

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

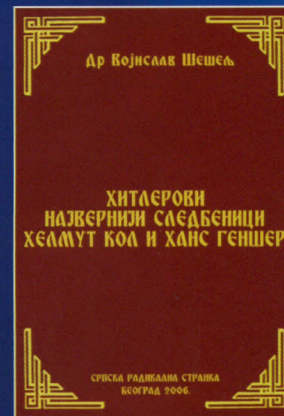
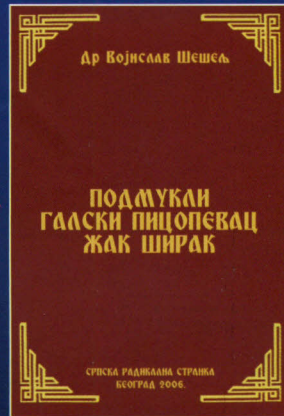
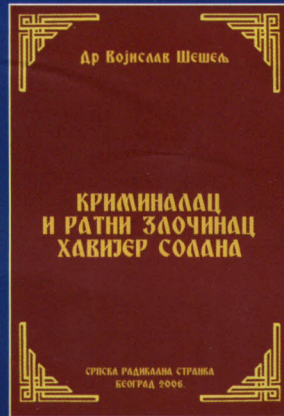
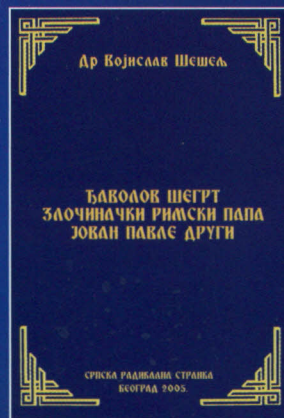
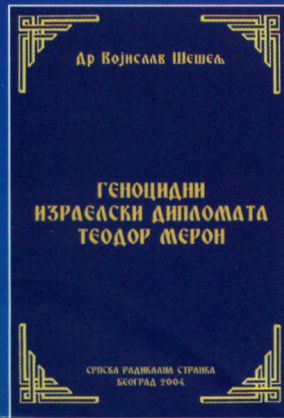
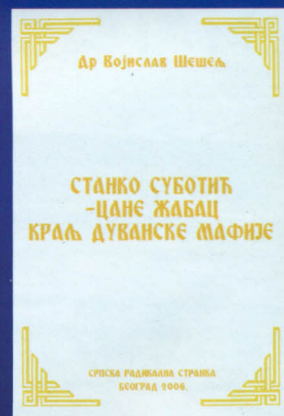
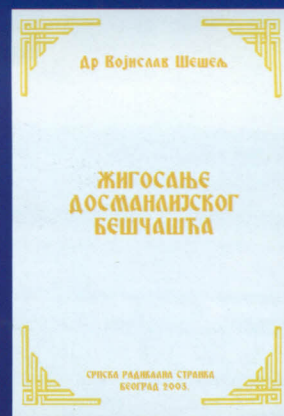
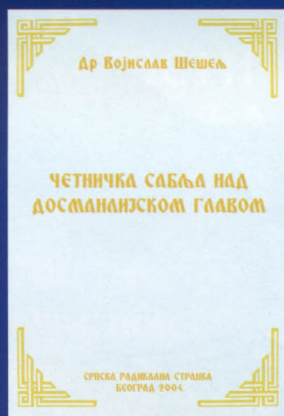
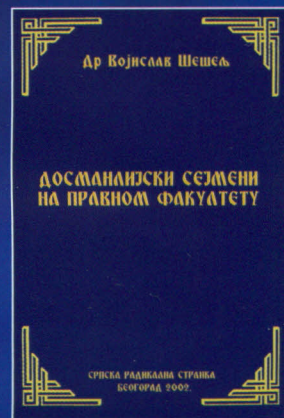
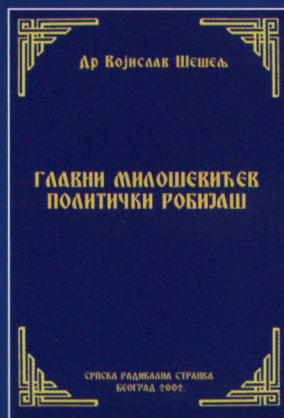
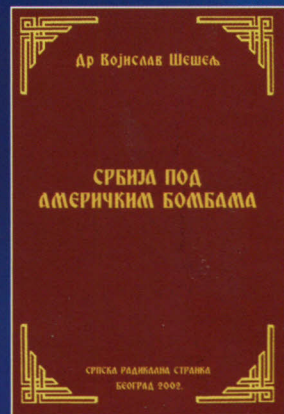
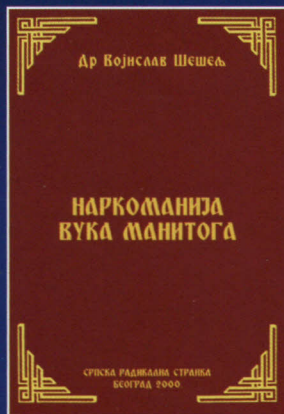
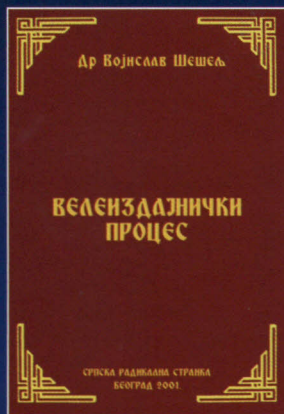
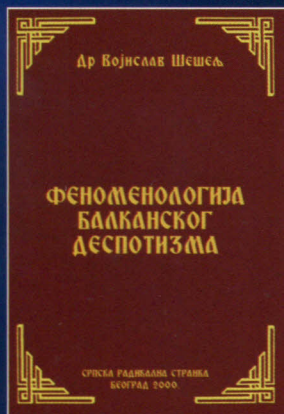
НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2011. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXII, БРОЈ 3457

Др Шешел скршио Хашку оптужницу

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешел

Уредник издања за Црну Гору

Душко Секулић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, Будимир Ничић,
мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,
Љубинка Божовић,

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Милорад Мирчић, Мирко Благојевић,
Гордана Поп-Лазивић,
Драган Тодоровић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске радикалне странке / главни и одговорни уредник Елена Божих-Талијан. - Год 1, - бр. 1 (12. јул 1990)-Београд : Српска радикална странка, 1990-. 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА

COBISS.SR-ID 19291650

Уводна ријеч уредника

Они који гледају преносе суђења др Војиславу Шешелу у Хашком трибуналу остају до касно у ноћ пред телевизорима да би пратили историјски процес у којем један једини човјек, утамничен, далеко од своје породице, пријатеља и странке бије страшну битку. Не за своју, већ за општу слободу.

Шешел је данас у великом дијелу поробљеног свијета симбол отпора и слободе, храбрости, интелектуалне надмоћи и тактичке и стратешке политичке супериорности.

Црна Гора, самостална и осиромашена, посрамљена и недостојна своје славне српске прошлости, данас је пред државним, политичким, војним и сваким другим банкротом. У њој се слави хапшење Ратка Младића, генерала и српског хероја као што слави и она издајничка и продата страна у Србији.

Давно је Лиза Меклејн (амерички дипломата, директорица ИРД-а) забранила Српској народној странци да у својим страначким просторијама качи слике српских хероја, Ратка Младића и Радована Караџића. Тада су руководиоци ове странке која се данас назива Нова, позабавили слике заједно са својим српским образом, националним поносом и сврстали се у ред српских издајника и непријатеља. Није чудо што су данас на нивоу једне напредњачке анационалне камариле у Србији и они и сви који славе хапшење најбољих Срба, какав је Ратко Младић.

Генерал Ратко Младић је ухапшен у Србији и предат хашким инквизиторима па су заједно славили и демократе Бориса Тадића и напредњаци и издајници Томислава Николића и Александра Вучића. Свако њихово саопштење о неопходности хапшења и испоручења једног српског хероја је баво и одвратно каква само може бити издаја.

Уосталом, тим и таквим који су имали толико ништавила у себи да издају свог саборца, председника и кума, није ништа свето. Они су спремни на све. На сваку издају и на све труле компромисе зарад личне користи!

Права Црна Гора је била тужна због хапшења Младића.

Владајуће странке су славиле, али уз велику стрепњу да сад Србија не преузме штафетну палицу и титулу највећег полтрона у региону, за коју су Црногорци на власти убијеђени да је за њих резервисана.

Црногорска парламентарна опозиција је давно образу рекла збогом, и од ње се није чула ни ријеч осуде овог зликовачког хапшења. Ћутање је знак одобравања, а ако су јадни „просрпски“ лидери нешто и проговорили нико и није желио да их чује. И власт и опозиција у Црној Гори примају наређења из истог центра.

Српски народ у Црној Гори, као и у Србији, има свога лидера, као и сви они који љубе слободу!

Др Војислав Шешел бије величанствену и најморалнију политичку битку у историји српског народа.

Да је Шешел председник Србије, нико од јуначких или било каквих Срба никада и никоме не би био изручен! У њој би се младе генерације училе националном поносу, категорији која је под оваквом црногорском и србијанском влашћу – непознаница.

У тој држави би издајници и продане душе умирале од сопственог стида.

На крају, „Велика Србија“ ће заузимати свој простор и код читаоца у Црној Гори све више и више. Без страха и без калкулација било какве врсте.

Све за Српство а Српство ни за шта!

Душко Секулић

Суђење у Хагу се наставља, оптужбе пале у воду
на реду нове за „непоштовање” суда

Универзална свјетлост слободе др Војислава Шешеља

- Данас и Србија и Црна Гора ниште српски род преко „демократских” и мундијалистичких странака. У Црној Гори су парламентарне странке оне које имају слуха за послушничтво и за сервилност према амбасадама САД и Велике Британије
- Они који љубе слободу, српску традицију, историју, своју вјеру су ван парламента. Ван парламента су они који не калкулишу националном слободом, а такви су јер их је томе учио Војислав Шешељ
- И како то Божја правда хоће, Војислав Шешељ се понашао као ураган, као кобац, и као Милош Обилић, и као цар Лазар, као уништитељ новог свјетског зла и универзалне неправде. Шешељ је тај који оптужује и на чија питања нема гласних одговора

Суђење др Војиславу Шешељу у Хагу зашло је у међуфазу. Тужилаштво је исцрпило своје свједоке и аргумен-те. Хашко тужилаштво је на слијепом путу са ког нема излаза и суђење је скренуло на споредни колосјек на коме Шешеља оптужују за кривично дјело „непоштовање суда”!

За ово (кривично) дјело Хашки трибунал може оптужити неколико милијарди становника земаљске кугле који ће се заклету у оно што им је најмилије да не поштују трибунал!

Ко би га поштовао, када се његова правда заснива на притисцима, лажима, фалсификатима, стратегији да се само оптужује српски народ, уз присуство лажних свједока, набијеђених интелектуалаца, мржњи и неправди.

Ниједна одлука у историји свијета није омаловажила Уједињене нације као формирање овог трибунала. То је подрило темеље ове организације и сваку њену принципијелност и потребу за правдом. У прилог томе иде и суђење због рата у Уганди а затим „анализа” грађанског рата у бившој СФРЈ. Од самог почетка иницијатори формирања „међународног суда” се нијесу бавили прокламованим принципима правде

и права. Процент осумњичених, ухапшених а посебно осуђених Срба показује да је хашка инквизиција унапријед одредила и кривца и жртву.

Да су хашке силеције унапријед знале како ће тећи суђење ономе ко није крив, Војиславу Шешељу, не би ни покушавале да покрену оптужницу коју су у Београду писале домаће слуге новог свјетског поретка. Као што су хашки инквизитори показали своју намјеру и право лице, упоредо је ишло и њихово откривање. Тај процес је започео и завршио Шешељ.

Многи правни стручњаци који су помно посматрали овај, надасве историјски, процес исто оцјењују суђење – оптужени је оптуживао, а тужилаштво и дио судског вијећа сналазили су се као „пиле саплетено у кучине”.

И како то Божја правда хоће, Војислав Шешељ се понашао као ураган, као кобац, и као Милош Обилић, и као цар Лазар, као уништитељ новог свјетског зла и универзалне неправде. Шешељ је тај који оптужује и на чија питања нема гласних одговора.

Ускраћен за многа права, заточен у самици, лидер српских радикала са васионске интелектуалне и моралне висине гледа на сужње у тужилаштву и судско вијеће. Он чак и са посебном самолошћу посматра Пигмеје које су неки други, сакривени иза дебелих зидова у Вашингтону и Бриселу, послали да му суде, трују га или убијају на неки други начин.

Војислав Шешељ је судском вијећу поставио пет услова под којима би пристао на наставак суђења. Далекосежни циљеви његове одбране, која није била ограничена да брани и одбрани Шешеља, већ читав један обесправљени, поробљени и полусломљени свијет и многе народе, уродили су плодом. Одбрана др Војислава Шешеља је страховит контрапад националног лидера, универзитетског професора правних наука, лидера државотворне најјаче странке и универзалног znalца и јунака, чије праведно дјело чини историју човјечанства богатијом и спремном да прихвати наду у спасење.

Зашто су инквизитори скренули са главног суђења па га сад гањају за „непоштовање суда“? Наравно, да би добили на времену јер су главну битку изгубили.

У Србији се спремају парламентарни избори; народ је гладан, обесправљен; хапсе најбоље преостале Србе; власт свакодневно издаје виталне националне интересе; постали су пука трансмисија новог свјетског поретка. Издајника колико хоћеш и у Црној Гори и у другим мјестима гдје живе Срби.

Због свега тога многи и послје поноћи не гасе своје телевизоре већ гледају суђење Војиславу Шешељу. Дио Црне Горе не спава већ слуша тријумф слободе над мраком, тријумф Србина над подмуклом машинеријом, тријумф живота над смрћу и побједу човјека над нечовјештвом.

Пркосни став и генијална стратегија учинили су Војислава Шешеља јунаком и политичарем каквог није имао српски род.

Он је рођен да нас води у побједу и спас, у стварање правне државе и у Србији и у Црној Гори. Шешељ је најважнији национални ослонац, данас, угњетаваним Србима у Црној Гори који немају ама баш никаква национална права и заштиту, институционалну понајмање.

Данас и Србија и Црна Гора ниште српски род преко „демократских“ и мундијалистичких странака. У Црној Гори су парламентарне странке оне које имају слуша за послушност и за сервилност према амбасадама САД и Велике Британије.

Они који љубе слободу, српску традицију, историју, своју вјеру су ван парламента. Ван парламента су они који не калкулишу националном слободом, а такви су јер их је томе учио Војислав Шешељ.

Упркос свему издајници нам не могу ништа, а имамо их и од најгоре сорте.

Слободарски Београд се дигао како би онемогућио сједницу руководства злочиначког НАТО-а, а „напредњаци“ говоре о неким другим темама. Кукавице и фукаре не смију да помену НАТО. А НАТО им је убијао народ. Николић и Вучић су сада промијенили не само странку већ и народ. Они су сада мизерије које презире сваки частан човјек.

Онај ко изда све свете људске принципе не може бити човјек. Онај ко изда државу, нацију, странку, кума – издао је и своју дјecu и кумовску заклетву из цркве. Он може бити ништа или монструм. Такви могу бити и тамо и амо али са нама никада више.

Јунак који се бори за моју слободу и слободу моје дјецe је у Хагу, али смо близу. Он је са нама у свакој нашој кући, у сваком нашем срцу, у свакој нашој нади.

Чекамо јунака, др Војислава Шешеља.

Душко Секулић

Др Шешел тражио да га привремено пусте из Хага

- *Хашки трибунал показује сву своју окрутност. Ни након осам и по година Војислав Шешел не може из затвора, иако му ниједно кривично дјело није доказано*
- *Др Шешел је у затвору само из једног јединог разлога – да не буде у Србији*
- *Можућност да буде пуштен рађа немирне сне како режиму тако и дијелу „опозиције“ коју представљају Томислав Николић и Александар Вучић*
- *Да би га држали у притвору, хашки инквизитори су започели и покренули три поступка за „непоштовање суда“*
- *И на овим процесима хашко тужилаштво пролази као бос по трњу*

Да би се наставио процес, др Војиславу Шешелу у Хагу нијесу испуњени основни услови за извођење поступка, иако је предсједник Српске радикалне странке захтијевао да му се испуни пет услова како би наставио суђење.

Нова статусна конференција је заказана за 23. август и на њој треба да се објави да ли су испуњени услови за наставак процеса.

Зоран Красић, шеф правног тима за одбрану Војислава Шешела, на конференцији за новинаре, крајем јула ове године, изјавио је да „Шешел тражи само то да има исте услове као и одбране свих осталих оптуженика у Хагу, односно да ће у противном наставити са поступком како сам процени у датом тренутку“.

Предсједнички колегијум Српске радикалне странке је оцијенио да је њен лидер др Војислав Шешел у Хагу политички затвореник, јер смета великим силама да заврше посао растурања српског етничког простора и српске државе.

Иако му на главном процесу није установљено ни доказано ниједно кривично дјело, покренути су поступци за непоштовање суда и то чак три пута. У првом поступку је кажњен са 15 мјесеци затвора, док друга два још трају, а др Војислав Шешел се правно поиграва са судским вијећем, тужилаштом и оптужницом. На прву пресуду је већ поодавно поднио жалбу.

Сви „откривени“ сведоци су се јавно изјаснили да не желе да буду „сакривени“, и јавно, сасвим јасно су поручили самом Хашком трибуналу да је злочиначка организација.

За вријеме једног од суђења за „непоштовање суда“, Војислав Шешел је затражио да га Хашки трибунал пусти из притвора док се не настави суђење, али се судско вијеће судије Квона огласило „ненадлежним“, а за надлежно судско вијеће овај судија је прогласио „вијеће на чијем челу је судија Антонети“.

– Војислав Шешел већ осам година лежи у хашком притвору изложен мржњи у трибуналу који настоји да га што дуже задржи у Хагу – каже Зоран Красић, уз констатацију „да је Хашки трибунал брука и срамота правничке струке“.

Оно што се очекивало јесте да Војислав Шешел није хтио да тражи гаранције, које по процедури тражи сваки онај ко хоће да изађе из трибунала на привремену слободу, од Владе Републике Србије јер је сматра издајничком и прозападном.

Војислав Шешел је изјавио на суду да жели да изађе на одређено вријеме јер се већ осам и по година налази затво-

рен у ћелији хашког казамата, док се не стекну услови за наставак суђења. На суду је образложио свој захтјев, али је рекао да сам за себе даје гаранцију да ће се добровољно вратити у притворску јединицу када за то дође вријеме, јер је, напоскон, сам и дошао у Хаг.

Као што је сам главни процес против Војислава Шешеља већ поодавно ушао на слијепи колосијек, тако су трибунал и његова администрација прошли и код суђења за „непоштовање суда“. Дали су Војиславу Шешељу још једну прилику да их правнички уништи и да им се насмије у лице, али је тужилаштво и то спремно да поднесе.

Као што је саопштила Српска радикална странка, Војислав Шешељ се налази у Хашком трибуналу само из једног јединог разлога – да буде што даље од Србије и од српског народа! То је веома потребно западним државама, које желе да униште и српски народ и саму Србију. Са слободним Шешељем тај задатак би им постао немогућа мисија.

Још прије двије године Војислав Шешељ је рекао у Хашком трибуналу: „Ово суђење одавно је изгубило интегритет због огромног дефилеа лажних сведока оптужбе“.

Дана 14. јула 2011. године, Војислав Шешељ тражи да се процес против њега обустави због недозвољених одлагања у судском поступку.

Тужилаштво је одбацило захтјев сматрајући да је „претресно вијеће трибунала у фебруару 2010. године утврдило да није прекршено право оптуженог да му се суди без непрописног одлагања, и на основу тога што до тада то право није нарушено“...

Тужилаштво, образлажући своју смијешну одлуку, наводи да је на дужину претпретресног поступка и судског процеса против Војислава Шешеља, поред сложености самог случаја, утицало и владање оптуженог!

Образложење хашког тужилаштва је за подсмјех јер они Шешеља оптужују за продужење суђења, очигледно алудирајући на чињеницу да је др Шешељ изврсно промијенио улогу, па се умјесто оптуженика претворио у онога ко оптужује. Да је ћутао и да је одмах осуђен (за оно зашта није крив), онда би поступак, по логици тужилаштва, био завршен на вријеме!

Зашто се силом зауставља хашки процес?
Статусна конференција показала Шешељево доминацију над трибуналом

Шешељ опет бриљирао, тужилаштво и судско вијеће изгубљени

- *Зашто је Војиславу Шешељу силом онемогућена одбрана? У поступку Хашког трибунала против Војислава Шешеља, он се никада није понашао као оптужени већ као човјек са великом интелектуалном снагом, савршеном логиком, огромним правним знањем и мноштвом чињеница, и постао је најтежи тег о врату читавог трибунала. Данас Војислав Шешељ оптужује и филигрански прецизно и рендгентски јасно разоткрива злочиначки пројекат смишљен против њега и читавог српског народа*

На статусној конференцији одржаној 23. августа 2011. године потврђено је да је судски процес др Војиславу Шешељу у Хашком трибуналу запао у фазу из које ће тужилаштво и судско вијеће тешко наћи излаз.

Наставак судског процеса онемогућен је тако што је политичким и неправним мотивима онемогућено право оптуженом на одбрану.

Без обзира на чињеницу да обе стране (и тужилаштво и оптужени) морају имати једнаке услове за вођење поступка (по статуту трибунала), очито да то секретаријат суда не занима...

Војислав Шешељ је у досадашњем суђењу, бриљантном и бравурозном одбраном у потпуности разбио читави хашки арсенал лажи и превара. Он је на конференцији упорно професорски објашњавао основне теоријске елементе процесног права, иако су преко пута њега били људи који су се читав живот бавили правном праксом.

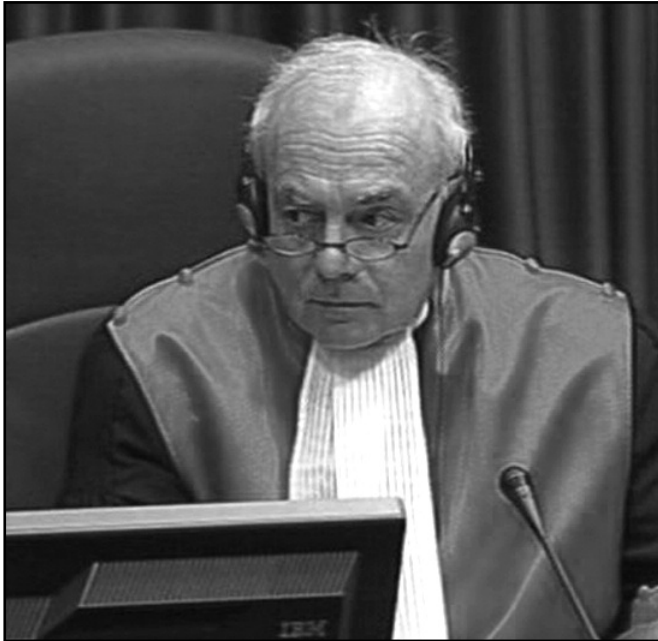
Процес у Хашком трибуналу одавно је прешао на слијепи колосјек, првенствено због неиспуњавања одредаба статута трибунала и недостатка воље да се изједначе права тужилаштва са процесним правима оптуженог. А да би се процес наставио, потребно је било испунити неколико основних услова како би се Шешељу и тиму за одбрану омогућио наставак суђења. Већ годинама хашко тужилаштво троши огроман новац да би одржало монтирани и политички мотивисан судски процес против лидера Српске радикалне странке. Са друге стране, секретаријат трибунала процијенио је да је материјално стање Војислава Шешеља скромно и да није у могућности да сам финансира процес и трошкове одбране.

На статусној конференцији Шешељ је поновио да никада у трибуналу и није било жеље да се поштује постојећи статут, већ им је намјера била да се настави са политичким прогоном и продужавањем суђења до бесмисла.

– Многи су се већ покајали због тога што је ова оптужница икада написана – рекао је Војислав Шешељ и тиме на најбољи начин описао стање у коме се налазе судско вијеће и тужилаштво, након осам и по година суђења.

Шешељ је још од 2003. године затражио да се испуне елементарни услови за функционисање његове одбране, иако се брани сам. До данас секретаријат и други органи суда нијесу ни покушали да проблем ријеше и Шешељу омогуће одбрану. Конференција се може тумачити и као страшна припрема за давање завршних ријечи, након логич-

ког замирања судског процеса услед самовоље самог трибунала.

Истине ради, у првом дијелу процеса, Војислав Шешел је злочиначки планирану и политички мотивисану оптужницу раскринкао и доказао да је бесмислена. Међутим, када је своје доказе требало да понуди одбрана, односно он са својим тимом за одбрану и када је требало да на сцену ступе свјedoци одбране, Шешел је на силу заустављен.

Онемогућивши одбрану Војиславу Шешелу, судско вијеће, секретаријат трибунала и тужилаштво су очекивали бар једну побједу зла и манипулације. Међутим, Шешел је показао толику интелектуалну и чињеничну доминацију да је наставак процеса у потпуности обесмислио. Предсједник Српске радикалне странке је дио процеса намијењен за извођење доказа тужилаштва у потпуности преокренуо у поступак у коме је оптужени аргументовано побио све правне чињенице хашке инквизиције и у бриљантном правничком стилу прешао у контраофанзиву!

Уосталом, могуће је да је поступак трибунала сасвим логична последица онога што се дешавало током читавог суђења. Наиме, правно потучени у првом дијелу суђења, шта су могли очекивати у наставку – наставак свог страдања и

јасан пут у морално-правну бламажу!

На статусној конференцији Шешел је јавно саопштио да му је судија Антонети предлагао да „подигне кредит код неке банке како би се бранио пред Хашким трибуналом“! Да није тужно било би смијешно, али је ово и најбоља потврда немоћи дијела судског вијећа да утиче на секретаријат суда како би се омогућили адекватни услови за наставак суђења.

Шешел је и свој захтјев за пуштање на слободу другом судском вијећу, у процесу који је покренут за непоштовање суда (судије Квона) објаснио као „пробно“ рјешење, наводећи да је био свјестан шта ће се у ствари догодити, па се судско вијеће којим је предједавао судија Квон огласило ненадлежним. Самим тим, логично је закључио Шешел, судско вијеће које води главни судски поступак надлежно је и за овај проблем, као и за многе друге.

На конференцији је дошло и до стручне полемике око поступка давања завршне ријечи. Шешел је тужилаштво и члановима судског вијећа – Антонетију, Латанцијевој и Хархофу – одржао лекцију из процесног права. Очито да се код Хашког трибунала појавио објективан страх од Шешелеве завршне ријечи.

– У мојој завршној ријечи позабавићу се оптужбом, али и ширим политичким контекстом читавог суђења и поступка против мене, као и дијелом књиге некадашње тужитељке Карле дел Понте – рекао је Шешел.

Чланови судског вијећа су тврдили да се прије завршне ријечи Војислав Шешел може појавити као свједок на сопственом суђењу, уз правни захтјев да „завршну ријеч не може дати док не достави писмени увод у завршну ријеч.“

Шешел је временским судијама на статусној конференцији објашњавао да нема „никаких правних, односно процесних предуслова како би одржао завршну ријеч за коју му је, како је рекао, потребно око десетак дана да се спреми“.

– Без главног и унакрсног испитивања нема свједочења – објашњавао је Шешел, уз напомену да је њему Хашки трибунал онемогућио извођење одбране! Ни на овој статусној конференцији није постигнут договор око испуњења процесних и статутарних услова како би се суђење наставило. Док је лидер српских радикала тражио да му се омогући право на одбрану, тужилаштво и судско вијеће остали су при свом – да се суђење блокира, а да се Шешел на силу задржава у притвору неограничено вријеме, искључиво из политичких разлога. А Србија је на кољенима.

Д. Секулић

Срамота и изгубљена част

- *Издајници из црногорске „политичке елите“ просто су се утркивали ко ће се више радовати хапшењу и отвореној издаји власти Србије, не само због „жеље за европским интеграцијама“ већ због жеље црногорских политичара да се зло пресели мало и у комшијско двориште*
- *Хапшење генерала Младића је злочин према читавом српском народу и оно нас морално притиска до изнемоглости. Ово није никаква услуга Србији већ напротив, наша велика национална срамота коју никада нећемо заборавити и тешко ћемо је спрати са нашега имена – каже Мишо Кастратовић, земљорадник из Берана. Кастратовић каже да није политички опредељен, али јесте национално, и сматра да „је Ратко Младић симбол српске слободe и борбе за слободу. Слобода нама Србима налази се и у Шешељевој хелици у хашкој тамници а они који се радују хапшењу најбољих Срба, најжалост, налазе се у скоро свим рукама политичких странака у Црној Гори и у власти у Србији, што је национална катастрофа“*

Није генерал Младић проглашен „ратним злочинцем“, осуђен без суда и пресуде, прогањан и медијски черечен због својих војних операција и наводних „злочина против човјечности“, на босанском ратишту. Нијесу 15 година он и његова породица бесомучно гоњени ни због Сребренице, Бихаћа, Горажда, Фоче ни Жепе. Он је жртва сујете америчких окупатора чији Кастери у Пентагону нијесу могли да вјерују да се на неком тамо Балкану, пред њиховом захукталом војном машинеријом испријечио достојан, mudar и изнад свега образован и способан професионални војник. Генерал је био човјек којем је примарна била била заштита народа, он је војсковођа достојан српских војвода из Првог свјетског рата. Гоњен и ухапшен због шутирања НАТО шлема Алијиних муџахедина и понижавајућег везивања НАТО војника за мостове и ћуприје током бомбардовања српских положаја – пише у својој колумни у ИН4С, Драгутин Димитријевић и одсликава политички став највећег броја црногорских грађана према хапшењу генерала Ратка Младића.

Грађани у Црној Гори са зебњом су пропратили изјаву председника Србије Бориса Тадића, дату почетком маја, „да ће генерал Младић бити ухапшен до шестог јуна ове године...“

Ипак, праву поплаву емоција изазвала је вијест о Младићевом хапшењу, која је прво осванула у загребачком „Јутарњем листу“ а тек онда и у медијима у Србији и Црној Гори. У јутарњим сатима 26. маја појавиле су се вијести у којима се наглашавала „могућност да је у једном селу у близини Зрењанина, Лазареву, ухапшен човјек који би могао бити Ратко Младић...“

Хапшење ратног команданта Републике Српске у Црној Гори изазвало је примјетну нервозу и очај већине људи. Да је хапшење Ратка Младића био издајнички потез власти у Србији, морални крах па чак и криминалан чин, оцјене су обичних људи са јавних мјеста у Црној Гори иако се унапријед знало за сасвим раличит став црногорске власти.

– Хапшење Ратка Младића значи напредак за читав регион и нагло приближавање овог простора европским интеграцијама – прокоментарисао је генералово хапшење црногорски председник Филип Вујановић. Иако је већина грађана са гнушањем и одвратношћу прочитала изјаву свог председника, црногорска власт је наставила по старом.

– Сада је ствар у законским процедурама и нема потребе више коментарисати – изјавио је председник црногорског парламента, Ранко Кривокапић, објашњавајући „да је добро познат његов став према политици коју је заступао војни командант босанских Срба...“ Није заћутао ни нови премијер Игор Лукшић, који је слично као и Вујановић по-

ручио да „поздравља хапшење српског генерала и да је то добро за европску перспективу читавог региона...”

Нова српска демократија, коалициони партнер Напредне странке, је из уста свог предсједника Андрије Мандића, поздравила хапшење генерала Младића, са резервом која се односила на могућност да се суђење Младићу може претворити у суђење Републици Српској.

– Страх нас је да ће се суђење Младићу, као и суђење Радовану Караџићу, покушати искористити за суђење Републици Српској – оцијенио је блажено, Андрија Мандић, предсједник Нове, олако отписујући и унапријед осуђујући како Караџића тако и Младића.

Овом политичком галиматијасу и радости након срамног хапшења генерала Младића придружили су се и представници Бошњачке странке и Покрета за промјене.

– Након овог хапшења бар донекле ће бити лакше родбини његових жртава – поручује Бошњачка странка, док Медојевић каже да ће ово хапшење бити „српска улазница за европске интеграције...”

Издајници из црногорске „политичке елите” просто су се утркивали ко ће се више радовати хапшењу и отвореној издаји власти Србије, не само због „жеље за европским интеграцијама” већ због жеље црногорских политичара да се зло пресели мало и у комшијско двориште.

Уосталом, неколико дана су црногорски медији просто „заборавили” да извјештавају о привредној катаклизми, социјалном самоубиству, штрајковима, гладнима, мафијашком режиму који на души има туце неријешених убистава, шверцу дувана, криминализованом приватизацији, прању новца у државним црногорским банкама...

Да ли ће ову политичку диспропорцију и разлику у ставовима званичне политике и већине у народу искористити нека од странака које нијесу парламентарне у Црној Гори остаје да се види, али очигледно да јаз у кључним политичким ставовима постоји.

– Хапшење генерала Младића је злочин према читавом српском народу и оно нас морално притиска до изнемоглости. Ово није никаква услуга Србији већ напротив, наша велика национална срамота коју никада нећемо заборавити и тешко ћемо је спрати са нашега имена – каже Мишо Кастратовић, земљорадник из Берана. Кастратовић каже да није политички предидијељен, али јесте национално, и сматра да „је Ратко Младић симбол српске слободе и борбе за слободу. Слобода нама Србима налази се и у Шешељевој ћелији у хашкој тамници а они који се радују хапшењу најбољих Срба, најжалост, налазе се у скоро свим руководством политичких странака у Црној Гори и у власти у Србији, што је национална катастрофа“.

Овакав политички став се може чути на сваком мјесту и у свако вријеме, од људи који се не баве политиком и који једва састављају крај са крајем. То је у ствари став народа у

Црној Гори. Оно што званична власт и политика проповиједа одавно није за обичне грађане.

Докле више национална понижења?

Када помислимо да је крај нашим понижењима, изнова доживимо ново. Међу њима су пад Републике Српске Крајине, НАТО бомбардовање СРЈ, распарчавање државне заједнице, проглашење независности Косова, регионализација Војводине, најаву сепарације Санџака, пресуда Међународног суда у Хагу, изручења, од Милошевића, Караџића и сад Младића. Остало је само да изруче Хаџића и признају „државност” Косова. Визура евроатлантских „пријатеља” остаје увијек иста – Србе треба казнити и понизити како би разумјели ону римску пословицу „тешко побијеђенима”, каже Драгутин Димитријевић.

Зачудо нису се огласиле многе српске организације, па ни Српски национални савјет. Заћутали су многи који се налазе на челу српског рода у Црној Гори. Могуће да долази вријеме када ће се за права Срба борити бољи и успјешнији.

Ратко херој и српски јунак

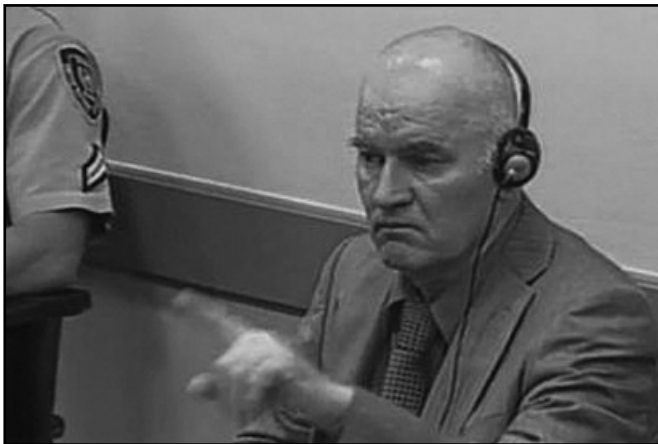
Црногорски медији су са одушевљењем пропатили хапшење Ратка Младића, уз нескривену стрепњу актуелног режима да би након овог хапшења западне силе могле сматрати Србију демократским лидером у региону.

Власт у Црној Гори никада није имала амбиција да буде лидер демократије у региону (читај лидер удвориштва и полтронства према западним земљама, прије свега САД и Великој Британији) али држи страну Хрватској и њеној власти.

– Младић је садиста, психопата и екстремно опасна личност – пише подгорички усташки лист „Монитор” описујући ратног команданта босанских Срба одмах након његовог хапшења. И то само из једног јединог разлога – био је најуспјешнији командант грађанског рата у Босни и Херцеговини. По свој прилици, био је једна од кључних личности које су спасиле српски народ у БиХ од још једног погрома. У тој чињеници лежи његов злочин.

– Осим свестране помоћи Младићевој војсци, ондашњи црногорски врх је као дио плана ломљења кичме БиХ лансирао идеју о уједињењу Херцеговине и Црне Горе. Да би Младић повукао своје границе као што су их повукли „приучени бољшевички картографи” (како се тад изразио тадашњи премијер Мило Ђукановић) Црна Гора је годинама под санкцијама свијета тонула у биједу и срамоту. Да су остварени ратни циљеви због којих је „наш Младић” сада у Хагу, Црна Гора би постала само мрља у мору Велике Србије – пише Владислав Јовановић, новинар подгоричког „Монитора”.

Душко Секулић

Отимају Косово и Метохију, Тадићев режим давно пристао!

- *Посјета Ангеле Меркел Србији била је отворена, директна и јасна европско-њемачка порука Србији. Нема Косова и Метохије у саставу Србије и нема ЕУ. То је коначан став ЕУ, која није ништа друго до проширена Њемачка*
- *Српски народ у Црној Гори је шокиран понашањем Тадићеве власти. Црногорска власт још једном је ударила крвнички нож у леђа Србији објашњавајући то ријечима једног нижег државног службеника: „Кад комишји цркне крава“! Отвореном издајом и продајом територије дијела Србије и српског народа од стране власти у Србији, Срби у Црној Гори су потпуно остављени себи самима. Иако су Срби из Црне Горе национална обавеза власти у Београду, од те подршке нема ништа. Никада је није ни било. Лажни српски политички лидери у Црној Гори, Андрија Мандић, Срђан Милић или Предраг Поповић, већ поодавно испуњавају сваки налог западних влада и тако чине још једну издају над сопственим народом*
- *Они који једном попусте увијек попуштају“, каже Војислав Шешељ а „они који једном добију оно што траже, увијек успостављају нове налоге“, додао би лидер српских радикала*

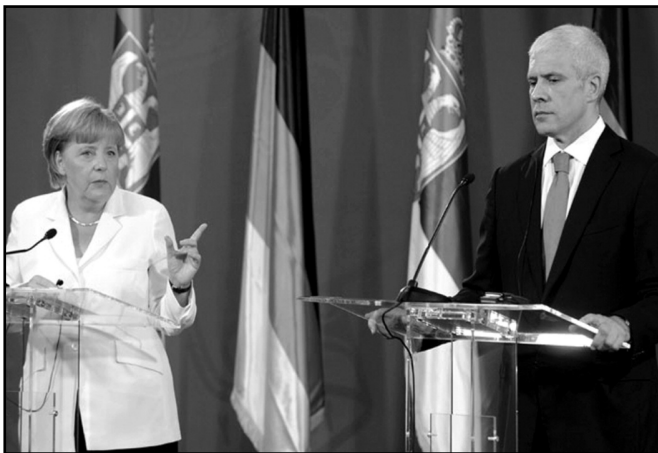
Долазак њемачке премијерке Ангеле Меркел у Београд само је потврдио оно што Српска радикална странка тврди годинама, потпуни крах политике издајника Бориса Тадића и читаве власти у Србији.

Након разговора са Борисом Тадићем у Београду, канцелар Њемачке Меркелова је саопштила: „Указали смо да је Њемачка признала Косово, а Србија није. То је ситуација којој је потребан напредак – резултати у директном дијалогу, рад ЕУЛЕКС-а и укидање паралелних структура!“

Даље разоткривање сталних трулих компромиса на штету српског народа би могло ићи јасном линијом разобличавања стратешке државне политике Србије и ове власти и њеном лажном борбом и паролом „за територијалну цјеловитост Србије али и безусловни европски пут Србије!“

Није потребна посебна логика да би се извукли закључци након поруке канцеларке Њемачке, која је не само понизила званичну политику Србије већ и трајно и отворено саопштила европску стратегију када се ради о Србији али и њеном дијелу Косову и Метохији.

Што се тиче понижена власти у Београду, нијесмо доживјели ништа ново. Тај осјећај смо већ имали неколико пута у време када се Тадић налазио у Загребу, Сарајеву, Подгорици, Сребреници, Вуковару... извињавајући се свакоме и на сваком мјесту срзавајући углед функције пред-

сједника Србије на неподношљив ниво, али је порука Ангеле Меркел значила и још један захтјев властима у Београду.

Наиме, власт у Београду мора изнаћи начина да умири Србе на сјеверу Косова како би добровољно пристали на окупацију од домаћих и међународних терористичких организација.

Меркелова није јавно изговорила реченицу да Србија мора признати Косово али је изрекла нешто још више понижавајуће, „да Србија са Косовом мора „нормализовати односе“! Србији је још давно поручено да дигне руке од своје јужне покрајине и то је, очито, београдска властела и учинила али је сада стигао нови захтјев, „дигните руке од сјевера Косова гдје живе Срби“! „Они који једном попусте увијек попуштају“, каже Војислав Шешељ а они који једном добију оно што траже увијек успостављају нове налоге – додао би лидер српских радикала!

Треба се подсетити прошлогодишње српске резолуције, која је једном чак и повучена из процедуре јер је власт у Београду прихватила став Међународног суда правде „да је проглашење независности Косова у складу са међународним правом, али ипак сматра да једностран сецесија није добар начин за рјешавање територијалних спорова, те тра-

жи да се пронађе узајамно прихватљиво рјешење како сецесија више не би била једнострана“.

Значи, Тадић је већ тада пристао на независно Косово и уз његову експлицитну изјаву да Србија неће ратовати, ствар је у потпуности зацементирана.

Потписивањем евроатлантске резолуције Тадић је фактички признао терористичку државу на територији Србије, уз наду да ће из свега након бесконачне сервилности и слугерисања добити мрвице у виду контроле над сјеверним дијелом, гдје живе Срби.

Зашто се Тадић и даље држи лудачке паролe (и Косово и ЕУ) која је показала сву своју неостваривост и катастрофичност? Па управо због тога што нема куд. За власт у Београду Косово је већ прежвакана тема али је прича о учлањењу у Европску унију примамљива за велики број бирача. Али и они су све свјеснији да ЕУ не жели Србију али ни Косово и Метохију у њој.

За Драгољуба Мићуновића, идеолога Демократске странке и власти у Србији, Србија се једино мора борити за улазак у ЕУ. За њега је Косово и Метохија превазиђена прича. Сада су ствари у потпуности јасне. Србија по наређењу евроатлантских пријатеља треба да изгуби Косово и Метохију заувјек, али и амбицију да уђе у Европску унију. То је резултат политике коју персонификује Борис Тадић. Међу-

тим, Меркелова је скинула одору и Српској напредној странци и Томиславу Николићу, који је прије мјесец дана емотивно поредио Косово и Метохију и ЕУ са својом дјецом. То је у суштини иста политика коју води и актуелни режим. Нема никакве разлике осим што се власт са Напредном странком утркује у услужности према захтјевима српских непријатеља. Или како је неко духовито описао и власт и напредњаке „...оријентално понизни и услужни домаћини...“!

Колико је ироније Ангела Меркел, њемачка канцеларка, морала да потроши када је изјавила да она ипак „Србију жели у ЕУ“, покушавајући да Тадићу, Николићу и компанији опет као малим приматима понуди мало шаргарепе.

Међутим, овдје постоји и оно послуже.

Да поједноставимо, оно што Европска унија тражи од Србије је да се плиткоумношћу и петоколонашењем одрекнемо сопствених принципа и стварних пријатеља и савезника, да се прихватимо „европских принципа“ и тако до краја издробимо Србију, дајући државна својства Војводини, Сандаку и свим другим који хоће да праве државу од српске територије.

Прије неколико година њемачки амбасадор Цобел отворено је тражио „Електропривреду Србије“, „Телеком“ и много штошта друго како би Србија имала њемачку подршку.

Или би остало исто као и до сада.

Сада се тргла и Јадранка Косор, хрватска премијерка, која је у координираној акцији учинила дипломатску и пријатељску посјету Косову и Метохији поручујући из Приштинe „да су Хрвати и Хрватска највјернији пријатељи `независног` Косова.“ Са собом је, не случајно, повела и низ привредника како би искористила вакуум у трговини Београда са својом јужном покрајином.

Исто као и Хрвати, крвави нож и црногорска власт по стоти пут забија Србији у леђа. Извјесни Горан Шћепановић из црногорског Министарства трговине поручује да је „прекид привредних односа Србије са Косовом за Црну Гору – одличан!“ Сад Шћепановић и Црногорци покушавају да Шиптарима продају пијаћу воду и со, јер друго ништа и не производе.

Шћепановић је све то објаснио ријечима обичног чобанина: „Добро је кад комшији крепа крава“!

Сви српски непријатељи су кренули ка Косову да га черече, само се власт Србије држи на пристојној удаљености и чека исход онога што ће се, евентуално, десити. Срби са сјевера Косова су остављени на милост и немилост Хашиму Тачију и осталим, који су зарадили милионе евра продајући органе са српских лешева, хероин и бијело робље.

„Љут“ због жестоког мијешања у унутрашње ствари Србије, Тадић је издао саопштење у коме каже „да то није на фону добросусједских односа Србије и Хрватске“, док је дежурни патриота Вук Јеремић, који покрива радно мјесто министра спољних послова, мудро изјавио како: „није дошло до приближавања ставова Београда и Берлина“! Да није смијешно, било би тужно!

Д. Секулић

Немогућност опстанка Црне Горе

- Многи из власти купили су немјерљива друштвена добра и тако постали милионери у еврима. „Прва банка“ је једина приватна црногорска банка која има јаче ингеренције од Централне банке, а како и не би када су Ђукановићи већински власници. Када је била неопходна државна интервенција на стабилизацији банкарског система Црне Горе, влада је донијела одлуку да „Првој банци“ додијели 40 милиона евра
- Половином јуна 2011. године Бошњачка странка Црне Горе поднијела је Скупштини Црне Горе нацрт закона о регионализацији. По том предлогу Црна Гора би требало да се подијели у три регије: јужну или приморску, централну и сјеверну, односно како предлажу прваци Бошњака-муслимана „санџачку регију“!
- Са друге стране, у Новом Пазару Муамер Зукорлић, вјерски вођа дијела новопазарских муслимана, формира Академију наука и умјетности Санџака и тражи регионализацију Србије и Црне Горе, Републике Српске да би се формирала полудржавна творевина звана Санџак.
- Заступник идеје о Петњици као самосталној општини је Рифат Раходер, потпредседник црногорског парламента који користи сваку прилику да поради на овој политичкој ствари. Раходер, иначе, припада Социјалдемократској партији која је грађанског профила, али у Црној Гори највише заступа бошњачко-муслиманске циљеве

Много је разлога који указују да је оваква криминализована, самостална и приватна државолика творевина неодржива.

Заснована на лажима, криминалу и фалсификатима, оваква Црна Гора нема перспективу осим да постане интересантан простор за ширење великоалбанских и великохрватских идеја.

Социјална слика

Деведесет одсто предузећа или како службеници владе воле да кажу „привредних капацитета“ у Црној Гори је затрвено и угашено. Како су друштвени процеси текли класа на власти је била све осиионија и безличнија док је највећи дио становништва социјално тону.

Данас је државни буџет Црне Горе (велика) тајна, али износи око милијарду евра. Сваке године недостаје око 200 милиона евра.

То значи да једна петина средстава пада са неба и на терет наше будућности, јер се црногорска власт понаша по принципу „држи воду док мајстори оду“! То што мајсторима још не пада на памет да оду – посебна је прича.

Могуће и да би многи били у пензији када би осигурали своје богатство и привилегије и када би били сигурни да неће одговарати пред законом.

Главни државни приход је наплата царине на увозну робу, и по ријечима генералног директора Божидара Вуксановића, износи нешто преко 350 милиона евра.

Од великих предузећа нико нема користи осим што се понеким штрајком покаже парцијално незадовољство радника који не само да су остали без радног мјеста већ и без шансе да преживе.

Приватизован је КАП а његов газда Дерипаска се понаша као да га овај црногорски привредно-индустријски гигант много и не интересује. Да ли је могуће да је КАП власништво некога из црногорске владе остаће тајна, али је познато да је у њему у тренутку када је приватизован радило преко 3.500 радника, а данас их има 1.500. Плата се није повећавала, али јесте продуктивност, тако да је годишњи приход овог предузећа око 70 милиона долара.

Зачудо, министар црногорске дипломатије Милан Рођен има огромну грађевинску оперативу у предузећу „Генекс“ и као да се спремио да изведе најкомпликованије грађевинске радове на будућем аутопуту Бар–Бољаре. Наравно, за добре паре.

Незванично се говори и да министар саобраћаја Младен Ломпар има банку „Алтер модус“ која даје мале кредите грађанству, малим и средњим предузећима али узима велику камату.

Многи из власти купили су немјерљива друштвена добра и тако постали милионери у еврима. „Прва банка“ је једина приватна црногорска банка која има јаче ингеренције од централне банке, а како и не би, када су Ђукановићи већински власници. Када је била неопходна државна интервенција на стабилизацији банкарског система Црне Горе, влада је донијела одлуку да Првој банци додијели 40 милиона евра.

Двадесетак година након социјалистичког привредног планирања Црна Гора се определијела да елитни туризам буде стратешка грана.

Данас немамо ништа од стратешки најважнијег привредног ресурса. Бар из три разлога. Елитни туризам у Црној Гори је немогућ јер је обала у потпуности уништена или како неки воле да кажу – девастирана дивљом градњом и заузимањем имовине Морског добра.

Други разлог је занемаривање саобраћајница јер Црна Гора данас нема ни метра аутопута или реконструисане железнице која није стара више од 40 година. И оно путева што има нијесу у добром стању и не задовољавају критеријуме за добру, брзу и безбједну вожњу. Црна Гора има два аеродрома малог капацитета и са слабо развијеном инфраструктуром.

Трећи разлог јесте производња сталне мржње према свему што је српско, тако да се туристи из Србије и Републике Српске окрећу другим дестинацијама као што су Турска или Грчка. Без обзира на чињеницу да су гости из Србије најчешћи и најбројнији гости однос дијела домицилног становништва према њима је застрашујући. Много гори него, на примјер, у Хрватској или Словенији.

Стални политички притисци и исказивање најјасније усташке и нацистичке мржње према туристима из Србије и то деценијама, узроковали су недолазак туриста на црногорско приморје.

Политичке прилике

Половином јуна 2011. године Бошњачка странка Црне Горе поднијела је у Скупштини Црне Горе нацрт закона о регионализацији. По том предлогу Црна Гора би требало да се подијели у три регије: јужну или приморску, централну и сјеверну, односно како предлажу прваци Бошњака - муслимана „санџачку регију“!

Са друге стране, у Новом Пазару, Муамер Зукорлић, вјерски вођа дијела новопазарских муслимана, формира Академију наука и умјетности Санџака и тражи регионализацију Србије и Црне Горе, Републике Српске да би се формирала полудржавна творевина звана Санџак.

Шиптарски прваци из Црне Горе већ дуже траже формирање „самосталних општина“ у неколико мјеста која се територијално ослањају на Албанију. Најзначајнија политичка струја код Шиптара предлаже да Тузи добију статус „самосталне општине“ као и Гусиње.

Муслимани - Бошњаци траже „самосталну политичку цјелину“ у Петњици која је национално хомогенизована 100 одсто и територијално се наслања на СО Рожаје (95 одсто муслимана) а ова је такође повезана са Новим Пазаром...

Заступник идеје о Петњици као самосталној општини је Рифат Растодер, потпредседник црногорског парламента, који користи сваку прилику да поради на овој политичкој ствари. Растодер, иначе, припада Социјалдемократској партији која је грађанског профила, али у Црној Гори највише заступа бошњачко-муслиманске циљеве.

Органи „независног Косова“ поднијели су захтјев за ревизију границе са Црном Гором у предјелу превоја Кула јер сматрају да Црна Гора држи неколико хиљада хектара планинског пашњака бесправно, а да то у ствари припада „Косову“ и сточарима који користе испашу у лјетњим мјесецима.

Овај „гранични“ проблем црногорска власт гура под тепих, али је учестала реторика из Приштине показала да стратегија Шиптара са Косова и Метохије по принципу „чије овце тога и планина“ оживљава и у овом случају.

Црна Гора, односно њена власт, ћути и када је Хрватска у питању. Питање полуострва Превлака код Херцег Новог је већ заборављено иако се незванично зна да је црногорска власт Превлаку додијелила Хрватској. Могуће да је све то због добросусједских односа, иако ниједан грађанин Црне Горе не смије у Дубровник да не би био претучен, а ауто му каменован.

Хрватска наплаћује воду Херцег Новом и Игалу иако се та вода доводи са српске територије, из околине Требиња. Износи које Хрватска отима од црногорских пореских обвезника су енормни, али аминовани од стране црногорске власти – све зарад добросусједских односа.

Како ствари стоје, Црна Гора ће тешко сачувати своју територијалну независност. Комшије из јужне српске покрајине, Албаније и Хрватске осјећају да је државолика творевина звана независна Црна Гора лак плијен. Имају осјећај да неће дуго ни опстати.

Друге околности

Црна Гора скоро и да нема своју војску, а њена најјача оружана сила јесте полиција. По НАТО стандардима Црна Гора треба да има 3.000 војника, без противваздушне одбране, која је указом црногорских власти укинута! Црногорска војска нема ни своје оклопне јединице, а и сви остали родови војске су страховито рецесионирани.

Политичке прилике су стално заоштрене до крајњих граница и у Црној Гори се спроводи геноцид над државотворним српским народом.

Уставно, Срби и не постоје у Црној Гори, као ни српски језик, ћирилица или Српска православна црква.

Све ове чињенице чине политичку ситуацију у Црној Гори веома нестабилном.

Демократска партија социјалиста и „јединствена“ црква

- *„На Марач 14. марта неке се жене дигну рано, прије сунца и омету кућу (потпуно голе као од мајке рођене) да у кућу не би било буха, док неке исто тако рано, прије сунца, узму јемјез (ријетко ко у Црној Гори зна о којој се алатки ради – прим. В. Ц.) и са њом цукни по једном сваки ћошак куће извана, да вјештице не би могле наудити чељадима. Навече Марча неке жене изнесу смеће испред куће на речу ћецу да га зажде како би онијем димом ћерале вјештице од куће. Неке опет на Марач крију игле да их вјештице не би могле наћи, јер вјерују ако их нађу да ће им њима срце извадити” – извод из црногорског новог „црквеног“ календара... По овом рецепту је Ђукановић ријешо да уједини православне вјернике*
- *За разлику од Антонија Абрамовића који је умро од последица активног и пасивног хомосексуализма, нови „владика Михаило“ је протјеран из Јерусалимске епархије и православне цркве као сексуални манијак*
- *Није загонетка на који начин би Ђукановић и други прешли на рјешавање овог питања. Није познат примјер у савременом свијету да су се спајале лажна и права црква. У Црној Гори би уједињење лажне и канонске цркве значило просто укидање оне вјековне, праве и канонске а лажна би добила потпуни и пуни легитимитет*

Негде прије конгреса, шестог по реду, Демократске партије социјалиста, огласио се њен газда, господар и неприкосновени вођа Мило Ђукановић, који је објашњавајући политичке (не)прилике у Црној Гори рекао да је „остало само још једно отворено политичко питање а то је уједињење православних вјерника“(!?) и прављење једне цркве која би била независна у односу на Српску православну. То би, по Ђукановићевим ријечима, била „самостална организациона цјелина“.

Његове мозгалије прије конгреса нијесу биле баш случајне и ненамјерне већ су делегатима упутиле поруку како да владајућа партија у 21. вијеку успостави црквено устројство државе. Власт се на ово одлучила упркос лупетању у груди јуначке са слоганом, који истичу како представници власти тако и црквени великодостојници, да су вјера и држава у потпуности раздвојене и да је то устаље на уставна одредба...

Док је Српска православна црква под све већим притисцима од стране државних органа, власт отворено тежи преуређењу канонске СПЦ, односно, њеном укидању.

Изјава Мила Ђукановића, политички најмоћнијег човека у Црној Гори, о преуређењу цркве представља други покушај уништења Црногорско-приморске митрополије. Први је регистрација „невладине организације“ тзв. Црногорске православне цркве у цетињској станици милиције. Дивља и проусташка творевина ЦПЦ није наишла ни на какав одзив у народу, па су употребљавајући скраћенице Миращеву секту почели да називају Црногорски Путојући Ц-иркус.

Није на одмет подсјетити се чинодејствовања нове црногорске „цркве“. Први поглавар црногорских аутофекалаца (тако их назива већина у Црној Гори) био је рашчињени свештеник Антоније Абрамовић који је био искомпромитована личност са изразитим сексуалним девијацијама. Умро је у великим мукама од врсте сиде коју добијају хомосексуалци.

Његов наследник Миращ Дедеић је убрзо након тога устоличен на Цетињу у једној приватној кући уз присуство чела црногорске ДБ и бајање и кукњаву.

За разлику од Антонија Абрамовића који је умро од последица активног и пасивног хомосексуализма нови „владика Михаило“ је протјеран из Јерусалимске епархије и православне цркве као сексуални манијак.

Као свештеник женио се неколико пута, али је највећа љубавна достигнућа постизао у ванбрачним везама, често и са малољетницама. Због бурног љубавног живота стално се разводио, али је био сексуално незасит и употребљавао многа хемијска и физичка помагала. Добио је надимак, међу свештенством, Миращ-пастув!

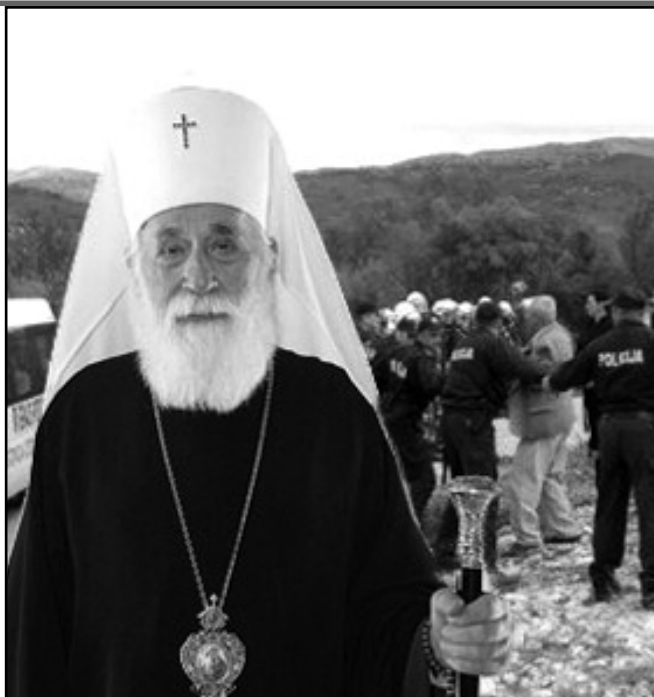
Одмах након устоличења Миращ се потрудио да изда и „вјерски“ календар „ЦПЦ“ у коме препоручује женама у Црној Гори да за „14. марач поскидају све са себе и остану као од мајке рођене и да тако тјерају вјештице из куће“.

Да ли ће Миращ Дедеић учинити нешто на плану повећања наталитета православних Црногораца остаје да се види, али чињеница је да је постао циркусант и да се са њим спреда већина становништва у Црној Гори.

О лажној цркви протојереј Велибор Џомић у својој књизи „Црногорска лажна црква“ каже следеће:

– Током петнаестак година трајања распопских хирова и оргијања под окриљем мрака и појединих дјелова тајне полиције у Црној Гори, преко појединих медија је извршен покушај најстрашније обмане православног народа Божјег. Креатори и протагонисти лажне цркве у Црној Гори су покушали да народу, који се након педесетогодишњег атеизма са ограшјем првих слобода полако враћао Богу и себи, подметне кукавичје јаје у виду лажне вјере и правих распопа. Лаж је представљена као истина. Лажна црква је представљена као права. Распопи су представљени као тобожњи епископи и свештеници. Бајање је представљено као тобожње крштење. Призивање проклетства је приказано као тобожње „вртање вјери праћедовској“. Обијање храмова канонске православне Митрополије црногорско-приморске је приказано као тобожње „вртање“ цркава. Скрнављање светих Божјих храмова као тобожње „обнављање цркава“. Сабирање анатемисаних и проклетству предатих распопа из бијелог свијета, као тобожња „православна подршка“. У свијет су пошле ружне слике атаковања на свете Божје храмове, свештенство и монаштво Митрополије црногорско-приморске. Догађало се нешто што многовјековна историја Црне Горе није забиљежила. Нажалост, анатемисани попови су први пут у својој историји Црне Горе подстакли десетине младића да похуле на Бога, Цркву Христову, свети путир и свето причешће и да се каменом баце на ћивот Светог Петра Цетињског и олтар Цетињског манастира. Не може се ни прескочити ни заборавити чињеница да поједини

представници других вјера, а првенствено римокатоличке, нису презали од тога да на различите начине подржавају анатемисане попове по Црној Гори не би ли шта и они ушибарили и овајдили.

Са друге стране, режим је учинио све што је намјеравао и данас је то политички веома моћна организација, која се

Хајка је кренула

Ових дана специјалне јединице црногорске полиције обилазе цркве и манастире, не због духовне потребе да се посвете себи и Богу, истини и правди већ како би установили ко све борави у њима.

Званично се зна да је наређење полицији издао Ранко Кривокапић, предсједник СДП-а Црне Горе и предсједник црногорског парламента, са циљем, да протјера све свештенике који немају црногорско држављанство!

Режимски удар је први осјетио подгорички парох протојереј мр Велибор Џомић, који је у неколико наврата у јавном медијском сучељавању поразио црногорске фалсификаторе вјере и криминалце и створио им комплекс ниже вриједности.

Приликом контролисања манастира и цркава у никшићкој општини полиција је пронашла пет свештеника који нијесу имали уредно пријављено мјесто боравка. Приведени су у центар безбједности у Никшићу, а након тога протјерани у Републику Српску.

У Плужинама, у пивском манастиру полиција је пронашла два свештеника који ту бораве од 2004, односно од 1999. године. Оба су приведена на информативни разговор у Одјељење безбједности Плужине, а након тога преко граничног прелаза на Шћепан пољу протјерани су за Републику Српску.

Свештеника Митрополије црногорско-приморске који служи у Шавнику полиција је затекла у цркви али је установила да му ни супруга нема регулисано мјесто сталног боравка. Наравно, обоје су протјерани. Црногорски полицајци су у никшићком манастиру Свети апостол Лука у Жупи затекли жену која је била у манастиру од јануара 2011. године без пријављеног боравка. И према њој је поступљено као према окорелим криминалцима.

Двије искушенице у шавничком манастиру Подмалинско такође нијесу имале ваљане папире и након саслушања у Шавнику предате су полицији Србије!

Како се сазнаје из повјерљивих извора у Црној Гори борави око 1.100 монаха и свештеника које органи МУП-а покушавају да прогнају како би нашој цркви нанијели што веће зло. Из страха да код народа у Црној Гори али и у европској и свјетској јавности не произведу превелику пажњу на прогон канонске цркве у Црној Гори, црногорска полиција се ових дана бави протјеривањем монаштва и свештенства због формалних разлога. Истовремено најокорелије убице, криминалци, бјегунци од закона имају у Црној Гори сигурну криминалну кућу и уточиште!

Јадна је држава у којој су почасни грађани Стипе Месић, Станко Суботић, Таксин Шинаватра, Звездан Терзић и многи други криминалци и убице. Сви они добијају папире на руке и то од високих чиновника државе Црне Горе.

увукла у сваку пору живота грађана. Резултат разулареног режима је потпуна криминализиција друштва, одсуство сваке везе са традиционалном Црном Гором и атак на све што повезује обичне грађане у Србији и Црној Гори. У овом тренутку Српска православна црква чини готово једину и најзначајнију везу народа у Црној Гори и Србији.

Други разлог јесте да црногорска митрополија има веома значајан политички положај у друштву тако да анкете показују да је она најпопуларнија друштвена институција, а да је митрополит Амфилохије најпопуларнија личност у Црној Гори.

Могуће да у том грму лежи зец па је на конгресу Демократске партије социјалиста потврђена теза Мила Ђукановића и политичка флоскула о „јединству православне цркве и одвајању од Српске православне цркве“ ушла је у нови програм партије као приоритетан политички задатак.

Није загонетка на који начин би Ђукановић и други ријешили ово питање. Није познат примјер у савременом свијету да се спајају лажна и права црква. Наравно да би уједињење лажне и канонске цркве значило укидање оне вјековне, праве и канонске а лажна би добила потпуни и пуни легитимитет.

Међутим, покушај власти да укида цркву није неважно питање. У националном, вјерском и било којем другом смислу то би значило потпуни слом традиционалне Црне Горе.

Управо црква чува традиционалну Црну Гору од нестајања. У цркви се чува традиција, вјера и национални идентитет више од трећине становништва. Ако црногорске усташе, на челу са Ђукановићем и Кривокапићем, почну отимати цркве и манастире од вјерујућег народа, то би значило отворени и планирани грађански рат у Црној Гори. Планиран и осмишљен у кабинетима најодговорнијих властодржаца.

Након конгреса своје партије Ђукановић се опет обратио јавности, али са мекшим ставовима. Похвалио је митрополита Амфилохија „да је био кооперативан прили-

ком најважнијих црногорских државних одлука, и да је у важним политичким тренуцима био конструктиван. Ту је посебно мислио на политичке догађаје 1997. године кад је дошло до сукоба између присталица Момира Булатовића и Мила Ђукановића и када је Црна Гора била пред грађанским ратом.

Лидер Демократске партије социјалиста не штеди комплименте митрополиту и кад је ријеч о референдуму о државно-правном статусу Црне Горе, јер „митрополит Амфилохије није подизао ионако усијане националне тензије већ је смиривао страсти ауторитетом вјерског вође“.

Након најновије „црквене стратегије“ Мила Ђукановића и Демократске партије социјалиста, стигло је и благо али упозоравајуће саопштење патријаршије у Београду и патријарха Иринеја „да ће се традиционална црква у Црној Гори знати заштитити од најновијег државног напада.“

– Чудо да се у Црној Гори, као грађанској држави у којој је црква законом одвојена од државе, политичари изјављају, какве су се појавиле у медијима, директно мијешају у унутрашњи живот и устројство цркве. Колико ми је познато, то је јединствен случај у савременој Европи – закључио је митрополит Амфилохије полемику са Милом Ђукановићем.

Петнаестак дана након конгреса Демократске партије социјалиста, конгрес су одржали и мањи партнери из црногорске власти – Кривокапићева Социјалдемократска партија. Не случајно појавила се и програмска прича око будућег устројства православне цркве у Црној Гори.

Ту су идеолошки наследници Јосипа Броза Тита били много јаснији по питању цркве него и сам ДПС. Њихов став о Митрополији црногорско-приморској био је крајње дисквалификаторски, са програмском препоруком да се подржи НВО „ЦПЦ“. Ако се зна да је бирачко тијело Социјалдемократске партије углавном бошњачко и исламско онда су многе ствари много јасније. **Душко Секулић**

Срба мање, Црногораца и Бошњака више

И поред крађе, највише грађана говори српским језиком

- *Да попис становништва априла мјесеца 2011. године није покраден, резултат би за владајуће странке био још погубнији. Како ствари сада стоје, ниједан стратешки циљ црногорских усташа није остварен. Нити Црногораца има преко 50 одсто, нити је „црногорски“ језик већински.*
- *Огроман је број оних који нијесу смјели да се национално изјасне. Пописивачи су оставили много отворених питања, на примјер на питање о цркви укључивали су само конфесију, али не и којој цркви грађанин припада. Огроман број грађана се изјаснио да је вјерник Српске православне цркве, али то пописивачима није одговарало. Написали су да се преко 74 одсто грађана изјаснило да припада хришћанској религији*

Половином јула 2011. године почели су да се јавности саопштавају подаци са пописа становништва у Црној Гори, иако је одржан још у априлу исте године. Зашто је објављивање резултата пописа морало толико да чека, велико је питање! Много нелогично и касно, што је заинтригирало јавно мњење и дало великој већини повода за сумњу да су резултати пописа наштимовани или народски речено – покрадени!

Српски народ у Црној Гори нема никакву институционалну или ванинституционалну заштиту. То је, уосталом, и показао попис грађана у априлу 2011. године. Упоредивање резултата пописа из 2003. године са овим из априла мјесеца, носи у себи многа разрешења. Наиме, оно што би могло у Црној Гори да „носи“ најважнији резултат јесте национално пребројавање становништва. Сва је прилика да су ови резултати у Републичком заводу за статистику штеловани онако како би одговарало владајућој коалицији (ДПС, СДП), међутим, не толико да би им се затисле тешке политичке шупљине.

– Овдје није ријеч о резултатима пописа већ само о подацима које је објавио МОНСТАТ – каже Дејан Костић, коментатор.

– Од кога је, добро је! Како су нас бројали, добро смо прошили! Какве „силе“ пут нас зијевају двоструко ни мислити не треба“. Ко нас води, можемо бити срећни и са овим! Тако говори народ ових дана а ја то чујем. Знам следеће: 1997. године, када је почела она антисрпска хистерија, био сам у гротлу свега тога, као тек млад умјетник. Сјећам се са колико смо се притисака суочавали. Притисци су били суптилни, насилни, на ријечима, физички и свакакви други које можете замислити. Тек тада је машина почела да се уходава, а касније да меље. Сваки знак слабости се пратио, свака врста „одступања од државног пројекта“ кажњавала – каже Славиша Чуровић, и наставља: „Срба је званично око 29 одсто, а српски језик говори 43 одсто. Да нијесмо требали да очекујемо да нас буде више? Пребројавали су нас два мјесеца као да смо Кина! То је сваком нормалном био сигнал да нешто није у реду. Тражило се да наши људи буду у општинским комисијама приликом бројања, но одусташе генијалци који нас воде, па пружиле руку вла-

сти. А сада ће ти исти да се ударају у прса и да млате: „О кавно српство угашено“. И вољу је јасно да је овај попис лажан. А је ли мислите да неће проћи? Проћи ће и сви ће бити задовољни. Зашто? Идеалан тренутак пописа је 12. јул, сјутра је 13. (Дан устанка), лето је, а ко је лети организовао демонстрације? Народ хоће да се купа, а не да млати по улицама, итд, итд. Јер нико не протестује на 45 степени у Подгорици.

У другој половини марта мјесеца 2011. године Матица црногорска долази до сазнања да у Црној Гори живи 34 одсто Срба, а да српским језиком говори 46 одсто становника и то штампа у часопису за друштвена питања, науку и културу, и то за период лето-јесен 2011. године. У међувремену су објављени званични резултати пописа који су ишли на руку црногорској матици и свим сепаратистима,

Шта је показао најновији попис

па је часопис, наврат-нанос, повучен. На четиристо и нешто страна Црногорци из Матице црногорске су анализирали идентитетска питања којима су обухватили и најугроженије националне мањине у Црној Гори. По анкети која је након тога урађена на узорку од 1036 грађана, највише их се изјаснило и рекло познату истину, да су у Црној Гори најугроженији Срби.

Сви ти резултати и читав часопис су на брзу руку повучени и сакривени, али се ипак неколико примјерака нашло у рукама Срба. Главни уредник овог часописа је Марко Шпадијер, један од твораца идеологије зла. Међутим, како ствари стоје, и он је затечен начином и количином крађе која се догодила у просторијама МОНСТАТА (Завода за статистику).

– Председништво Матице српске је одмах након објаве резултата пописа објавило саопштење у коме је, као Друштво чланова у Црној Гори, саопштило да сматра да су припадници српске језичке заједнице и српски народ, имајући у виду све оно што је у Црној Гори предузето између два пописа према грађанима Црне Горе који свој идентитет препознају као српски, показали виталност, одважност и снагу довољну да се одупру агресивном идентитетском инжињерингу – саопштила је Матица српска, која заслужује све похвале за кампању у вријеме и прије пописа.

„Попис као цивилизацијски искорак свуда гдје се спроводи, има задатак да потврди слободу постојања изјашњавања по свим питањима грађана на одређеној територији, да би то непобитно послужило свим структурама (привредним, научним и политичким) за прецизнију оријентацију у будућем дјеловању и стварању добробити свих пописаних. Званично објављени резултати, били тачни или не, показују да тај цивилизацијски искорак, који је Римско царство остварило још прије нове ере, Црна Гора још није направила, него да су и даље постојање и слобода изјашњавања и истина угрожени од стране идеолошки конструисаних привида. То се посебно односи на она питања која чине срж сваког идеолошког идентитетског склопа: национална неизјашњеност (4,87), вјерска неизјашњеност (2,63), језичка неизјашњеност (3,98) као шлаг на торти вјештачки фабриковане Вавилонске куле (у којој се ниједан изабрани језик не поклапа са својом националном структуром)“ – кажу из Матице српске.

– Чињеница да је, у односу на попис из 2003. године, број Црногораца повећан за нешто мање од два процента, а број Срба мањи за око три одсто, различито се тумачи, баш као и то што, упркос томе што је по Уставу службени, цр-

ногорски језик није већински. Све у свему, показало се да у Црној Гори ниједан народ нема натполовичну већину, што су предсједник парламента Ранко Кривокапић, предсједник ДПС-а Мило Ђукановић и други званичници оценили као леп пример „мултинационалне“ и „грађанске државе“. Ни Срби нису незадовољни јер, како кажу неки „српски корпус“ је издржао све притиске и манипулације власти и очувао „генетски код“ црногорског народа – пишу београдске „Новости.“ Општа слика пописа која се ових дана медијски пласира потврђује да је Црна Гора још увијек идеолошка заједница, а не грађанско друштво, закључују „Новости“.

И по новим резултатима пописа, Црногораца има нешто више него на попису 2003. године. Анализом резултата може се закључити да је повећање броја Црногораца ишло само на уштрб броја Срба јер су друге националне мањине у потпуности национално заштићене и имају менторе који их штите, као што су разне међународне организације (Роми), Албанце штите највише и најефикасније Сједињене Америчке Државе, Бошњаци и муслимане све присутнија Турска, Хрвате Њемачка и Хрватска, која је за Црну Гору велесила у сваком погледу.

Године 2003, 267.669 грађана у Црној Гори се изјаснило као Црногорци. Нација коју је измислио Јосип Броз Тито и Коминтерна. Осам година касније, у априлу 2011. године, 278.865 грађана се изјаснило као Црногорци, што је повећање за 11.196 новоцрногораца. У односу на попис становништва из 2003. године, све мањине су задржале број припадника, осим српске. Српска мањина има мањак од чак 20.304 грађанина, тако да сада броји 178.110 припадника. Они су у највећем броју, за вријеме од осам година, промијенили нацију (под условом да и то није штетовано у лабораторијама режима). Ту се заправо види да је пораст броја Црногораца узрокован жестоком нацистичком дискриминацијом српског народа. Страховит је број оних грађана који нијесу хтјели да се изјасне, а то су најчешће они који се осјећају Србима, али због страха од санкција режима нису смогли снаге да се пишу као национални Срби, 30.170 што је за малену Црну Гору страховито велики број. Ако се толики број грађана није смио јавно изјаснити о националној припадности, онда и тај податак говори о „демократском капацитету“ самог режима, односно његовој репресији над српским народом.

Кретање националног изјашњавања по општинама је веома интересантно.

Срби су већински народ у Андријевици, Плужинама, Бернама, Бијелом Пољу, Херцег Новом, Пљевљима. Црногорци су већински у Бару, Будви, Цетињу, Даниловграду,

Колашину, Котору, Мојковцу, Никшићу, Подгорици, Шавнику, Тивту и Жабљаку.

Албанско становништво је већинско у Улцињу, док Бошњака највише има у Плаву и Рожајама.

Процентуално, Срба има највише у најопозиционим градовима – Андријевици, нешто преко 61 одсто, у Плужинама их има око 66 одсто, у Пљевљима 57,07 одсто, Беранама 42,96 одсто од укупног броја становника, у Бијелом Пољу 36,96 одсто, у Херцег Новом 48,86 одсто.

Процентуално, Црногораца има највише у Цетињу, 90,54 одсто, у Даниловграду 64,19 одсто, у Колашину 57,42, у Мојковцу 59,12, Подгорици 57,35 одсто и Никшићу 63,70 одсто...

У Рожајама живи 83,91 Бошњака и 4,55 муслимана, у Плаву 51,90 одсто Бошњака и 5,55 одсто муслимана, док у Улцињу живи, од укупног броја становника, 70,66 одсто Албанаца...

Србија на челу са Борисом Тадићем је доживјела низ понижења од стране црногорске власти, али није реаговала или је реаговала на своју штету. Срби у Црној Гори немају никакву наду да ће их „демократска“ проевропска и про-НАТО власт у Србији узети у заштиту.

Стање у Црној Гори је алармантно и зато што постоји само једна српска странка – Странка српских радикала. Остале раде у корист српских непријатеља, али су заједничким активностима, заједно са режимом, успјеле да српске радикале избаце из парламента.

Године 2003, 198.414 грађана у Црној Гори се изјаснило као Срби, осам година касније 178.110! Пад је уследио након страховите кампање власти да „бити Србин у Црној Гори“ значи да се анкетирани добровољно лишава скоро свих грађанских права, а пут га води у потпуну и јавну политичку и грађанску дискриминацију.

По Хелсиншкој повељи о људским правима, постоји клаузула која говори да је најстроже забрањена асимилација становништва. Управо оно што се догађа у Црној Гори. Међутим, и након пописа и објављивања резултата нико се од међународних организација за људска права не чује. Завладао је мук.

Шта је заправо проблем власти у Црној Гори?

Црногорска владајућа нацистичка елита ушла је у попис са циљем да оствари два, за њих најважнија резултата. Требало је да се на попису више од пола грађана изјасни као Црногорци и тако би Црногорци у сопственој држави најзад престали да буду мањина. Други циљ, који нико није хтио да сакрије, јесте да се преко 50 одсто становништва изјасни да говори „црногорским“ језиком. И ту су, и поред

грубих фалсификата резултата пописа, Црногорци оманули. У националном изјашњавању су и даље у Црној Гори остали мањина (нешто преко 42 одсто) док је српски језик и поред свих фашистичких притисака, остао већински (преко 45 одсто), што никако није у складу са жељама власти. Уосталом, на та два нацистичка темеља се све вријеме заснивала политичка пропаганда владајуће коалиције.

Јавни циљ Демократске партије социјалиста и Социјал-демократске партије, Мила Ђукановића и Ранка Кривокапића, био је да након пописа 2011. године Срби буду сведени на 9 одсто, а да „црногорским“ језиком проговори преко 50 одсто Црногораца. Након референдума 2006. године, а уз помоћ Покрета за промјене и Небојше Медојевића, режимлије су извршиле и политичке припреме за тај резултат. У црногорском парламенту усвојен је Устав који је „црногорски“ језик устолочио као службени, док је црногорска нација проглашена за већинску иако то није! Тако се доживио и правни и логични нонсенс – да је мањински језик службени само зато што је „црногорски“ и што треба да постоји неки језик који није српски, а којим би требало да говоре они који нијесу више Срби.

– Сада након пописа неке чињенице су јасније, тако да ће се свим Србима омогућити школовање на њиховом језику. То је могуће обезбиједити у складу са инструментима преко факултативног изборног предмета – јавио се представник Демократске партије на власти Зоран Вукчевић. Очито незадовољан резултатима пописа.

Посматрано по језичкој структури, изненађујући је раст „црногорског“ језика у Андријевици. У 2003. години у Андријевици је говорило „црногорски“ 260 грађана, док је осам година касније „црногорски“ проговорило њих 973! Преокрет се десио у свим црногорским општинама, тако се десило у Бару да је „црногорски“ завладао. Са десетак хиљада „попео“ се (крађом, фалсификатима и дискриминацијом) на 18.217! Скоро за 100 одсто.

Српски је већински у Андријевици, Беранама, Бијелом Пољу, Будви, Даниловграду, Херцег Новом, Колашину, Котору, Мојковцу, Никшићу, Пљевљима, Плужинама, Шавнику, Тивту и Жабљаку.

„Црногорски“ је већински у Цетињу, Подгорици и Бару.

Албански је већински у Улцињу, док је „бошњачки“ језик најзаступљенији у Рожају и Плаву.

Вукчевић, као функционер владајуће странке, опет је изрекао реченицу са дискриминаторском позадином. Наиме, омогућавање Србима учења на матерњем српском језику јесте помак ка остварењу неког националног права јер до сада ни тога није било, али ту се никако не постиже

Шта је показао најновији попис

национална равноправност. Зашто би српска дјеца учила из школских уџбеника који саопштавају младим генерацијама да су Срби као народ покоравали друге народе, па и саму Црну Гору (!?), да су Хрвати у злочиначким ратним акцијама „очистили Хрватску од непријатеља... и окупатора...“

Зашто се Србима не да право које имају Црногорци или Шиптари, па да историју уче из својих уџбеника који неће бити препуни фалсификата и лажи?

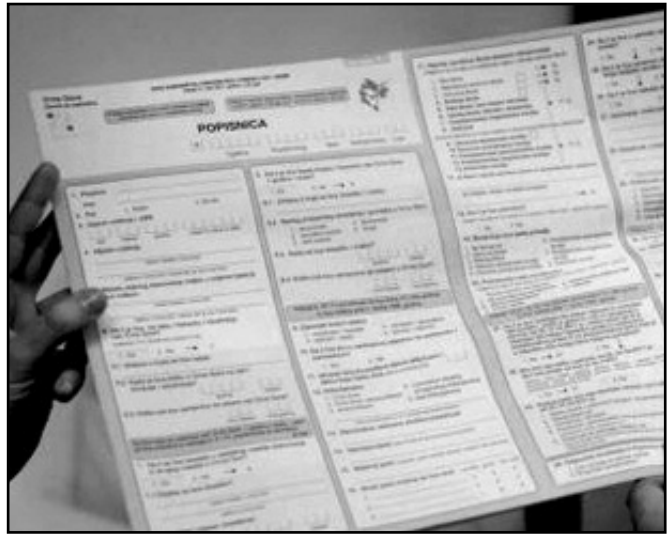
Колики и какви научни капацитети стоје иза „црногорског“ језика најбоље показује сам министар просвјете Миодраг Стијеповић и његов елоквентни изговор.

– Срби у Црној Гори **имау** сва права и они та права користе – каже министар Стијеповић, и додаје: Оно што **немау** јесте право да **имау** више права од других“. Управо овим изговором и овим научним капацитетом министар Стијеповић брани „црногорски“ језик, али сатире сваку наду у објективност научне мисли.

Највећи србомрзац у Црној Гори, усташа Ранко Кривокапић, тражи лијек за болне ране задобијене у попису.

– Резултати пописа су показали да је Црна Гора грађанска држава и да се не може правити без Црногораца. Нагласио је да се „Црногорци не могу избрисати као темељни народ који је створио државу, а онда је претворио у грађанску, и дао могућност да сви будемо оно што јесмо, грађани Црне Горе“. Коментаришући ову Кривокапићеву изјаву, новинар подгоричког „Монитора“ каже: „Врло се једна фина нит назире у Кривокапићевом виђењу ствари: неко је темељан па је некоме нешто дао... Сви смо ми заправо на Кривокапићевој бабовини, само је он великодушан. Није, додуше, предсједник парламента сам. Свако би овдје, мање-више, хтио да за Црну Гору може рећи: грађанска, а наша!“

У рубрици за вјерско опредељење грађана опет класична манипулација. Српска православна црква има највише присталица, али су властодршци рјешење нашли у преформулацији питања, па се 446.858 грађана изјаснило да припадају „православној вјероисповијести“ (што је мање у односу на попис из 2003. за 6.475). У Црној Гори живи и 99.036 грађана исламске вјере, док се појавила и муслиманска вјера 19.439, а римокатолика има 21.299, што је знатно мање у односу на попис из 2003. године. Колико је формулација о хришћанској вјери непрецизна, јасно говори и посебна рубрика, римокатоличка вјера, јер заправо и она је хришћанска, али је ипак посебна. Са том „непрецизношћу“ анкетари су избјегли, по себе, још једну неугод-

ност, да покажу премаћ Српске православне цркве у Црној Гори.

Када се анализира језичка структура становника у Црној Гори, стање је веома проблематично иако је српски језик задржао најзначајније мјесто. У попису из 2003. године српским језиком је говорило 393.740, што је 64 одсто становника. По подацима из најновијег пописа, српским је „остало“ да говори још 265.895. То је у суштини највећи „поремећај“ у односу на ранији попис. За осам година, 127.845 грађана је заборавило на свој српски матерњи језик и почело да прича или ћути на неком другом језику, понајприје „црногорском“.

У међувремену је 33.077 грађана пропричало „босански“, 2.791 хрватски, док се 32.671 грађанин изјаснио да говори албански.

Да говори „црногорско-српским језиком“ изјаснило се 369 грађана, „хрватско-српским“ 224 грађанина, 3662 грађана говори „бошњачки“. Интересантно је да се 3.318 грађана изјаснило да говори „матерњим језиком“, 5.169 ромским, „српскохрватским језиком“ 12.559 грађана, а 24.748 грађана није хтјело да се изјасни којим језиком говори, што показује једну једину ствар. То је чит доказ да дискриминаторски притисци на Србе не јењавају, нити се смањују, напротив. Ово указује и на још једну чињеницу. Сви грађани са „ове адресе“ и овог броја у суштини сматрају да говоре српским језиком, али не смију да се изјасне јер у случају да се декларишу као Срби или да говоре српским језиком, могу имати последице. По каријери, социјални статус ...

Необично велики број грађана се изјаснио да говори непостојећим „српскохрватским“ језиком (12.559), што је, такође, својеврсно бјекство од јасног става да говоре српским језиком. Овако су име свог језика претворили у тешко отворљиву језичку конзерву ван историјског и научног контекста.

Они који су се изјаснили да говоре „матерњим“ језиком очито да су се поспрдали са намјерама власти, али су у знатном броју „покварили“ српски резултат!

Ипак, крајњи резултат каже процентуално да у Црној Гори српским језиком говори нешто мање од 43 одсто, а „црногорским“ нешто испод 37 одсто грађана.

Примједбе, осим Срба, на резултате пописа имали су и представници бошњачког народа, сматрајући, иако их има више у односу на попис 2003. године, да су оштећени јер чланови њихових породица који живе у иностранству нијесу пописани и евидентирани. По попису из 2003. године, Бошњака је било 48.184, а данас их има 53.605, док је муслимана било 24.625, а данас их има 20.537.

Шта је показао попис

Раскринкане лопуже

• *Званичних резултата пописа од априла 2011. године још нема, али се већ неки подаци могу јасно дефинисати*

Званично је објављено да у Црној Гори живи 625.000 становника. Даљом анализом доступних података може се доћи до многих нелогичности. На попису 1991. године у Црној Гори је живјело 615.000 становника док је гласача на бирачком списку било 402.905

Попис 2003. године показао је да у Црној Гори има 620.000 становника док је нагло порастао број бирача, тако да је прије осам година на бирачком списку било 457.000 особа!

Сада је познато да у Црној Гори живи 625.000 становника, али 506.000 њих са правом гласа!?

Значи, за двадесет година у Црној Гори број становника се повећао за 10.000 а број људи на бирачком списку чак за 100.000.

Од 2003. године до данас у Црној Гори се повећао број становника за око 5.000. док се број гласача увећао на 49.000.

Ови подаци показују нелогичност и лоповлук режима на свим изборима, јер је очито да је бирачки списак у потпуности надуван како би владајуће странке опет крале на изборима.

Ове чињенице треба да побуде пажњу укупне црногорске јавности како би се адекватно испитала ујдурма око бирачких спискова. Подсјетимо се да је и на референдуму о државно-правном статусу било много случајева да су мртви људи били на бирачком списку на којем су били подаци умрлих са новим личним картама и јединственим матичним бројем.

Тако су активисти ДПС-а или СДП-а гласали и са лажним и са сопственим подацима.

Без обзира на пријаве Блока за заједничку државу ни једна једина примједба није уважена, што је за исход имало уништење заједничке државе. Уосталом, лоповлука је било на све стране, али судије нијесу имале петљу да суде по закону.

Тактика већине становништва је – у држави у којој мафија одлучује о свим сегментима живота најбоље је ћутати.

Према подацима Центра за мониторинг у периоду од 1989. па до 1997. године бирачко тијело се увећавало у Црној Гори брже од природног прилива и одлива становништва уз просјечан годишњи раст од 10.066 бирача да би до 2001. дошло до континуираног смањења бирачког тијела.

Са 470.491, колико је било уписаних бирача у Црној Гори у другом кругу предсједничких избора 1997. бирачко тијело се смањило на 447.673 бирача. Толико је било

уписаних и на бирачки списак за парламентарне изборе у априлу 2001.

На последњим делегатским изборима 1989. године право гласа је имало 374.496 грађана, а на изборима за парламент у децембру 1990. године у бирачки списак је било уписано 402.905 грађана.

Откуд раст бирачког тијела од 1991. године до данас за 100.000 бирача док се број грађана повећао само за 10.000!?

Још један лоповлук странака на власти!

Р. Л.

Подаци који запрепашћују

Како Србе дискриминишу и поткрадају у Црној Гори

- *Након пописа из априла мјесеца 2011. године, републички Завод за статистику саопштава „некакве“ резултате. Нешто података о попису је процурјело у јавност много раније и они говоре о националној заступљености у органима управе. Црногорци као повлашћена нација, сви остали су у проблему, Срби посебно*
- *Они који су 15 година говорили у име српског народа само су варали – поручују из Српског националног савјета, мислећи без сумње на српске политичке странке*

Од укупно 13.900 запошљених грађана у органима државне управе и органима локалне самоуправе, 10.985 се изјаснило као Црногорци, 1.194 као Срби, 389 грађана као Албанци, а око 4,1 одсто као Бошњаци. Око 2,3 одсто се изјаснило као муслимани, један запошљени је Ром, а 124 као Хрвати.

Резултати пописа по националној основи, подаци који су објелодањени имају само половичну или нагађајућу поруку. Очито да се ради о покраденим резултатима. Неугла жеља челника режима да смањи број Срба на попису у Црној Гори а да драстично повећа број Црногораца, само се, након очите прекраће гласова, половично обистинила. Број Срба, по званичним црногорским статистикама, смањено се у односу на попис из 2003. године за око 20.000, док се број Црногораца повећао за отприлике толико.

Наиме, оно са чим се реално може оперисати, резултат пописа у државним и локалним управама јесте, за сада, попис становништва из 2003. године, када се 42,1 одсто грађана изјаснило као Црногорци, 31,99 одсто као Срби, 1,77 одсто као Бошњаци, пет одсто као Албанци, два посто као муслимани, један посто Роми и Хрвати.

Функционер Демократске партије социјалиста, Зоран Вукчевић, сматра „да је национална структура у органима управе условљена стручношћу сваког појединца а не како националним пребројавањем“, док дио опозиције сматра да се ради о „класичној дискриминацији“. Што је очито!

Ако се погледају подаци са најновијег пописа, у коме се јасно види бројчана надмоћ Црногораца у органима управе који се финансирају из буџета Црне Горе, може се лако доћи до низа закључака.

Прво, према подацима пописа запошљених у државној управи, тачно 79,8 одсто Црногораца прима плату из буџета Црне Горе иако процентуално укупно чине много мањи постотак у становништву Црне Горе.

Друго, податак колико је Срба запошљено у државним и службама локалних управа које се финансирају из буџета је запрепашћујући. Око 8,6 одсто, што чини скоро једну четвртину у односу на проценат у самом укупном грађанству Црне Горе! Управо овај податак говори о степену дискриминације која се у Црној Гори упорно спроводи према државотворном народу. Ако се зна да су у неким локалним

самоуправама у власти опозиционе политичке странке и да се у тим срединама запошљени слободније изјашњавају национално, онда су резултати у државној управи посебно поражавајући.

Према званичним подацима, Срба више нема у Министарству одбране Црне Горе, око два одсто их има још у Министарству унутрашњих послова, нема ниједног Србина у Агенцији за националну безбједност, у Министарству здравља их има нешто преко три одсто, Срба има мало и у Министарству правде, око 1,3 одсто, нема их међу судијама, тужиоцима...

Национална структура у Министарству просвјете је нешто повољнија, око пет одсто, док их скоро и нема у другим министарствима и агенцијама које финансира буџет Црне Горе.

Уз очити хендикеп да већ пола године режим крије резултате пописа, може се са сигурношћу рећи да је по сриједи потпуна дискриминација Срба.

У прве три године након референдума (покраденог) из владиних министарстава и државне управе Црне Горе протјерано је око 3500 грађана који нијесу хтјели да се одрекну своје националности, а хтјели су да буду оно што су им били очеви и ђедови - Срби!

Национална структура није једини филтер за посао у државној управи иако је несумњиво најважнији! Припадност политичким партијама је друга веома важна компонента за анализу запошљених. Они који припадају Демократској партији социјалиста или Социјалдемократској странци уживају све привилегије код запошљавања. Имају апсолутну предност и код послова на разним црногорским тендерима, тако да послове по правилу добијају чланови владајуће коалиције.

Оно што се зна јесте чињеница да је Социјалдемократска партија малобројна међу чланством, па се међу грађанима може чути полушљива констатација: онај ко се учлани у СДП одмах постаје министар или директор.

Када се ово зна, онда је јасна могућност Србима за запошљење. Наиме, и у општинским структурама гдје је опозиција на власти (Плужине, Андријевица, Херцег Нови) за радна мјеста се боре Социјалистичка народна партија, По-

крет за промјене и Нова српска демократија. За друге нема могућности ни мјеста.

Треће, ови подаци управо показују да у Црној Гори нема једнаких права за све, посебно када се ради о запошљавању. Напротив, нигдје се очито не види дискриминација као на овом питању.

Обзиром на изузетно тешку социјалну слику у Црној Гори, бити незапошљен значи бити осуђен на социјалну биједу и тешко преживљавање. Ако се погледа структура примаоца социјалних и других давања, такође из буџета, онда су резултати скоро идентични и за Србе – поражавајући!

Странка српских радикала у Црној Гори, иако ван парламента, покушава да на суштински начин заштити српски национални интерес.

Српски национални савјет се бави другим видовима „одбране“ српских националних интереса у виду отварања издавачке куће, радија, телевизије и новина који реално немају политички утицај у народу. Ту се очито води

борба за освајање само медијског и културног простора. За којим резултатима, показаше вријеме.

Суштинска борба за српске националне интересе се „бије“ управо за радна мјеста у државним и локалним управама. Срби морају да остваре своје право на рад које им је, узгред буди речено, гарантовано и црногорским Уставом.

Према попису из 2003. године, 31,99 одсто грађана Црне Горе се изјаснило као Срби. По свим наговјештајима, резултати из пописа у априлу 2011. године су још кудикамо повољнији за Србе. По званичним резултатима пописа преко 40 одсто грађана се изјаснило да говори српским језиком иако се у црногорском Уставу каже како је службени језик „црногорски“. Што изазива смијех, али и забринутост.

Дакле, још 2003. године, 31,99 одсто Срба је држави Црној Гори плаћало 31,99 одсто пореза на имовину, на регистрацију кола, разне општинске и државне таксе и многа друга давања и тако су са преко 30 одсто пунили државни буџет Црне Горе. Међутим, Срба није било на мјестима гдје се троши новац. Национално је прерасподјеливан веома лоповски и непоштено. Тако су национални Црногорци завлачили руку у џеп Србима (највише) али и другима. Бошњацима или муслиманима, на примјер.

Тако су Црногорци пунили са око 42 одсто новца буџет, али су трошили и оно што није њихово – преко 80 одсто. Ови остали су морали да ћуте.

Срби су, до сада, упумпавали преко 30 одсто, али их у органима државне управе нема ни пет одсто. Оно што је државни попис показао, да Срба у органима државне и локалне управе има око 8,6 одсто, јесте опет „фалсификат наше стварности“.

Шеф посланичког клуба Бошњачке странке у црногорском парламенту, Суљо Мустафић, такође осјећа дискриминацију и каже: Ови најновији подаци показују да је присуство припадника мањинских народа у државној администрацији много мање него у укупном становништву. Као примјер навео је податак по којем Бошњака има свега четири посто у јавном службама.

– Бошњака је недовољно и у полицији и у Агенцији за националну безбједност. Институције државе морају да буду отворене за припаднике свих народа који живе у Црној Гори – нагласио је Мустафић.

– Министарство за људска права директно је признало да је српска нација, друга по бројности народа у Црној Гори, и даље на нивоу који је у великом заостатку чак и за савремену одредницу националне мањине – каже се у саопштењу Српског националног савјета.

Како се чуло из Српског националног савјета, „ова чињеница разобличава сву промашеност политике оних који 15 година наводно говоре у име Срба, а заправо чине све

да подреде националне интересе Срба намјери Црногораца да сачувају економске ресурсе и радна мјеста у својим рукама“. Очито се Српски национални савјет обрачунава са српским или „српским“ политичким странкама.

Према званичним подацима, национална структура запошљених у влади Црне Горе је обесхрабрујућа по све осим Црногорце. Црногорска влада запошљава преко 80 одсто Црногораца, на „остале“ отпада нешто мање од 20 одсто!

Гледано по општинама, резултати гдје су на власти ДПС и СДП су још више поражавајући по Србе. Наиме, у Беранама, по најновијем попису, Срби чине 42 одсто од укупног броја становника, док је у градској локалној самоуправи запошљено њих 111, док истовремено има 214 запошљених Црногораца. На попису, који је очито био покраден и штелован онако како би највише користио владајућој коалицији, у Беранама се 14.592 грађанина изјаснило као Срби, али је „порастао“ број Црногораца, тако да их сада има 8.838, али су ДПС-овци са СДП-овцима на власти, тако да Срби имају једва трећину запошљених иако су најбројнији народ у овој сиромашној општини, али очито да многи од њих раде у корист своје штете. Наравно да владајућа коалиција има највише запошљених, а о осталим привилегијама да се не прича.

У Скупштини Црне Горе има 88 запошљених, а чак 77 се изјаснило као Црногорци. Срба је четворо, док један службеник није хтио да се изјасни. У Генералном секретаријату председника државе Филипа Вујановића, од 20 запошљених сви су Црногорци, и међу 11 запошљених у Комисији за спречавање сукоба интереса сви су се изјаснили као Црногорци!

У Министарству спољних послова ради 128 људи, од тога 116 су Црногорци, а свега двоје Срби!

По подацима из Министарства за људска права, у Андријевици ради 24 Срба и један Црногорац, у Бару је сасвим обрнута ситуација, гдје у локалној управи ради 25 Срба, али и 199 Црногораца, у Будви 55 Срба и 202 Црногораца, у Даниловграду осам Срба и 106 Црногораца, у Котору 26 Срба, али зато 119 Црногораца, у Мојковцу 20 Срба, а 41 Црногорац. Посебно је драматично у Никшићу, гдје ради 24 Срба и 334 Црногорца, у Плаву пет Срба и шест Црногораца ради у локалној управи, у Плужинама ради 21 Србин и пет Црногораца. Стравична је ситуација у Подгорици, гдје у локалној управи ради 35 Срба и чак 579 Црногораца, у „српској“ Зети само један Србин и 14 Црногораца, док у Тузима нема ниједан запошљени Србин, али има један запошљени Црногорац.

Сви осим Црногораца су дискриминисани. Рома по последњем попису има 6.000 или око 1,1 одсто, али их укупно запошљених има званично један!

Д. С.

Обрачун превараната

Како Мугоша разбија Кривокапића

- Успио сам да и формално поцијепам владајућу коалицију у Подгорици и сада се много лакше дише – саопштава Славиша Губеринић, одборник Народне странке Црне Горе, који је за овај политички марифетлук обезбиједио подршку читаве своје странке. Остали опозиционари га жестоко критикују. Нова, јер се нијесу на вријеме сјетили да уђу у конкретну трговину са градоначелником а Покрет за промјене би радије подржао Социјалдемократску партију, пошто су програмски сличне и важне за најекстремније антисрпске политичке групације
- Очигледно је да скупштинском корупцијом желите прекројити вољу грађана Подгорице, без обзира на то што су ваши функционери, само прије годину, дешавања у Андријевици називали преваром изборне воље грађана и политичком корупцијом – саопштава председник одборничког клуба СДП-а др Ђорђије Сухик
- Поставља се и логично питање: какву изборну вољу и ко прекраја, јер није било никакве предизборне коалиције ДПС-а и СДП-а већ су странке власти самостално наступиле!? Ваљда је ово Сухик и рекао не размишљајући много – у јеку борбе

Колико је озбиљан сукоб двије странке које коалиционим споразумом чине власт у Црној Гори, показује вријеме. У све ватренијој реторици Демократска партија социјалиста, на челу са Милом Ђукановићем, све гласније појашњава чињеницу да им је „дугогодишња коалициона веза поприлично досадила и да их је тај изразито антисрпски савез уморио“, а Социјалдемократска партија, коју предводи Ранко Кривокапић, појашњава да „савез са Демократском партијом социјалиста личи на савез са самим ђаволом када се анализирају корупција и криминал саме власти“.

Коалиција ове двије странке донијела је Црној Гори велике невоље. Дошло је до потпуног привредног краха, социјалних раслојавања, политичког прогона српског народа, атака на цркву и њене великодостојнике; више не постоји државна стратегија ни на једном плану; највиши државни органи су повезани са организованим криминалом и тешким кривичним дјелима, ово је вријеме пљачкашке приватизације, издаје националних интереса, губљење националног поноса, фалсификовања историјских чињеница...

Не смије се занемарити утицај „спољног фактора“ на наредне политичке одлуке црногорске власти. То је, несумњиво, пресудни и најважнији сегмент генералне стратегије сваке парламентарне странке у Црној Гори – сервилност и удварање страним западним моћним државама. Уосталом и наговјештај крупнијег и озбиљнијег сукоба у странкама власти може значити и јачање и активизацију страних утицаја који би промјеном власти или великим политичким притиском усмјеравали црногорски брод у планираном правцу.

Ко од ове двије странке има већи утицај код „страног“ партнера остаје да се види. САД и даље подржавају Мила Ђукановића иако је као најистакнутији политички чинилац подоста искомпромитован и не представља трајно политичко рјешење ни за Американце. Најважнија ствар због које је Ђукановић још у америчкој игри је његов антисрпски став и још велики, иако пољуљан, ауторитет.

Сукоб у општинском парламенту Подгорице није од скора. Ту се бије битка између Миомира Мугоше, градоначелника, и Рашка Коњевића, председavajuћег у градском парламенту. И раније је сукоб градских одборника СДП-а, посебно Ђорђија Сухиха, са градоначелником Мугошом

прелазило црвену линију. Многи кажу „због тога што је градоначелник тражио рекет за бесправно подигнуту кућу др Сухиха на Садинама”.

Очито да је сукоб подгријаван све већим апетитима коалиционих партнера око подјеле колача који им се нуди вршећи власт. Међутим, градоначелник Мугоша има неугасле политичке амбиције па је у једном тренутку представљао опасност и за самог Ђукановића! Сада се мало умирио и чека шансу јер је у веома јаком лобију ДПС-а који предводе Светозар Маровић и Филип Вујановић.

Исувише је наивно оправдање неких „просрпских” странака за садашњу подршку коју нуде Мугоши у сукобу са СДП-ом у стилу – треба радити све што је против СДП-а. Прво, Мугоша се није преко ноћи сјетио да је био Србин и да су га заболеле неправде које је све вријеме чинио

српском народу. То је исти човјек који је за сваки рођендан града позивао НВО „ЦПЦ” и њиховог предводника Мираша-пастува. Мугоша је само нашао савезника у одборнику Народне странке Црне Горе како не би био разрјешен дужности. Наиме, по новом закону градоначелника сада не бирају грађани већ већина у градском парламенту. Будући да се Мугоша „не допада” коалиционом партнеру СДП-у, доказао је да није нимало наиван и обезбиједио је себи подршку на другој страни.

– Успео сам да и формално поцијепам владајућу коалицију у Подгорици и сада се много лакше дише – саопштава Славиша Губеринић, одборник Народне странке Црне Горе који је за овај политички марифетлук обезбиједио подршку читаве своје странке. Остали опозиционари га жестоко критикују. Нова јер се нијесу на вријеме сјетили да уђу у конкретну трговину са градоначелником а Покрет за промјене би радије подржао Социјалдемократску

партију пошто су програмски сличне и важе за најекстремније антисрпске политичке групације.

Да ли је посриједи и политичка трговина у којој би Губеринић или Народна странка Црне Горе били добитници, није више питање ни велика загонетка. Напад Нове је толико јак и жесток јер им је испред носа одлетио добро упакован колач.

– Не спорим легитимитет захтјева за изборе, али кључни разлог због чега то сада траже јесте спасавање образа СДП-а. Просто ми је неvjероватно, то чак сеже до својеврсног мазохизма, да партији која је оптужила Миомира Мугошу за сарадњу са просрпским странкама и то назначила као највећу срамоту, управо неке просрпске странке нуде сарадњу остављајући могућност и отворене колаборације са њом – каже на све то предсједник Народне странке Црне Горе, Предраг Поповић.

Поповић признаје да је Кривокапић нудио коалицију опозиционим странкама у градском парламенту, па када је одбијен онда је преузео улогу извршне власти, а стање у Подгорици описује као „политичку корупцију”. – Оно што је Кривокапић нудио било је много горе и много већа политичка корупција – навео је Поповић.

Чињеница је да ни градоначелник ни ДПС, као ни Рашко Коњевић и СДП не поштују закон већ се понашају као у предзаконско доба.

– Очигледно је да скупштинском корупцијом желите прекројити вољу грађана Подгорице, без обзира на то што су ваши функционери, само прије годину, дешавања у Андријевици називали преваром изборне воље грађана и политичком корупцијом – саопштава предсједник одборничког клуба СДП-а Ђорђевић Сухих.

Поставља се и логично питање – какву изборну вољу и ко прекраја, јер није било никакве предизборне коалиције ДПС-а и СДП-а већ су странке власти самостално наступиле!? Ваљда је ово Сухих и рекао не размишљајући много – у жељу борбе.

Борба и оптужбе некад нераздвојне коалиције су кренуле.

– Полиција ће око Мугоше имати много посла јер мора да испита пословни однос градоначелника са приватном трговачко-угоститељском компанијом „Царине” – започиње Сухих.

– Боље би било Ранку Кривокапићу да види шта ће са Аеродромима Црне Горе јер се у тој фирми не зна ни крај ни почетак, а већ двије године није поднијет финансијски извјештај – отпоздравља градоначелник Мугоша.

У једном моменту је дјеловало да ће Мило Ђукановић преко ДПС-а ускратити подршку Миомиру Мугоши, али се ствар ријешила када су покренуте многе приче о криминалу ДПС-ових кадрова у влади и око ње. Ђукановић је, очито, показао у кога сумња па је полако затезао односе са СДП-ом, односно Кривокапићем.

Многи се већ шале са сталним сукобима Мугоше и СДП-а. У прошлом сазиву Мугоша је „купио” неколико одборника СДП-а; неке је додијелио стан, а неке давао неповратне кредите.

То је засметало Сухику и Кривокапићу па су промијенили персонални састав одборничког клуба у новом сазиву. Мугоша је мало закаснио тако да је одборнички клуб СДП-а постао јединствен и против градоначелника.

– Родриго и Лусисита су поново у драматичној свађи. Сви знамо да их судбина веже, али њихова љубав је још једном стављена на пробу. Без даха се очекује следећи наставак. Ко воли – тако пишу неке подгоричке новине описујући најновији сукоб Мугоше са СДП-ом.

Ипак и податак да је СДП изашао сам на изборе у Подгорици био је јасан сигнал градоначелнику Мугоши да му се нешто спрема током скупштинског реизбора.

Читава кампања СДП-а била је „чистих руку” што је асоцирало подгоричке бираче на отворени криминал актуелног градоначелника.

Након мјесец дана исцрпљујућих договора Родриго и Лусисита су се договорили да заједно почну да владају. Међутим, дошло је до новог драмског заплета и свађа је ових дана главна тема.

У подгоричком парламенту ДПС има 28 одборника а да би Мугоша био изабран требао би им један више. У саставу ДПС-а су и један одборник који припада Бошњачкој странци и један из Либералног савез, али су они чврсто и финансијски везани за градоначелника Мугошу. У читаву рашомонијаду ускочио је Славиша Губеринић из Народне странке Црне Горе.

Није се дуго чекало на мишљење актуелног премијера Игора Лукшића, који је изјавио „да му је жао што СДП неће подржати Мугошу али да то не види као неки велики проблем”. Млађани Лукшић се овом изјавом у потпуности изјаснио, а и СДП ставио на мјесто које му припада. Овим су и завршене све спекулације да се Ђукановић договорио са Кривокапићем да не изабере Мугошу.

– Став Социјалдемократске партије ме не интересује, имам важнијих задатака и проблема које треба рјешавати – саопштио је градоначелник Мугоша одговарајући на ставове СДП-а о томе да „Мугошу неће гласати у општинском парламенту”.

Уосталом, по начину како је то изговорио Мугоша добро се видјело да је већ обезбједио већину. Одборник Народне странке Црне Горе Славиша Губеринић се већ изјаснио као и његова странка „да ће подржати све одлуке које су против СДП-а.” А то значи да ће гласати за Миомира Мугошу.

Да ли ће након избора за градоначелника Миомир Мугоша стати на лопту и опет са СДП-ом конструисати власт, остаје да се види, иако из дана у дан наговјештаји о крају коалиције постају све већа стварност.

Миомир Мугоша уз свој одборнички клуб и Губеринића имаће већину да прави нову општинску владу. То би био почетак краја владајуће коалиције.

Како би Народна странка попунила функционерска мјеста у СО Подгорица, такође је ствар за размишљање!? Колико ће далеко отићи овај сукоб није баш ствар за нагађање јер се припрема терен за предизборну кампању.

Љутња Нове и Покрета за промјене никога не забрињава. Осим што су престали бити фактор у политичком одлучивању на нивоу Црне Горе, сада су то и у Подгорици, што није мали проблем. По попису становништва из ове године, у Подгорици живи трећина грађана Црне Горе а толико и бирача.

Уосталом, Родриго је овог пута преварио Кривокапића.

Д. Секулић

Воze аута – не стају!

- **Јавна и тајна полиција у Црној Гори има 347 службених аутомобила! Док се социјална ситуација компликује из дана у дан, а остављени и разочарани радници широм Црне Горе штрајкују, често, глађу и жеђу, дотле се политичка елита возика најскупљим аутомобилима. По званичним и још непотпуним подацима, у Црној Гори државни буџет финансира и возњу 1.348 аутомобила!**

Црна Гора је једна од најмањих држава свијета. Режимлије стално покушавају да је прикажу као Монте Карло или Лихтенштајн или пак Монако (могуће због краља!?) иако је то поређење више смијешно него реално. Ако погледамо бруто националне дохотке или просјечна примања по глави становника за годину дана побројаних мини-држава, то само може да нам појача смијех или да га напрасно заледи.

Наиме, национални доходак ових земаља је бар десетак пута већи од црногорског, као што је просјечан доходак у Шведској 18 пута већи него у Црној Гори. Међутим, има још драстичних разлика између ове скандинавске земље и Црне Горе. Шведска влада има шест службених аутомобила, са тим да се министри, предсједник владе или други важни чиновници возе редовним авио-линијама. Званично црногорска влада има и своја два службена авиона.

Према непотпуном списку Управе за имовину, 81 владин орган у Црној Гори има 1.348 аутомобила!

Било је, раније, медијских спекулација да се број владиних возила креће између 1.210 па до чак 2.300, али се све завршило на нагађањима.

Службени аутомобил, плаћени телефонски рачуни, огромне плате, приоритети у запошљавању и давању бескаматних кредита и велики број других повољности, ста-

тусни су симболи „више класе“ у Црној Гори. Овдје треба укључити „државна“ љетовалишта по приморју или у континенталном дијелу Црне Горе, гдје повлашћени пуни пансион са члановима породица плаћају нешто око четири евра!

Цијену овог возикања директно осјећају управо порески обвезници, како се другачије називају грађани Црне Горе.

Ових дана Управа за некретнине из Подгорице шаље „честитке“ у виду опомена за плаћање пореза на некретнине које грађани имају и које (не)користе. За сваки иоле услован стан треба да издвоје и уплате у државни буџет око 300-600 евра.

Свакодневно се повећава и државна такса на продају горива, тако да је овај енергент најскупљи у региону. О плаћању електричне енергије се могу написати сабрана недјела а о другим поскупљењима, порезима и таксама које свакодневно расту више нико и не водити рачуна.

Ствара се језив социјални јаз који више нико и не може премостити. На једној страни су функционери и други чиновници партија на власти, што чини пет одсто укупног броја становника Црне Горе. Осим националних пензија, сви остали корисници ПИО су у социјалној биједи, а то значи 113.000 пензионера, што је већи број него број запослених. Да не говоримо о структури запослених. А 48 одсто радних мјеста су непроизводна занимања, што усложњава ситуацију.

Ако се рашчлане подаци о службеним возилима онда највише „возају“ чиновници МУП-а и јавне управе – 110! Нешто мање управе за шуму и некретнине, 88 возила. Царине Црне Горе имају 76 возила која возе њихови шефови.

Начелници и остали чиновници у Министарству одбране Црне Горе возе чак 57 возила, пореска управа 52, службеници затвора у Спужу возикају 36 службених аута, Министарство пољопривреде 29, Врховно државно тужилаштво 28, а са по 24 аутомобила располажу Завод за запошљавање и Министарство туризма и уређења простора.

Министарство здравља користи 21 возило, док два мање (19) има Министарство рада и социјалног старања.

Министарство саобраћаја поседује ауто-парк од 19 аутомобила, док једно мање имају Генерални секретаријат Владе Црне Горе и Министарство економије.

Управа за имовину располаже са 15 аутомобила, Управа морске сигурности са 13 аутомобила, Скупштина Црне Горе са исто толико, док Министарство за просвјету, Хидрометеоролошки завод и Институт за јавно здравље имају 10 аута. По девет возила имају Агенција за заштиту животне средине, Министарство за информатичко друштво и Управа за спречавање прања новца и финансирање тероризма.

Са по осам аута располажу Државна ревизорска институција, и фитосанитарна управа, седам Министарство правде и Уставни суд, по пет Сеизмолошки завод, Министарство културе, Министарство финансија и Министарство за људска и мањинска права.

Службена аута која се финансирају из државног буџета имају и Лучка капетанија (4) из Котора, Завод за збрињавање избјеглица, Управа за кадрове, Дирекција јавних радова, МОНСТАТ, основни судови у Беранама и Бару, Завод за метеорологију, Управа за игре на срећу и заштитник имовинско-правних интереса.

По три аутомобила возе чиновници Министарства за европске интеграције, Виши суд у Подгорици, Инвестиционо-развојни фонд, ЦАНУ, основни судови у Котору, Плаву, Цетињу и Улцињу.

Министарство спољних послова има седам аутомобила, али им припадају и аута ДКП.

Они који имају службене аутомобиле су и Управа за заштиту конкуренције, Универзитет Црне Горе, Дирекција за јавне набавке, Врховни суд, Дирекција за развој малих и средњих предузећа, Дирекција за антикорупцијску иницијативу, Виши и Привредни суд у Бијелом Пољу, заштитник људских права и слобода, подручни органи за прекршаје и основни судови у Колашину и Жабљаку.

Службена возила имају и Агенција за дуван, Завод за школство, Државни архив, Секретаријат за законодавство, Завод за интелектуалну својину, Фонд за обештећење, подручни органи за прекршаје у Жабљаку, Цетињу, Пљевљима, Мојковцу и Улцињу, Дирекција за заштиту тајних података, Комисија за спречавање сукоба интереса и Лучка управа.

Црна Гора мафијашка држава

- *Мило Ђукановић 21. децембра 2010. године подноси оставку што је, по мишљењу Албертинија, јако важан политички поступак, безбједносно најзначајнији у неколико последњих година на западном Балкану.*
- *Многи посматрачи посвједочили су да је Ђукановић био дискретно приморан да то учини због међународног притиска око дугогодишњих оптужби за шверц цигарета – тврди Албертини*
- *Црна Гора, мала динарска земља, била је позната и прије осамостаљивања као транзитна територија за хероин и кокаин, који су у њене луке долазили из латиноамеричких држава. Касније је постала центар за кријумчарење дувана. Као транзитна станица за хероин и кокаин постала је слободна зона за нову врсту организованих криминалаца, способних да користе државни механизам и јавне финансије како би опрали новац стечен кријумчарењем људи и наркотика – пише Албертини у својој студији*

Независни аналитичар из Милана, Италијан Матео Албертини помно прати политичко-мафијашка дешавања на Балкану и прецизно анализира стање на балканском југу. Како Албертини примјеђује „власти у Београду и Загребу покушавају да се сукобе са неким мање значајним криминалним и организованим групама док се у јужној српској покрајини Косову и Метохији као и у Црној Гори ништа не мијења”.

– Центри европског мафијашког дјеловања пресељени су у Црну Гору и Косово – закључује Албертини.

У својој аналитичкој студији са насловом *Јадранска веза: веза мафије од Италије до Западног Балкана*, аутор се прецизно и темељно бавио прошлости и садашњошћу организовања балканске мафије и његовом еволуцијом и сарадњом са најорганизованијим мафијашким групама у Италији.

Албертини сматра да се „тек сада подиже завјеса са многих тајни шиптарске и црногорске мафијашке организације”.

– Црна Гора, мала динарска земља, била је позната и прије осамостаљивања као транзитна територија за хероин и кокаин, који су у њене луке долазили из латиноамеричких држава. Касније је постала центар за кријумчарење дувана. Као транзитна станица за хероин и кокаин постала је слободна зона за нову врсту организованих криминалаца, способних да користе државни механизам и јавне финансије како би опрали новац стечен кријумчарењем људи и наркотика – пише Албертини у својој студији.

Албертини напомиње да постоје двије упечатљиве приче које могу помоћи да би се ситуација у региону боље разумјела.

Прва је прича Дика Мартија, Швајцарца, који је као посланик у Савјету Европе 14. децембра 2010. године изнио много чињеница, доказа и тврдњи (које су се незванично и званично знале и раније) које говоре о садашњем премијеру Косова, Хашиму Тачију и о томе да се налазио на челу ланца трговине људским органима током рата у покрајини 1998 – 1999. године.

Тачи је организовао овај језиви посао у исто вријеме док је био командант терористичке ОВК.

Недјељу дана касније Мило Ђукановић 21. децембра 2010. године подноси оставку што је, по мишљењу Албертинија, важан политички поступак и безбједносно најзначајнији у неколико последњих година на западном Балкану.

– Многи посматрачи посвједочили су да је Ђукановић био дискретно приморан да то учини због међународног притиска око дугогодишњих оптужби за шверц цигарета – тврди Албертини.

Судски процес против Ђукановића за шверц цигарета био је завршен 2009. године само из једног разлога – био је под дипломатском заштитом, али је по мишљењу Ђузепеа Шелзија његова одговорност била лако доказива и потпуно јасна.

Албертини је годинама истраживао државни шверц цигаретама црногорске политичке елите, али су му најчешће стизали подаци о два најближа Ђукановићева сарадника, Станку Суботићу званом Цане Жабац и Браниславу Брани Мићуновићу, некрунисаном краљу црногорског подземља.

Станко Суботић је вођа београдске мафијашке фракције, криминалне организације чија је база у Црној Гори.

Италијански лист „Експресо“ објавио је податак да против ове двојице криминалаца постоји више од 4.000 доказа у виду писаних докумената, транскрипата тајног прислушкивања и других података.

Након дуванског државног шверца америчка агенција за борбу против наркотика (ДЕА) баца око на западни Балкан. Након дугог праћења и снимања заједно са локалним службама националне безбједности, ДЕА 2009. године креће у добро планирану акцију под називом *Балкански*

ратник. За пресијецање једног од највећих кријумчарских наркочанала ангажоване су безбједносне службе Шпаније, Италије и Грчке.

У само једној полицијској акцији у којој су сарађивали америчка ДЕА и српска БИА заплијењено је 2,7 тона кокаина и то у мору надомак аргентинске обале. Дрога која је заплијењена 17. октобра била је вриједна око 170 милиона долара.

У Албертинијевој анализи пише да су „гангстери који су наводно били задужени за пошиљку потицали из Србије и њеног приморског сусједа Црне Горе”.

Према ономе што се могло сазнати из медија који су пратили акцију *Балкански ратник* након дуготрајног сузбијања наркотрговине полицијски органи су закључили да су у врху нарколанта Пљевљаци Дарко Шарић, који је повезан са владом у Подгорици, и Горан Соковић, кога је полиција ухапсила почетком фебруара у Пљевљима.

Албертини подсећа да је београдска власт континуирано инсистирала на хапшењу ових наркочосова и да никада није, у разговору са страним дипломатама, заборављала да укаже на тијесну сарадњу наркочартела са црногорским властима.

Соковић је убрзо након хапшења ослобођен у Црној Гори, али је Србија затражила његово поновно хапшење и изручење Србији пошто постоји много доказа да је Соковић правио тешка кривична дјела и на територији те државе. Црногорски јавни тужилац није хтио да чује да опет изда налог за хапшење Соковића, али је тадашњи црногорски премијер Мило Ђукановић стао на страну јавног тужиоца и јавности објаснио да не постоје услови за изручење због тога што црногорски устав забрањује изручење црногорских грађана страним државама...

У међувремену и поред црвене интерполове потјернице Дарко Шарић захваљујући својим полицијско-политичким везама у Црној Гори добија црногорско држављанство.

– Изгледа да се нешто чудно дешава у тој малој балканској земљи: не само да шеф државе подржава међународно траженог бјегунца, него је такође навео могуће сигурно мјесто за његово скривање – каже Албертини.

Албертини се чуди како је мафија са Балкана, чији се центар налази у Црној Гори, постала најмоћнија организација овог типа у Европи.

Господар Брано

- *Директор полиције Србије Милорад Вељовић изјавио је да „Дарко Шарић није шеф мафије која шверцује кокаин из Јужне Америке, он је само други човјек...!“ Како је ријеч о тонама најскупље дроге, то је упутило заинтересоване на закључак – неко други се налази на врху хоботнице у Црној Гори. По свим сазнањима, на том трону је Бранислав Брано Мићуновић*
- *Иако је и Медојевићу и Мандићу била обећана заштита, синовац Брана Мићуновића, Ненад, сачекао је Медојевића испред зграде у којој станује у Подгорици и на веома оригиналан начин убиједио га да не помиње име његовог стрица. Како Подгоричани кажу у жаргону, наштицао га је у доњи дио леђа и Медо је преко ноћи престао да помиње Мићуновића*

Млађи Бранислав – Брано Мићуновић је министар културе у Лукшићевој влади, док је старији Бранислав Брано Мићуновић много познатији и стварни господар Црне Горе.

Некада полетни премијер Мило Ђукановић је приликом раскола у Демократској партији 1997. године имао несебичну подршку старијег Мићуновића, што је било од пресудног значаја у сукобу тадашњег премијера са предсједником Црне Горе. Човјек који стаје на једну од страна у сукобу двије најмоћније политичке личности у држави и утиче на крајњи исход показује своју огромну моћ која није медијски до краја експлоатисана.

Мићуновић за себе тврди да је миран и пословно надарен човјек, мада многи мисле другачије. Он се последњих година бави „контролом“ најисплативијих коцкарница у Црној Гори, посебно на приморју. Спекулише се да је стварни власник и некада државне Лутрије Црне Горе, да има новца као блата и 300-400 својих до смрти оданих људи.

Биографија Бранислава Мићуновића пуна је контроверзи. Рођен је у Никшићу прије више од шездесет година.

Био је осумњичен у случају убиства једног од жестоких момака из Никшића, извјесног Ковачевића испред КЦ у Подгорици. То убиство нико није видио јер су сви свједоци догађаја, неколико десетина грађана и припадници полиције, преко ноћи изгубили памћење.

У неким писаним траговима Јовица Станишић, некада-

шњи први човјек Државне безбједности Србије, који се налази у хашком затвору, раних деведесетих година обавијестио је Војислава Шешеља да се на њега спрема атентат у Никшићу а да је организатор црногорски шеф подземља Бранислав Брано Мићуновић са својим мафијашима. Ово је био други пут да људи блиски црногорским службама безбједности покушавају убити јединог српског лидера (први пут је Адем Шаботић бацио бомбу кашикару са намјером да убије вођу српских радикала. Војислав Шешељ је тада рањен, као и 60 његових присталица.)

Један од познатих Никшићана је и контроверзни бизнисмен Бато Бутуровић, звани Кан-Кан. Власник је ФК Војводина и многих новосадских хотела.

У истом насељу недалеко од Мићуновића и Ђукановића живио је и Радован Караџић, некадашњи предсједник Републике Српске, а сада затвореник хашког казамата.

Међутим, није Брано Мићуновић био близак само са Милом Ђукановићем. По многим тврдњама, био је у добрим „пословним“ везама са свим шефовима Државне безбједности Црне Горе у последњих тридесетак година, као и са бившим и новим црногорским руководством, па и са

Момиром Булатовићем, бившим предсједником Црне Горе.

Кључно је питање: да ли су државни званичници контролисали Мићуновића или он одавно контролише њих. Једноставно речено – да ли Мићуновић контролише Ђукановића или Ђукановић Мићуновића, данас.

Директор полиције Србије Милорад Вељовић изјавио је да „Дарко Шарић није шеф мафије која шверцује кокаин из Јужне Америке, он је само други човјек...!“ Како је ријеч о тонама најскупле дроге, то је упутило заинтересоване на закључак – неко други се налази на врху хоботнице у Црној Гори. По свим сазнањима, на том трону је Бранислав Брано Мићуновић.

Колико је моћан овај човјек говори податак да је у предмету о Дарку Шарићу и трговини наркотицима, адвокат Боривоје Боровић успио да име Мићуновића премаже мастилом како му се не би откривао идентитет.

Што се тиче Мићуновићевог пословног ангажмана у Црној Гори, јавност га најприје повезује са три човјека: Милом Ђукановићем, Станком Суботићем, званим Стане Жабач и Милошем Маровићем, бившим одбојкашом будванске „Ривијере“ и сином потпредсједника Демократске партије социјалиста Светозара Маровића.

Упућени кажу да су Мићуновић, Ђукановић и Суботић сарађивали приликом државног шверца дувана и нафте, али и у неким другим пословима. Многи подаци о тој сарадњи се налазе и у оптужници италијанског тужиоца Ђузепеа Шелзија.

Са Маровићем та сарадња траје дуже и много је разноврснија, почевши од улагања у наутички туризам, грађевину, игре на срећу, туризам...

Добри познаваоци прилика кажу, а то и неки црногорски медији потврђују, да су се тријумвират Мићуновић, Ђукановић и Суботић, понекад чак и Хашим Тачи, састајали у Суботићевој вили Монтенегро на Светом Стефану. По разним спекулацијама, у близини Светог Стефана налази се неколико вриједних објеката чији је власник породица Мићуновић. Такође, поједини медији су наводили и да се Дарко Шарић једно вријеме крио у вили Монтенегро код свог „пословног партнера“ Суботића.

Суботић је много пута демантовао да има било какве „пословне везе“ са Ђукановићем и Мићуновићем, али и потврђивао како је активно учествовао у увођењу демократије у Србију, рушењу Милошевића заједно са Ђукановићем и још једним великим криминалцем Зораном Ђинђићем, бившим предсједником владе у Србији.

За разлику од Суботића који се (у међувремену побјегао за Швајцарску) често јавља на позиве медија (неки су његови, као ИН телевизија у Подгорици, а многе новинаре има на платном списку) и демантује све што га повезује са

мафијашким пословима упорно покушавајући да се прикаже као „узоран пословни човјек“, Брано Мићуновић се веома ријетко јави и скоро ништа не демантује. Просто се не обазире на многобројне оптужбе које стижу са разних страна.

Дуго су и понеки „опозициони“ лидери и коалициони партнери, Медојевић и Мандић, заобилазили тему о Брану Мићуновићу, али су по наређењу неких западних дипломата нагло прешли у офанзиву карактеришући га као „главног мафијашког боса у Црној Гори“, чак и испред Ђукановића.

Иако је и Медојевићу и Мандићу била обећана заштита, синовац Брана Мићуновића, Ненад, сачекао је Медојевића испред зграде у којој станује у Подгорици и на веома оригиналан начин убиједио га да не помиње име његовог стрица. Како Подгоричани кажу у жаргону, нашпицао га је у доњи дио леђа и Медо је преко ноћи престао да помиње Мићуновића. Ненад Мићуновић је нешто мало условно осуђен, али се убрзо слегла медијска прашина око овог „убјеђивања“. Мандић је дао неколико „оштрих“ изјава али све у стилу „много причај а реци што мање“.

Убрзо је и он замукао иако широј јавности није познато шта га је на то натјерало.

Јасно се зна зашто Мићуновић нема потребе да се медијски јавља и демантује било шта – у његову заштиту увијек стане неко високорангиран на друштвеној лествици, као на примјер Веселин Вељовић, директор црногорске полиције. Вељовић је на неке тврдње медија о повезаности Дарка Шарића са Браном Мићуновићем рекао: „Бранислав Мићуновић нема никакве повезаности са Шарићем или са конкретном акцијом *Балкански ратник*“, и тако се ставио у улогу адвоката Бранислава Брана Мићуновића.

Чланови породице Брана Мићуновића су, такође, веома енергични када се ради о пословима са добром и екстра зарадом. Његови синовци, Предраг и Ненад, имају неколико вриједних некретнина посредством своје фирме *Anagusta*. Како ствари стоје, имају удио у *Зетафилму* и будванској Марини и ту су у пословној вези са сином Светозара Маровића, Милошем. Надомак Завале граде солитер са етичним називом *Хармонија*.

Брано Мићуновић званично нема неку баш импресивну имовину. Члан је одбора директора *Цек пота*, фирме која контролише коцкарнице на најелитнијим туристичким дестинацијама као што је хотел *Маестрал*. Посједује плац на Светом Стефану, земљиште на Жабљаку, пословне просторе у Никшићу и неколико стотина хиљада квадрата земљишта. Скоро ништа посебно.

Мићуновић, несумњиво значајна личност Црне Горе, нема ни свог званичног биографа. Седмдесетих година из Никшића је отишао у Нови Сад да би студирао економију. Тамо се уклопио у екипу жестоких момака који су одрађивали тајне послове за Државну безбједност СФРЈ. Нико из те екипе, коју су чинили Власта Петровић, Ђорђије Гишка Божовић,

Љубомир Земунац Магаш, Дарко Ашанин, Жељко Аркан Ражнатовић, Ратко Ђокић, Драган Јоксовић Јоксо, Војислав Војо Американац Раичевић... више није жив.

Италијански и неки други медији су одмах након избијања афере *Балкански ратник* објавили да се на челу најкрупнијег наркоклана у Црној Гори налазе Брано Мићуновић и Родољуб Радуловић, звани Американац, и да наводно имају поља коке у Латинској Америци. Овај клан, по писању неких медија, има чврсте везе у политичкој елити у Црној Гори. Да би приче имале и своје покриће, откривене су многе сумњиве новчане трансакције између фирми које контролише Дарко Шарић и неких црногорских банака. Многе трансакције су вршене између Шарићевих компанија и *Прве банке*, чији је власник породица Ђукановић.

Полиција Србије је расписала потјерницу за Дарком Шарићем и он је од тада у бјекству. Црногорска власт га је поприлично штитила као и велики број криминалаца. Претпоставља се да је боравио на Светом Стефану у вили Монтенегро, али се са сигурношћу може тврдити да се једно вријеме налазио у окупираној српској покрајини под заштитом косметских власти. Да Шарић није мозак шверца кокаина из Латинске Америке показују чињенице да се и даље свакодневно тоне кокаина транспортују према Европи, односно према Црној Гори. Шарић у бјекству не би био кадар да организује тако огромне и суптилне операције шверца наркотика. То очито ради неко много способнији, ко има уплива у све државне послове у Црној Гори. Док се Шарићевој групи суди у Београду уз два заштићена сведока (Небојшу Јоксовића и Радана Адамовића) за само три дана аргентинска полиција је заплијенила готово 1,5 тона кокаина, што су полицијски службеници у Латинској Америци довели у везу са западно-балканском наркомафијом, обухваћеном полицијском

акцијом *Балкански ратник*. Полицијске службе Аргентине су скоро сигурне да се ова велика пошиљка кокаина доводи у везу са балканском мафијом. Полиција Аргентине је 17. јуна ове године у веома успјешној акцији на једрењаку *Тарфул*, који је пловио под заставом Сједињених Америчких Држава, заплијенила 444 килограма кокаина.

У следећој акцији аргентинска обалска стража, по ријечима Нилда Гаре, министра за безбједност Аргентине, открила је и заплијенила 980 килограма кокаина. Кокаин је пронађен у бункерима једног возила у којима су била два полицајца и једна дјевојка. И ова огромна количина дроге се повезује са шверцерима из Црне Горе.

Недавно је црногорско тужилаштво због притиска јавности покренуло кривични поступак против Душка Шарића, Дарковог брата, због тога што је његова компанија опрала 21,3 милиона евра.

Дарко Шарић је очигледно добро обавијештен па се успјешно склањао од полиције. Имао је доушнике у врху црногорског и МУП-а и МУП-а Србије, а један од његових сарадника је и шеф кабинета министра Ивице Дачића. Његових блиских сарадника у црногорској власти, полицији и другим органима власти има, очито, напретек.

Италијански државни тужилац Пјетро Грасо је почетком 2010. године рекао, након полицијске акције у Италији *Шах-мат* „да је разоткривена криминална организација која је за циљ имала улогу услужне агенције за транспорт и снабдијевање кокаина у корист разних група у Италији“. Као шеф организације именован је Душко Дука Мартиновић, блиски рођак Брана Мићуновића и за њим је расписана међународна потјерница. По тој потјерници ухапшен је 2010. године у Будви и испоручен Италији. Недавно је пуштен из затвора због недостатка доказа.

Ако се погледа *Бијела књига* Министарства унутрашњих послова Србије, написана 2001. Године, онда се о Дуку Мићуновићу могу наћи веома занимљиви подаци.

„Душко Мартиновић је припадник организованог криминала са јаким везама у црногорском подземљу. Припадник је криминалног клана *Америка*, који по правилу окупља ветеране криминала у Црној Гори, али је и регрутовао млађу гарду чији је најистакнутији представник Дарко Шарић. По италијанским изворима, Мићуновић је створио одличну криминалну организацију која је повезана са наркокартелима у Боливији.“

Тзв. швајцарска оптужница за шверц дувана у истој причи помиње Мила Ђукановића, Бранислава Брана Мићуновића и Аца Ђукановића као људе који су се обогатили шверцујући дуван.

Међутим, данас се у Црној Гори о лику и дјелу Бранислава Мићуновића (под условом да није министар културе и спорта) говори са посебним уважавањем и страхом.

Мићуновић је то и заслужио јер се налазио у првим редовима кад су се „борили“ и „изборили“ за независну Црну Гору.

За респект је и податак да су му многи исписници давно погинули а он се понаша све моћније. Многи кажу да његова моћ прелази црногорске државне границе.

Т. Т.

Ни шуме не могу опстати од лопова

Криминални путеви посјечене шуме

Однос површине земље и површине шуме сврстава Црну Гору у најшумовитије и најзараслије пределе у Европи, званични су географски и привредни подаци. По неким прорачунима, у Црној Гори се годишње посјече огромна количина дрвета, у вриједности од око 300 милиона евра. Немало занемарљива сума када се ради о једној од најмање развијених европских држава, чији је годишњи платни буџетски дефицит отприлике те висине. Међутим, Црна Гора нема никакве користи од оволиког шумског блага!

Зашто?

Све дрвнопрерађивачке привредне капацитете у рукама држе кадрови ДПС-СДП коалиције, а шумске концесије су под контролом старе-нове шумске мафије у Црној Гори. Концесије на експлоатацију шуме искључиво добијају чланови владајућих партија повезани са чиновницима у црногорској влади.

Могуће да су грађани и заборавили када је, због сумње о злоупотреби службеног положаја био, прије двије године, ухапшен Радош Шућур, некадашњи помоћник министра пољопривреде и шумарства, а сада директор Дирекције за шуме, кадар Социјалдемократске партије. Тај поступак још није окончан, али се претпоставља да су посредни многи политички договори двију партија на власти иза затворених врата. Шућур је пуштен да би други наставили да краду и, наравно, на крају ће бити невин и ослобођен сваке кривице.

Прије двије године Влада Црне Горе је донијела одлуку да забрани извоз обловине, али та уредба је остала мртво слово на папиру. Анализом се може лако утврдити да је из-

воз посјеченог дрвета једна од најважнијих ставки у царинским (буџетским) приносима.

Највише грађе се извози у јужну српску покрајину Косово и Метохију, а потом у Италију, Бугарску, Румунију...

Према подацима Управе царина за Црну Гору, у току прошле, 2010. године, из Црне Горе је извезено 80.000 кубних метара обловине. Само у јужну српску покрајину је отишло преко 63.000 кубика.

По званичним подацима, 2009. године извезено је 62.000 кубних метара, а годину дана раније 59.000 кубних метара. То су само званични подаци. Они који детаљније прате путеве посјечене шуме кажу да су стварни подаци два пута већи и да је ситуација на терену катастрофална. Успостављени су организовани канали за шверц балвана, у којима учествују цариници, полицајци и службеници Министарства пољопривреде и шумарства.

Зарада од овог криминалног али уносног посла је астрономска, тако да је Рожаје, захваљујући близини са јужном српском покрајином, великим шумским површинама и криминалној политици коалиције на власти, постало једно од најбогатијих црногорских урбаних насеља. Наравно, у ову социјалну анализу треба урачунати и скоро јавну трговину наркотицима који стижу са Косова и Метохије. Најбогатији Рожајци су они који тргују дрвном грађом, али и хероином, тако да у хијерархији најиздашнијих финансијера странака на власти заузимају све значајније мјесто.

Да сва ова прича има потпору, показују подаци да је подгорички бизнисмен Драган Брковић, звани Вектра, купио пљеваљски дрвни комбинат и у њега уложио преко 85 милиона евра (зарађених криминалним пословима са алу-

минијумом и КАП-ом). Основни циљ Брковића јесте да искористи природна (шумска) богатства пљеваљског краја која су огромна и да у комбинату од обловине произведе намјештај, иверицу, даску... Међутим, Брковић је добио интерну дозволу од бившег министра Симовића да огромну количину дрвне грађе (обловине) извезе и прода фирмама у БиХ!?

Није на одмет погледати бизнис логику самог Брковића, чији комбинат и поред толико улагања не ради. По пројектној документацији, Брковић би производио прозоре, врата, дрвене куће, од комбината годишње зарађивао, након плаћених обавеза, око 828.000 евра. Ако би трговао трупцима, онда би његова зарада била десет пута већа, а ако би их извозио онда би зарада била минимално 16.560.000 евра.

Ето зараде и за министра и за Брковића и за још понеког – мимо владине забране о извозу балвана.

По званичној тврдњи из Министарства пољопривреде и шумарства, Црна Гора је покривена шумом чак 54 одсто, што је за боље познаваоце прилика смијешна и жалосна прича. По тврдњи једне од луксембуршких агенција за заштиту шума „Lux-Development“, која се годинама налази у Црној Гори, од ове површине остало је око 63 одсто, док се под лишћарима и четинарима налази око 45 одсто. Остале површине су обрасле жбуњем и неисплативе за експлоатацију. Закључак ове стране компаније која годинама обилази црногорске шуме јесте да је од некадашњег шумског блага суровом експлоатацијом остало 45 одсто, од чега је већина укључена у организоване мафијашке послове.

Центри шумске мафије у Црној Гори налазе се у Рожајама, Плаву, Беранама, Бијелом Пољу, Андријевици, Пљевљима, Мојковцу, Колашину, Жабљаку, Никшићу, Шавнику и Плујинама. Само одређени број привилегованих може конкурирати за концесије. Оне се добијају од Министарства за пољопривреду и шумарство и то за вријеме од десет година, осим у Рожајама, гдје се дозвола даје сваке године. Тако ДПС шефови преко „шумских привилегија“ купују социјални мир и све изборе или референдуме у општинама на сјеверу Црне Горе.

Анализом стања на терену може се доћи до веома занимљивих сазнања. У Рожајама има нешто око званично регистрованих 50 бренти (машина за резање грађе). Нерегистрованих има десетак пута више. На оне регистроване су дужни да плаћају порез држави. То је по свим мјерилима веома скроман и безначајан износ у односу на зараду оних који раде са дрвном грађом и имају концесију за сјечу, док они који су нерегистровани грађу краду у садејству са локалним шумарима.

Данас су шумари на сјеверу Црне Горе најбогатији или међу најбогатијим грађанима. Један берански шумар је купио рибањак Агрокомбината „13. јул“ у Бучу код Берана

вриједан стотине хиљада евра од своје скромне шумарске плате која не прелази 250 евра мјесечно!

Уосталом, шумар и наркодилер, што се тиче сјевера Црне Горе, најunosнија су занимања. Много профитабилнија него што су адвокати, инжењери или лекари.

У еколошкој организацији Брезница из Пљеваља тврде да податак да је „Црна Гора најшумовитија европска држава“ није за радовање. Заправо, то је податак за бригу.

– Оно што се статистички може назвати шумским земљиштем заправо је у великом проценту девастирани простор. Тога је данас знатно више него прије двадесет година – каже Милорад Митровић, активиста НВО „Брезница“.

– Шверц је постао масовна појава на тему малверзација. Шверцује се преко званичних и преко дивљих прелаза из Црне Горе: камионима, тракторима, тегљачима – тврди Адем Дедејић, бивши радник шумске управе Црне Горе, који је у току 2006. године поднио преко 50 пријава за крађу шуме. Међутим, пријавама нико није придавао значај јер су политички моћници заустављали рад поштених радника, а Дедејић је пензионисан како не би сметао.

– Стање у црногорским шумама је још много теже него 2006. године, када сам ја радио у Управи за шуме – каже разочарано Адем Дедејић.

У Рожајама, у којима Дедејић живи, концесије за додјелу шуме за сјечу почињу да се дају крајем љета, за наредну годину.

– То је и прилика за оне који добију концесију да на брзину и уз привид легалности далеко од очију јавности и без адекватне контроле у сарадњи са људима из Управе за

шуме „ишчекићају“ двоструко више него што им је дозачено. Близина Србије и њене јужне покрајине гарантују да сваки трупац може бити продат још на пању уз екстра добит оних који добију концесије. Имам доказе и предочио сам их надлежнима, о милионски вриједним малверзацијама у рожајском шумарству, али без резултата. Све то је увезано у непробојну организацију, и то почев од министарства до задњег лугара – објашњава Дедејић.

И када се покрену истраге за злоупотребу у шумарству, односно крађи, често и хиљада кубика дрвне грађе, све се заустави или одговара лугар. Многи лугари, или шумари, како се називају у овдашњем жаргону, једва чекају да неко против њих поднесе пријаву, јер су толико финансијски моћни да су уз помоћ најбољих адвоката и корупције у правосуђу трајно заштићени, а након процеса одлазе у пензију са препуним коферима новца.

Пријаве које покрене државно или локално тужилаштво обично леже у фиокама до застаревања кривичног дјела.

Грађани који се затекну у шумској крађи, а не припадају коалицији на власти и „дрвеној“ мафији, и буду ухваћени, постају „историјски примјер ефикасности државних органа на искорјењивању кривичних дјела“.

Тако су затвори у Спужу и Бијелом Пољу препуни оних који су посјекли једно или два стабла, а на дјелу их је ухватио „поштени“ и „принципијелни“ лугар. Одговорних за сјечу стотина хиљада кубика нема ни у затворима ни у пријавама. Они су у врху црногорске власти, а под овим околностима до њих рука правде не може ни стићи.

Многи познати политичари се помињу у вези са шумским малверзацијама, али највише директор Управе шума Црне Горе Радош Шућур, који је једно вријеме провео у истражном затвору.

– Оцјене о шверцу и злоупотреби државних ресурса нијесу утемељене на чињеницама. Сматрам да је стање данас знатно боље него што је било претходних година – каже мирно Шућур и додаје да „то потврђују и редовне инспекције, према чијим налазима је стање у нашим шумама уређеније него икада. Мени је то и најважније, поред чињенице да се сјеча обавља према закону“.

– То није истина – каже Адем Дедејић и наставља – исти људи свакодневно тјерају обловину од Пљеваља до Рожаја, која преко Куле и Драћеновца завршава на Косову и Метохији и у другим дјеловима Србије.

То исто тврди и Милош Лазаревић из Жабљака, који је поднио више кривичних пријава против једног предузећа на Жабљаку. Та фирма је приватизована и затворена, али се газда бави искључиво сјечом и продајом обловине, што је противзаконито.

– Писао сам и директору црногорске полиције Веселину Вељовићу и тражио да реагују органи МУП-а. У писму сам га потанко обавијестио на који начин ДПС приватници краду и шверцују грађу, како у возњи мијењају отпремнице, али нијесам добио никакав одговор. Вељовићу сам објаснио да ови криминалци фиктивним папирима постижу да неко ко је платио концесију осам до 15 евра по кубнику и додатно потрошио још толико за њену сјечу и извлачење, ту исту обловину прода за 120-140 евра по кубном метру дрвета. То су енормна богаћења привилегованих – тврди Лазаревић.

„Цијена која се добија од концесионара је задовољавајућа и она је највећа у региону“, тврди Радош Шућур и објашњава да дрво које је већ утоварено у камион вриједи 60 евра по кубнику! Извезени кубик дрвета вриједи скоро три пута толико, тако да су концесионарима отворена врата до милионске зараде, иако је по Закону о концесијама забрањено извозити непрерађено дрво!

То тврди и помоћник министра пољопривреде и шумарства Мирослав Анђелић, који не може да схвати да неко и поред Закона о концесијама извози непрерађено дрво грађу и крши закон наочиглед државних органа.

– Немамо податке да се дрвна грађа извози у иностранство, а да имамо, свакако бисмо реаговали и то одмах забранили – каже Мирослав Анђелић. Зашто помоћник министра пољопривреде и шумарства не погледа веома уочљиву ставку о извозу обловине из Црне Горе у папирима Управе за царину? Ако се крене даље, докле би се клупко истраге одмотало? Толико високо да би се и сам Анђелић нашао у чуду!

Ако се разговара са дрвопрерађивачима, онда се стиче комплетна слика кризе ове гране црногорске привреде.

Један од старијих беранских дрвопрерађивача, Новак Анђелић каже „да не може доћи до довољно сировине како би упослио пун капацитет своје пилане.“

– Зашто да неко реже даску и продаје је за 105 или 110 евра по кубнику, када обловину у Србији може продати по 140 евра! Јасна је пословна логика да ће људи радити оно

што им се више исплати, а то је разлика у профиту, са мање улагања и посла. Оне који добијају концесију на шуму не интересује полуфинални или финални производ од дрвета, већ искључиво зарада, тако да само сијеку шуму, транспортују је и продају – каже Анђелић. Ипак, по причи познаваоца прилика у црногорском шумарству, највећи криминал се чини код поступка дознаке шуме за сјечу. Умјесто да се сијече и дозначује дрво које је предвиђено за санитарну сјечу, дозначују се екстра квалитетна стабла, најбољег квалитета. Тако концесионар плаћа Управи шума кубик дрвета за санитарну сјечу, а то отприлике износи од шест до осам евра по кубном метру, док се на терену дозначе екстра квалитетна стабла и она на тржишту у Србији одмах иду за 140 евра по кубнику.

Без обзира што у цијену обловине улазе трошкови извлачења и транспорта, зарада је одлична када се зна да концесионари добијају прилику да посијечу десетине хиљада кубика.

Новинар „Вијести“ Сеад Садиковић испитивао је укупну годишњу добит Црне Горе од пореза и концесионих накнада за дио који се односи на шуме. Укупан порез на додатну вриједност који је у буџет Црне Горе уплаћен за читаву 2010. годину износи 207.487 евра, што је мизерна сума коју у буџет уплати скоро свака мања црногорска приватна компанија.

Укупан порез на добит за 2010. годину износио је 142.306. евра, што још пластичније објашњава да прихода од шуме „шумовита“ Црна Гора скоро да и нема.

Велизар Касалица, никшићки еколог, тврди да је у криминални ланац око манипулације шумом укључен и један број радника Министарства унутрашњих послова. Касалица је познат по томе што годинама покушава, безуспјешно, да заштити национални парк „Дурмитор“ од уништења и сјече најљепших стабала.

– Ја браним државне шуме од државне пљачке. Пундио сам тужилаштву све доказе, али у нашем правосуђу за ташкавају тај злочин над природом – јада се Касалица.

Касалица и Митровић, еколошки првоборци, сматрају да су у крађу црногорских шума укључени и највиши црногорски руководиоци, јер се не може спровести ниједан поступак да се заштити природа и казне виновници, пошто су то људи из владајућих структура.

Према процјени „Lux-Developmenta“, Црна Гора има још 42.000.000 кубних метара лишћара и око 30.000.000 четинара, а то је, према научној процјени, годишњи прираст око 1.500.000. кубних метара дрвета. Сада се, незванично, сијече око 3.000.000. кубних метара дрвета. Докле? Док Милу Букановићу и његовим лупежима буде требало новца за поткупљивање дијела бирачког тијела.

Ја теби, војводо, а ти мени, сердаре

- *Како је Србија држава која је правна наследница СФР Југославије па онда и СР Југославије, тако је и имовина Савеза синдиката СР Југославије требало да припадне Синдикату Србије. То се, ипак, марифетлуком неких црногорско-србијанских синдикалаца није десило, па је дошло до подјеле пословног простора у београдском Дому синдиката тако да је Савез синдиката Црне Горе добио нешто око 750 квадратних метара најскупљег пословног простора усред Београда!*
- *Ми ћемо добити кредит банке у износу од 500.000 евра, тако да ћемо подмирити дуговања према службеницима синдиката а рате за кредит ће нам отплаћивати Влада Црне Горе јер има намјеру да овај пословни простор преуреди и користи као амбасаду Црне Горе у Београду – објашњава Поповић*
- *Значи, нова преуређења, нове инвестиције и нова рашомонијада. Ко коме даје, дугује, плаћа, изнајмљује – није баш најјасније, посебно ако се затраже папири, подаци и чињенице*

Највећи кривац за тешки социјални положај радника у Црној Гори су руководства синдиката. За разлику од своје базе (радника) из предузећа која из дана у дан нестају са пословне карте свијета, појединци из политичког синдиката у Црној Гори добро су наплатили своју подршку погубним политичким одлукама црногорског руководства.

Сада у Црној Гори дјелује неколико синдикалних организација и свака се „заклиње” у правовјерност и приврженост основним идејама заштите права радника, али од чланарина не могу да исплате ни плате својим професионалцима.

Половином јуна 2011. године на ТВ Црне Горе појавио се и један од вјечитих синдикалних руководиоца Данило Поповић и објашњавао је нове пословно-политичке послове Савеза синдиката Црне Горе.

Како је Србија држава која је правна наследница СФР Југославије па онда и СР Југославије, тако је и имовина Савеза синдиката СР Југославије требало да припадне Синдикату Србије. То се, ипак, марифетлуком неких црногорско-србијанских синдикалаца није десило па је дошло до подјеле пословног простора у београдском Дому синдиката тако да је Савез синдиката Црне Горе добио нешто око 750 квадратних метара најскупљег пословног простора усред Београда!

– Пословни простор смо добили разумијевањем колега из Србије а ми смо из Савеза синдиката Црне Горе подигли кредит банке и тај простор опремили тако да сада може бити функционалан – објашњава Данило Поповић.

Какво и колико је то „разумијевање” које може да појединим организацијама додијели 750 квадратних метара у центру Београда, могуће да могу да испитају истражна ко-

јелити” јер сада и Унија слободних синдиката полаже право на дио колача са трга Николе Пашића.

Док се у Црној Гори препиру око нечега што није њихово, дотле државни органи у Србији ћуте као заливени. Неколико „тричавих” милиона евра и није разлог са посебну истрагу јер се очито договорио неко из Синдиката Србије са колегама из Црне Горе да им удијели неку стотину квадрата у строгом центру Београда. Ако истрага потврди да је дио синдикалног руководства Србије љетовао у неком ексклузивном црногорском државном љетовалишту, на рачун домаћина – онда је све јасно! Обављена је трангефранге трговина у којој је највише ућарио Данило Поповић, вјечити црногорски синдикалац који плива у еврима.

Супруга Данила Поповића је отворила у подгоричком насељу „Блок пет” ексклузивну медицинску компанију која пружа разне услуге, од масаже, лијечења кесонске болести, шећерне болести, јер има најбољу и најскупуљу баро-комору на овом дијелу Балкана. Наиме, у овом простору раде и друге компликоване и мање компликоване „операције” које за циљ имају побољшање здравља црногорских госпођа.

Због велике буке коју производе најмодернији медицински уређаји у власништву породице Поповић станари зграде А-1 у Блоку пет добијају нервне нападе али и туже „надлежним судовима”. А „надлежни судови”, научени да не сузбијају добре пословне идеје и да не заустављају ниједан црногорски бренд, пресуде доносе у корист породице Поповић.

Грађанима који не могу да подносе несношљиву буку 24 сата дневно, власници овог ексклузивног пословног простора, у чије опремање је утрошено неколико стотина хиљада евра, поручују да се иселе.

Да ли пословни простор у Београду има икакве везе са овим у Подгорици може само да се нагађа. Зна се једино да су оба веома скупа и добро припремљена за продају или издавање.

Да ли има какве властичке разлике у овим пословним просторима остаје да се види, али како ствари сада стоје главну ријеч на оба мјеста води управо Данило Поповић, синдикалиста познат по јаким политичким порукама у корист црногорске власти. Када је то год потребно.

Д. Д.

мисија полиције или истражног судије, као и остали органи гоњења. Наравно, ако буде политичке воље да се чачне и овај очито криминал.

Овај пословни простор који припада Србији вриједи на београдском тржишту преко три милиона евра. Ко је и на који начин и каквом одлуком почео опремање овог простора из Црне Горе и даље остаје тајна.

Прича око простора се продужава и ових дана јер је Данило Поповић објавио намјеру Савеза синдиката Црне Горе да изнајми пословни простор на тргу Николе Пашића у Београду.

– Ми ћемо добити кредит од банке у износу од 500.000 евра тако да ћемо подмити дуговања према службеницима синдиката, а рате за кредит ће нам отплаћивати Влада Црне Горе јер има намјеру да овај пословни простор преуреди и користи као амбасаду Црне Горе у Београду – објашњава Поповић.

Значи нова преуређења, нове инвестиције и нова рашомонијада. Ко коме даје, дугује, плаћа, изнајмљује није баш најјасније, посебно ако се затраже папири, подаци и чињенице.

Да би ствар била интересантнија побринуо се и предсједавајући другог црногорског синдиката који се зове Унија слободних синдиката, Срђан Кековић, и запријетио „да се пословни простор у Београду може само судски ди-

Како „нестају“ свједоци

- *Полицајци који су остали без посла, а хтјели су да изјавом за медије „олакшају себи душу“, саопштили су да су полицијске старјешине и те како водиле рачуна сваки пут када је требало да прође дрога, оружје, стока, кафа и све што се тајно и кршећи закон пребацује преко границе, па су склањали полицајце који су могли бити „непоуздани“. Ова чињеница поткрепљује ону народну да ипак „риба од главе смрди“*
- *Отпуштени полицајци који су се једног тренутка понадали у ефикасност и поштење државних органа, посебно у новоформиране органе за борбу против организованог криминала и корупције сада су на великим мукама, будући да добро познају на какав начин и колико темељно црногорска државна мафија уклања свједоке, па макар били и полицајци*

Александар Саша Пејановић (37), бивши полицајац и репрезентативац Србије и Црне Горе у боксу, убијен је почетком јуна усред Подгорице. Њега је убио у кафани „Лидо“ припадник специјалне полицијске јединице из Подгорице, Зоран Булатовић.

Многобројним свједоцима (камера снимила убиство) није познато да је било свађе или туче између убијеног и убице, али је свима јасно да је Пејановић након протеста против црногорског признања терористичке државе „Косова“ потраживан као изгредник са протеста и након тога је и поред гаранције министра и директора полиције када се предао подгоричком МУП-у, дивљачки пребијен.

О том „третману“ није хтио да ћути а када се појавио још један свједок, полицајац Станковић, ствар је стигла прво до унутрашње контроле МУП-а а касније и до истражног судије и тужилаштва. Тада су обавијештени и медији и вијест о пребијању Пејановића је попримила велике размјере.

По причи, сад покојног, Пејановића, постојала је опасност да већ тада буде убијен јер је тужилац поднио кривичне пријаве против пет полицајаца, идентификованих као силедије које су се у подруму подгоричког МУП-а ижиљавале у мраку над свезаним Пејановићем.

Пејановић није крио да су врло блиски режиму неки људи који се представљају као Срби, а ту прије свега мисли на директора и власника ТВ „Елмаг“ Гојка Митровића и председника Нове српске демократије Андрију Мандића.

Саша Пејановић је побјегао у Београд али се после неколико мјесеци вратио у родни град сматрајући да је опасност по његов живот прошла.

Епилог се зна. Полицајац Булатовић је хладнокрвно убио Пејановића, очевици кажу, без свађе. Шта је по сриједи „откриће“ истрага и судија Ивановић који је истраживао и нека тешка и неоткривена убиства. У Црној Гори већ виђена ствар.

Група полицајаца пограничне полиције из Рожаја јавно су проговорили о многим мутним радњама које су се годинама дешавале на граници према јужној српској покрајини Косову и Метохији.

Отпуштени полицајци који су се једног тренутка понадали у ефикасност и поштење државних органа, посебно у новоформиране органе за борбу против организованог криминала и корупције сада су на великим мукама, будући да добро познају на какав начин и колико темељно црногорска државна мафија уклања свједоке, па макар били и полицајци.

Пред специјалним тужиоцем појавио се полицајац Хамдо Мурић, који се данас чуди како се, и поред бројних чињеница које је изнио против најодговорнијих људи у полицији и на црногорској царини, ништа не предузима. Мурић је изнио брдо доказа против директора полиције и АНБ-а, Вељовића и Марковића, повезујући их са радом фантомске фабрике дувана из Мојковца. Поред Мурића појавио се и Енвер Дацић, такође полицајац који је у потпуности потврдио Мурићеве тврдње.

– Дацић је већ напустио Црну Гору а то је учинио и Мидхад Нурковић, а нас тројица који смо још остали пакујемо кофере. Ради се о Неџаду Кучу и Решаду Калачу. Шта нам друго преостаје? Шта имамо од свега – пита се Мурић.

– Ја се стављам на располагање и спреман сам да кажем имена старјешина који су распоређивали полицајце на Кули. Није то никаква тајна, зна се ко је и у којем периоду био старјешина у Рожајама. Али ја сам спреман и о томе да причам. Вође смјена су по њиховом наређењу уписивали непостојеће цистерне и узимали мито у коверти. О томе су ујутро обавјештавали старјешине. Било је и мучних сцена, свађе међу полицајцима на Кули око подјеле плијена, чак и потезања пиштоља – каже Мурић.

Да би обезбиједили „недостатак доказа” потрудио се рожајски полицајац, који је сада на црној листи, Неџад Куч. Он је својим мобилним телефоном снимио криминалне радње појединих полицајаца и цариника на граници са јужном српском покрајином.

Мидхад Нурковић, који је ових дана напустио Црну Гору, бјежећи од дугих мафијашких руку овдашње власти, повео је са собом супругу и дјецу. По писању неких подгоричких медија, јавио се из једне скандинавске земље са тврдњом да ће доћи да свједочи о криминалу високих полицијских и других црногорских функционера.

– Није важан више ни посао већ само питање безбједности, јер нисам из земље отишао без разлога. Спреман сам да јавности ставим на увид видео снимак који сам доставио полицији. Полиција је, када сам им доставио снимак, вијећала до касних сати и ујутру су мени потписали кривичну пријаву умјесто да покрену пријаве против људи који се виде на снимку. У контакту сам са мојим колегама из Црне Горе и спреман сам да се, уколико је и њима угрожена безбједност, вратим у Црну Гору и да им помогнем, под условом да било која институција почне да рјешава питање наше безбједности – каже за „Монитор” Мидхат Нурковић.

Ипак, како се сазнаје, причу о организованом шверцу на Косову и Метохији и у Црној Гори преко територије општине Рожаје први је покренуо пензионисани начелник рожајске полиције Шемсо Дедејић, који важи за поштеност,

принципијелног човјека. Након Дедејићевих јавних изјава у МУП-у је почела чистка. Сумњајући да подаци о шверцу у који су укључени високи функционери МУП-а цуре од неких појединаца почели су да пљуште откази и од тада неки полицајци остају без посла. То их је, отприлике и натјерало да проговоре и да се јавност упозна са још једним државним криминалом који се одвијао годинама уз знање и сагласност највиших државних и безбједносних чиновника.

У свему томе занимљива је улога директора полиције Веселина Вељовића, који умјесто да покреће истраге и подноси кривичне пријаве због тешких кривичних дјела, изиграва својеврсног ватрогасца и заташкава све од слушаја до случаја.

По ријечима полицајаца „покајника”, на планини Хајли јужно од Рожаја налазе се складишта шверцоване робе. Ради се о огромним количинама кафе, цигарета и почесто живе стоке која се протјерује преко граничне линије. По признању неких пограничних полицајаца само појединци из полиције и царине имају приступ складиштима шверцоване робе. По свој прилици, овим путем у Црну Гору пристижу дрога и бијело робље, а складишта су се раније користила као магацини оружја које је из Црне Горе послато терористичким организацијама на Косову и Метохији.

Локација ових магацина је на потезу Гиљева поља према Црном врху, а викендице на путу од Рожаја до Куле, по ријечима полицајаца, представљају магацине за опасну робу која се шверцује.

Полицајци који су остали без посла, а хтели су да изађу за медије „олакшају себи душу”, саопштили су да су полицијске старјешине и те како водиле рачуна сваки пут када је требало да прође дрога, оружје, стока, кафе и све што се тајно и кршећи закон пребацује преко границе, па су склањали полицајце који су могли бити „непоуздани”. Ова чињеница поткрепљује ону народну да ипак „риба од главе смрди”.

Овај шверцерски канал налази се у домену интересовања и страних обавјештајних служби. Шверц хероина, произведеног у планинама Авганистана, преко територије јужне српске покрајине одлази у западну Европу. Још се ништа не говори о четрдесетак најококорелих терориста Ал каиде пребациваних из Босне и Херцеговине, преко Рожаја, у јужну српску покрајину коју сада контролише НАТО окупатор.

Све више „црногорских тастера” се пакује да би са породицама измакли из Црне Горе, јер се боје оне старе да „мртва уста не говоре”.

Случај Саше Пејановића и те како опомиње!

М. Јовановић

Докле са понижавањима?

Грађани неће у НАТО за разлику од Владе

- *Свјестан сам да је Црна Гора бомбардована од НАТО пакта и да је оvdје било жртва, па и дјеце – каже Ламерс и додаје – то је оно чега се људи сјећају. То је прошлост. Оно о чему морамо да комуницирамо јесте шта је будућа улога НАТО-а – каже Карл Ламерс, представник Њемачке у НАТО пакту*

Враћајући се у прошлост, људи у Црној Гори могу научити много. Док су се Црногорци борили за слободу и за уједињење са осталим српским крајевима, морал људи је био најчвршћа гаранција да ће успјети у својој намери.

Данас, кад су на челу државе криминалци и људи без озбиљних домаћинских препорука, не само да су учинили да се традиционални морал затре, већ дозвољавају да Црну Гору и њене грађане вријеђа ко стигне. То се десило ових дана, када је то учинио један од челника НАТО пакта и то председник Парламентарне скупштине (ПС) НАТО Карл Ламерс.

– Свјестан сам да је Црна Гора бомбардована од НАТО пакта и да је оvdје било жртва, па и дјеце – каже Ламерс и додаје – то је оно чега се људи сјећају. То је прошлост. Оно о чему морамо да комуницирамо јесте шта је будућа улога НАТО-а.

– Црна Гора је на веома добром путу ка еуроатлантским структурама, али док не испуни услове неће постати пуноправна чланица Европске уније и НАТО-а пакта, пријети Ламерс.

Да не би до краја понижавао црногорску власт, Ламерс је оцијенио да мисли да има неких услова ЕУ и НАТО које даље треба испунити, а то су реформа судства, борба против организованог криминала и корупције али да је импресивно видјети шта је Црна Гора урадила у оквиру Акционог плана за чланство у МАП. Ангажовање у мисији ИСАФ у Авганистану је, сматра Ламерс, веома значајан

сигнал да ће Црна Гора дати пуни допринос стабилности у овом дијелу свијета!

Са ароганцијом у гласу Ламерс је подијелио дипломатске шамаре црногорском руководству, очито сматрајући да се грађани Црне Горе још налазе по гранама дрвећа.

Влада која је организовала округли сто у ЗБС Форуму у Будви, гдје је Ламерс био најугледнији гост обасут посебном пажњом, поднијела је све критике и понижења без

имало коментара.

– Ви захтјеве НАТО пакта и ЕУ морате испунити а онда ћемо разговарати – био је јасан НАТО званичник у поруци Црној Гори.

Иначе, како се сматра, по некој објективној оцјени постоји бар један разлог због чега црногорско руководство жури у НАТО савез. Црна Гора, као државолика творевина у којој политичке тензије стално кључају је пред распадом а црногорско руководство нема политичког ауторитета да то све спријечи и заустави.

Други разлог би могао бити укључивање Црне Горе у антисрпски савез али и антируски.

Бивши амбасадор Русије Геннадј Герасимов је у једном интервјуу јасно објаснио црногорском руководству став око учлањења у НАТО савез.

– Ако Црна Гора буде чланица НАТО пакта бићете наш непријатељ и наши ракетни капацитети ће се бавити војним циљевима и по Црној Гори као и на другим мјестима – објаснио је амбасадор Герасимов.

Србија под издајничким режимом Бориса Тадића гура Србију у НАТО пакт али се и Црна Гора на све могуће начи-

Прошле године, по ријечима званичника владе, потрошено је преко милион евра на промовисању НАТО пакта у Црној Гори, али они који прецизно прате политичка дешавања знају да је та цифра много већа како би „нам заробили и срца и умове“.

Ламерс је одржао предавање на тему шта су предности НАТО пакта.

– НАТО ће допринијети стабилности у региону, демократизацији друштва, владавини права, донијеће слободу и мир а морамо се осврнути на нове пријетње и изазове савременог друштва као што су тероризам, пролиферација оружја за масовно уништење, енергетска криза, сајбер безбиједност, са којима се ни једна земља не може сама изборити – подвукао је НАТО функционер.

Ламерс се није потрудио да објасни тероризам који производи НАТО пакт по читавом свијету и он данас представља најопаснију свјетску терористичку организацију која је мјесецима засипала ракетама и бомбама и Црну Гору и Србију.

– Историја је дио прошлог времена али се вријеме мијења. Промјене ће донијети и отворити нове могућности, па их треба искористити – каже Ламерс али не објашњава прецизно како ће убједити оне који су данас против НАТО пакта и ЕУ. То је у Црној Гори прије свих или једина од политичких странака Странка српских радикала.

Само да Ламерс објасни како ће да нас убјеђује у своју доктрину. Једном су то покушали са томаховцима и бомбардерима.

Они који су за њих су за сваки презир. Након толиких понижења која доживљавају од НАТО-а и ЕУ, они и даље аплаудирају и пузе.

Душко Секулић

не гура у ову злочиначку организацију. На једном мјесту иза Даниловграда НАТО војни стручњаци, у једној од бивших касарни ЈНА, изводе крупне грађевинске радове и праве НАТО војну базу кријући од очију јавности.

На питање новинара када се може очекивати да Црна Гора, ако настави овим темпом, постане члан НАТО савеза, Ламерс се нашалио и рекао да је она „снажан кандидат“ и да је НАТО близу одлуке „али колико ће то дуго трајати нико не зна“.

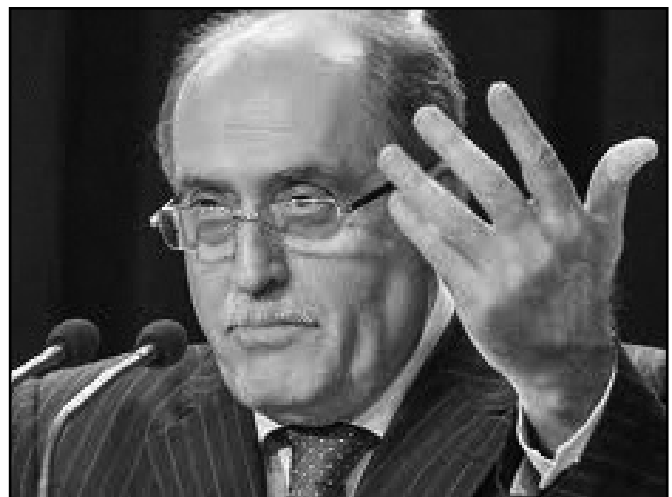
Ламерс се изјаснио да ће Црна Гора имати његову подршку али и његове земље - Њемачке и НАТО пакта који он на Форуму и представља.

– Имаћете ви подршку и осталих чланица НАТО пакта ако будете испунили све задатке – извлачио је уши црногорским домаћинима који су ћутали без става и гласа а посебно без морала.

„Мислим да је подршка људи НАТО-у у порасту. Можда морамо урадити више да комуницирамо и објаснимо шта Алијанса ради“, одржао је предавање Ламерс.

На новинарско питање да ли црногорска влада ради све како би Црну Гору примили у НАТО савез, Ламерс је рекао „да извршна власт ради на томе да уради више. Сви морамо да урадимо више како би освојили срца и умове људи!“

По полузваничним анкетама подршка НАТО интеграцији у Црној Гори је испод 40 одсто иако се издвајају огромна средства за НАТО кампању и афирмацију Алијансе.

Геј за просвјету океј

- *Црногорски просветни савјет је дозволио (или боље речено наручио) много научних фалсификата како би затрли све оно што је везано за прошлост и традицију Црне Горе а истовремено успостављају нове „традиционалне“ вриједности. Занимљива теорија црногорских просветара: форсирање геј популације није у црногорској традицији али је дошло вријеме... хомосексуалце не треба угрожавати али им не давати више права од оних која припадају сваком грађанину*

Кoliko су, данас, у Црној Гори изокренуте моралне вриједности најбоље се може видјети по новим школским програмима који су већ завршени или се припремају за следећу школску годину.

Уклапање Црне Горе у нове свјетске трендове није процес који је започео ових дана. Наиме, ради се о европеизацији црногорских традиционалних вриједности, па макар то био чисти научни фијаско или фалсификат који траје већ извјесно вријеме и гдје су већ видљиви резултати ове принудне модернизације.

Аутори школског уџбеника „Здрави стилови живота“ за осми и девети разред осмогодишње школе, Драган Лаушевић, Анђа Бацковић, Славица Вујовић и Татјана Вујовић, када говоре о сексуалној оријентацији људи, говоре о геј популацији на начин да је то потпуно нормално и нешто што треба прихватити.

Наравно да се не треба обрушавати ни нападати геј популацију, јер је то најпросто нешто чега има ту поред нас, чега је у Црној Гори било и чега ће бити. Не треба их ни етикетирати али ни форсирати.

Према процјенама неких иностраних али и домаћих агенција, геј особа у Црној Гори има око 50.000, што чини скоро девет одсто укупне популације становништва, међу-

тим провокативно и агресивно популарисање ове популације од стране власти, па и Просветног савјета Министарства просвете није начин на који би се овај проблем разријешио, већ напротив.

Суштинско прихватање хомосексуалаца у друштву не смије ићи путем државне силе, полицијским пендрецима. Млада генерација се, већином, идентификује са оним против чега је власт. Исукани пендречи и прије сваке параде значе дизање тензија и гурање младе генерације у сукобе и рат на улицама наших градова.

Тада младост не протестује против онога што власт тобоже штити, већ противу саме власти.

Када се уз ово сазнање додају чињенице које говоре о начину фалсификовања сваког обичног историјског факта, проблем постаје још већи.

Никада раније ниједан црногорски уџбеник није третирао постојање бројчано моћне геј популације у Црној Гори. Тешко да је то била тема стручних или било којих часописа али је јако видљиво да се скривају многи подаци.

Нигдје у уџбеницима историје за основне школе се не може наћи било каква историјска веза народа који живе у Србији, Републици Српској и Црној Гори. Аутори користе сваку прилику да „објасне“ младом читаоцу да се ради о три народа који немају ама баш никакву заједничку нит која их повезује.

Српска православна црква је осудила многе фалсификате, па и дио из књиге „Здрави стилови живота“ али се и сама нашла у незавидном положају.

Када се зна да уџбеници, посебно припремљени за најмлађу генерацију, врве од неистина и фалсификата али и болесних политичких порука владајуће коалиције, онда форсирање било које друштвене групе иде у други план.

У уџбенику „Здрави стилови живота“ очито се форсира једна од сексуалних оријентација и то хомосексуализам, као монументални политички магистрални правац владајуће коалиције Демократске партије социјалиста и Социјалдемократске партије, под мотом „за толеранцију“.

Оваква толеранција је наметнута од стране западних пријатеља, а није никако ствар дубоког државничког промишљања коалиције на власти. А ако је наметнута, онда од толеранције у коријену нема ништа.

По правилу, толеранција се ствара разумијевањем различитости али не никако строгим наметањем и државним пендрецима.

Политичко прихватање геј популације у Црној Гори јесте пука трансмисија силе коју држава треба да покаже према „непослушној младој генерацији“ која је у старту гурнута у ћошак и у позицију аутсајдера, ако се већ већински изјашњава против политике власти.

Значи, власт генерише тензије и ствара сукобе и на мјестима гдје не треба да их има. Шта ако је неко хомосексуалац. То јесте његов однос према сексуалном животу уопште али се због тога не постаје вођа, политички, научни или морални ауторитет.

У суштини, власт хоће оно што годинама и чини, потпуно прихватање нових европејских норми које намеће западна цивилизација са жељом да они сами морају отићи даље од постављеног задатка. Морају бити већи католици од папе.

У новом „геј“ уџбенику који је написала просветна елита Црне Горе, на странама 121-125, у лекцији „сексуална оријентација“, између осталог се за ово усмјерење наглашава да је слободна воља ученика, а одлука „дефинише која нас особа сексуално привлачи“. Ако су то особе супротног пола то је онда хетеросексуалност, истог пола – хомосексуалност и оба пола – бисексуалност! Све изједначено и на понуди, па ко воли нек изволи!

Невјероватна је упорност црногорских просветара да се промовишу као сегмент црногорског друштва који је „већ загазио у Европу“ по многим критеријумима, посебно са поштовањем људских права, форсирајући хомосексуализам као најновији црногорски бренд.

– Одушевљен сам црногорским искорацима у правцу Европе – каже Александар Зековић, црногорски геј активиста и човјек задужен за поштовање људских права у Црној Гори.

Аутори уџбеника Славица и Тијана Вујовић су изјавиле да су „погодиле мету, с обзиром да су са овом књигом научиле ђаке да толеришу различитости.“

Неких животних тема из других уџбеника – нема!

Сигурно да и није грешка пронаћи начине како да се сачува грађански мир у Црној Гори, а да се поштују грађанска, људска и национална права свих грађана. Упорност владајуће коалиције која промовише брзу толеранцију и покушава, на силу, да црногорско друштво прикаже као друштво толеранције, очито је бацање прашине у очи.

Српска национална заједница, која чини бар већу трећину Црне Горе, нема никаквих националних, грађанских и људских права. То сада никога не брине, чак ни у Србији, а камоли у Европи или САД. То је општа слика и код црногорске „проевропске опозиције“, која итекако води рачуна о то-

ме да, као и коалиција на власти, буду већи „католици од папе.“

Ко ће и како кренути у заштиту националних права Срба у Црној Гори, остаје да се види. Писци уџбеника за све школске програме у Црној Гори имају државни задатак да затру све што је везано за српство и православље. То је у ствари читав државни политички програм, који интезивно афирмишу након растурања заједничке државе са Србијом.

Што се тиче људских права геј популације, то је већ заживјело у уџбеницима за дјецу из основних школа, али се најесен предвиђа и парада. Доказ да власт ипак немилице досипа уље на ватру.

М. Јовановски

Капитално дјело др Смиље Аврамов

- *Најновија књига професора др Смиље Аврамов „Геноцид у Југославији 1941-1945. и 1990. године“ разоткрива многе политичке игре са историјом и историјском науком које су играли непријатељи Српства*
- *И данас Црногорски просвјетни савјет подмеће кукавичја јаја у уџбеницима за основну школу*

Без обзира на чињеницу да се на попису становништва 2003. године 64 одсто грађана Црне Горе изјаснило да „говори српским језиком и да му је српски језик мајински“ уставним рјешењем (усвојеним двотрећинском већином ДПС, СДП и Покрета за промјене) службени језик у Црној Гори је „црногорски“!?

На низу покушаја да се просвјетни радници на семинарима прилагоде и да се преоријентишу да од идуће школске године предају други језик (у односу на онај који су студирали на факултетима) покретач кампање, или директније сама власт, доживјела је фијаско.

У основним и средњим школама, осим предмета који су формулама везани за одређене научне области (математика, физика, биологија, географија...) све је остало доживјело контаминацију од фалсификата, измишљања чињеница и лажи.

У уџбенику историје за седми разред основне школе пише: Хрвати су 1995. године ослободили Хрватску у војним акцијама „Олуја“ и „Бљесак“... У истом тексту пише да су се Хрвати ослободили српског агресора...

Ниједног ретка о томе да је са својих вјековних огњишта протјерано преко 800.000 Срба и да је у тим акцијама побијено неколико хиљада цивила, старца, дјеце и жена...

По правилу, о Србима, народу који је створио Црну Гору, ни ријечи. Када црногорски просвјетари обрађују Краља Николу Петровића, Светог Петра Цетињског, Марка Миљанова Поповића, Петра Петровића Његоша, Крста Зрновог Поповић, и многе друге бројне црногорске историјски најзначајније људе, сакривају основну чињеницу да су се сви они изјашњавали и осјећали као Срби!

Друга карактеристика нових црногорских уџбеника је избјегавање података да је над Србима икада извршен злочин.

Осим података и тежње да се Срби прикажу као неко ко је непријатељски расположен према Црногорцима, нема ни једног јединог историјски валидног податка који говори о злочинима који су почињени над Србима. У уџбеницима од првог разреда основне школе па до четвртог разреда средње школе нема ваљаних података о геноциду над Србима у Јасеновцу и на другим мјестима. Нема никаквих података о злочину над Србима у Црној Гори који се крију у девет јама. Ни на једном мјесту се не могу наћи подаци о злочину у Велици 1943. године, када су, за једно јутро, вулентари, Шиптари под командом Османа Рагодера, побили преко 900 српске дјеце, жена и старца.

Али зато има текстова, као онај у историји за осми разред осмогодишње школе, који каже да су „Срби 1918. године

окупирали Црну Гору и присајединили је Србији како би се направила Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца.”

Нема ни ријечи о злочинима над српским војницима који су се дешавали 1914-1916. године приликом повлачења српске војске према Албанији и Грчкој. Тада је погинуло преко 1000 војника српске војске од руку неких становника Лимске долине, Плава и Гусиња, Тузи, југоисточног дијела Куча...

Црногорска савремена историја не бави се тим темама које нијесу лаке и захвалне.

Да би се српски народ у Црној Гори заштитио од контаминације лажима и фалсификатима усташкоидних новоцрногорских историчара, треба прочитати књиге познатих и признатих аутора који пишући остављају траг у овом мутном времену.

Један од аутора чије књиге треба читати јесте професор др Смиља Аврамов, која својом најновијом књигом разоткрива многа „мистична мјеста“ из наше историје, „Геноцид у Југославији 1941-1945. и 1990. године“. У ствари, да би се обезбиједила пуна објективност, посебно у процесу оцјењивања одређених историјских догађаја и околности, потребно је користити више извора. У својој најновијој књизи професорка Аврамов је користила само стране изворе.

Заташкавање злочина над Србима је дуг државни посао. Никако не треба заборавити Брозово вријеме, у коме су почели са „узгајањем“ црногорске нације. Да би почели са тим усташким рецептом, морали су извршити низ фалсификата. Процес расрбљавања у Црној Гори траје још од Брозових времена, али је интензитет фалсификата и лажи након 2006. године удвостручен.

Један од сталних послова Брозових историчара било је заташкавање злочина над Србима у бившој СФРЈ, али их књига др Аврамов у потпуности разобличава.

Књига др Аврамов се заснива на писаним документима из архива и историјских института страних др-

жава и бави се не само геноцидом над Србима, већ и начинима његовог сакривања.

У књизи се могу наћи вјеродостојни подаци како су обавјештајне службе неких држава играле двоструке игре и како су фалсификовале и сакривале истину.

Др Аврамов се није бавила само темом да су Срби жртве, већ и потребом неких западних обавјештајних служби да Србе, замјеном теза, прикажу као зликовце, кољаче, као геноцидан народ... Србе су, умјесто жртвама, приказивали као зликовце, што је откривање још једне завјере.

– Пошто сам Српкиња која брани свој народ, а да бих избјегла субјективизме, за писање ове двотомне књиге користила сам искључиво страна документа. Боравила сам у Војном музеју у Риму, у Војном архиву Фрајбургу, Државном архиву у Бону, Државном архиву у Лондону, Државном архиву у Вашингтону и Државном архиву у Цириху. Тамо сам пронашла оригиналне извјештаје њемачких и италијанских команданата који су злочине Хрвата над Србима описивали као најмонструозније злочине икада виђене у историји човјечанства – објашњава Смиља Аврамов.

„Прецизност са којом су њемачки официри и њемачки војници извјештавали о невиђеним злочинима Хрвата над Србима ме је згранула. Извјештаји команданата Фон Хостевала и Кешеа изазивали су бијес и код самог Хитлера. Због тога је хитно позвао Павлића на посебан разговор. Имала сам у рукама тај запис. Хитлер није бирао ријечи, оптужио је Павлића да је због злочина над Србима кривац за њихову побуну, на тај начин угрозио њемачке освајачке планове на Истоку!“

Иначе, истине ради, Смиља Аврамов је дошла у посјед подацима да је Анту Павлића, усташког злочинца који је одговоран за убиство преко 700.000 Срба, спасила енглеска обавјештајна служба која је Павлића из Франкфурта пребацила у Ватикан, а из Ватикана су га Американци пребацили у Латинску Америку. Зашто? По историјским архивама Анте Павлић, усташки доглавник и кољач, геноцидна личност и један од највећих злочинаца у историји читавог човјечанства, био је агент енглеске службе МИ6, и то још од 1926. године.

Иначе, у текстовима црногорских уџбеника нема ни ријечи ни о жртвама ни о злочину над Србима и Павлићу, или не дај Боже, о Павлићевој повезаности са енглеском обавјештајном службом.

Ипак, након ове књиге потпуно је објашњиво енглеско стално умањивање Павлићевих масовних злочина геноцида. Стална енглеска стратегија јесте, односно њене обавјештајне службе, умањење усташких злочина, а званичне податке о геноциду енглески званичници тумаче као „велико-

српску ујдурму и подметање великосрпског национализма“!

– Успјели су у томе, па је преко српских комуниста у Србији и Црној Гори била озаконена забрана причања о усташким злочинима и геноциду над Србима. То се може видјети и на мом примјеру. Године 1947. била сам запошљена у Јавном тужилаштву Београда и затражила сам од шефа да ме пусти три дана како бих у Загребу ријешила питање на-

следства као једина преживјела последице усташког покоља – каже др Аврамов. „Шеф ми је одбрусио: Доста о Јасеновцу, да твог оца нијесу заклале усташе, ми бисмо га убили јер је био буржуј“. Ипак, отишла сам у Загреб, а по повратку чекао ме је отказ. И данас у Србији и Црној Гори исто поступају.

Замјена теза да се од жртве праве злочинци, у Црној Гори је процес који је узео великог маха. Тако се о Србима говори као злочинцима и код „Божићне побуне“ у Црној Гори, када су солунски ратници приказани као окупатори.

Процес који је узео маха и сваки историчар који има амбицију да напредује на друштвеној и социјалној лествици мора научити да изврше чињенице, да лаже и да прекраја историју.

О односу Срба и Јевреја, др Аврамов у својој новој књизи прецизно објашњава неке, могуће заборављене, чињенице.

– Још од доласка Сафарда на просторе Србије у 16. вијеку, Срби су били најискренији пријатељи Јеврејима. Први Јевре-

бије. Аустријанци и Нијемци у Мачви. Такође од 1941. године, Нијемци у Краљеву, Крагујевцу, Београду, Мађари у Срему и Бачкој, Хрвати у Хрватској, БиХ и Срему. Нестало је преко милион Срба у Првом свјетском рату и више од милион у Другом свјетском рату. Што је трагично, то не учи ниједно српско дијете ни у Србији ни у Црној Гори, па ни у Републици Српској. А да је та кухиња опасна и продорна, на својој кожи су осјетили и сами Нијемци – поручује др Аврамов.

– Користећи Хитлерове злочине, творци подметачина оптужили су Нијемце за стварање теорије о расизму, што није тачно. Теорија о расизму створена је у Енглеској, а потом и у Француској. А то је урађено да би се прикрило индиректно учешће Енглеске и САД у злочинима над Јеврејима – појашњава др Аврамов.

Др Аврамов је пронашла податак да је Хитлер дозволио да 800 Јевреја напусти Њемачку и отпутује за Америку. Међутим, оно што се крије од очију јавности јесте податак да су

јин у историји свјетског парламентаризма постао је крајем 19. вијека члан српског парламента. Јевреји су једино у српској војсци стизали до чина генерала – каже др Смиља Аврамов.

Краљ Александар је још 1917. године подржао идеју о стварању јеврејске државе и међу првим владарима потписао те године „Белфурову декларацију“. Краљ Петар Други, 1941. године, на путу за Енглеску, у Јерусалиму је оставио повећу своту новца и злата за спашавање Јевреја у Србији. Бројни су примјери гдје су српске породице спашавале јеврејске породице од 1941. до 1945. године.

Мора се отворено рећи да је основни циљ црногорских просвјетара даље ширење србобобије, а затим и србомржње.

– Пошто сам обишла све велике стране историјске институте, архиве војне и државне, нигдје нисам пронашла одељак (section, compartment, partition) – геноцид над Србима. А геноцид су вршили Бугари 1914-18. на југоистоку Ср-

САД те људе вратиле, а онда су завршили у Аушвицу. Хитлер је стално тражио од САД и Енглеске да исели све Јевреје, али су га они глатко одбили.

Ипак, енглески научник, историчар Полин Вуд, предлаже Србима до отворе Музеј геноцида јер ће тада спасити истину од нестајања.

Иако најновија књига др Аврамов открива многе непознате детаље широј читалачкој публици, њено објављивање има велики значај и за саму Црну Гору и Србе који одвајкада живе у њој. Са овом књигом се многи историјски процеси боље разумију и обухватају и оне области којих у званичним црногорским уџбеницима не може нико наћи. Наравно, не треба занемаривати шири значај књиге др Аврамов, и то на читавом националном нивоу. Књига је веома корисна и опомињујућа лектира.

У Црној Гори Срби имају мало компликованији задатак. Да воде здраву националну политику и да што прије смијене нацистичку антисрпску власт!

Д. Секулић

Вељовић и његови пулени

- *Обезбјеђење директора црногорске полиције и један број припадника САЈ-а су и даље веома интересантни због тога што су премлаћивали неколико јавних личности у Црној Гори. Крајем деведесетих у Подгорици су пребијени Душко Јовановић, главни и одговорни уредник дневних новина „Дан“, Момир Војводић, књижевник и опозиционар, Гојко Митровић, власник и директор ТВ „Елмаг“ и његова супруга... Јовановић је касније убијен испред редакције а на списку за пребијање било је још много кандидата из опозиције.*
- *Због ових злочина није вршена истрага а сумња се да је све организовао Веселин Вељовић. Многи тврде да је ова криминална дјела чинио уз помоћ појединих полицајаца из САЈ-а и због тога је препоручен са мјеста команданта САЈ-а на мјесто директора црногорске полиције*
- *Један од старјешина у полицијској јединици САЈ, Миодраг Бегић, и још двојица полицајаца ухапшени су у полицијској акцији „Афродита“ због сумње да су подводили жене и наводили их на проституцију. Тренутно се налазе у истражном затвору у Спужу, а суђење за ова тешка кривична дјела је у току*
- *Бегић је на суђењу изјавио да је у ноћни клуб, у ком је хонорарно радио као обезбјеђење, „навраћало много полицијских инспектора који су по службеној дужности истраживали трговину дрогом*

Црногорски закон о полицији осим општих прописује и посебне услове за примање у полицијску службу. Између осталих услова, у закону пише да „будући полицајац мора бити и достојан обављања полицијских послова“. Тако да они који воде кадровску политику Министарства унутрашњих послова Црне Горе морају водити рачуна да ли се против кандидата за посао у полицији води кривични или прекршајни поступак или други поступци који би га учинили недостојним рада у овој служби.

Како су комисије, радници у кадровској служби и функционери МУП-а водили рачуна ко се све запошљава најбоље се види из евиденције ексцеса и кривичних дјела чији су виновници професионални припадници МУП-а.

Почетком јуна 2011. године Зоран Булатовић, полицајац и припадник елитне специјалне полицијске јединице, службеним пиштољем убио је бившег полицајца Александра Сашу Пејановића који је био свједок многих кривичних дјела које су починили професионални припадници полиције.

Пејановића су прије двије године дивљачки пребиле колеге у подруму Центра безбједности у Подгорици, па је поднио кривичну пријаву против ове физичке тортуре.

Један од полицајаца који су потврдили пребијање Пејановића (потврдили и љекарски налази), извјесни Станковић, дао је веома оптужујућу изјаву против колега силенција и остао је без посла.

Директор црногорске полиције Веселин Вељовић је без обзира на очите доказе негирао да је Пејановић дивљачки пребијен. Такође, након Пејановићевог убиства у подгоричком кафићу „Лидо“, Вељовић се није огласио.

Неколико мјесеци прије тога један од познатијих подгоричких полицајаца Небојша Мугоша убио је свог пословног партнера на Старом аеродрому испред хотела „Костас“. Ово убиство је и даље нерасвијетљено, али се зна да је полиција Мугошу тражила након убиства и у његовој кући пронашла кесу са пола милиона евра!

Како је полицајац Мугоша толико зарадио, када се зна да је плата полицајца или полицијског инспектора веома скромна?

Дејан Шекуларац, полицајац из Бијелог Поља, почетком 2010. године оптужен је да је радио за наркобоса Дарка Шарића. Ухапшен је и убрзо пуштен из затвора под изговором да нема довољно доказа против њега. Међутим,

када су истражни органи дошли до нових сазнања којима се потврђује Шекуларчев рад на растурању наркотика, од њега није било ни трага ни гласа.

Старјешина у полицијској јединици САЈ, Миодраг Бегих, са још двојицом полицајаца ухапшен је у полицијској акцији „Афродита“ у којој су оптужени да су подводили жене и наводили их на проституцију. Они се сада налазе у истражном затвору у Спужу, а суђења за ова тешка кривична дјела су у току.

Бегих је на суђењу изјавио да је у ноћни клуб, у ком је хонорарно радио као обезбјеђење, „навраћало много полицијских инспектора који су по службеној дужности истраживали трговину дрогом“!

Слика и прилика једног дјела црногорске полиције

Познати подгорички полицајац Мирко Бановић је као припадник и старјешина САЈ-а јуна 2010. осуђен у барском Основном суду због злостављања једног грађанина 2005. године али је и данас на истом радном мјесту.

Заједно са Бановићем осуђени су и његови ортаци из САЈ-а Вуксан Дамјановић, Југослав Раичевић и Ненад Крстајић. Интересантан податак је да је Бановић био шеф обезбјеђења Веселина Вељовића. Такође, он је 2003. године осуђен за кривично дјело злостављање у служби!

Обезбјеђење директора црногорске полиције и један број припадника САЈ-а су и даље веома интересантни због премлаћивања неколико јавних личности у Црној Гори. Крајем деведесетих у Подгорици су пребијени Душко Јовановић, главни и одговорни уредник дневних новина „Дан“, Момир Војводић, књижевник и опозиционар, Гојко Митровић, власник и директор ТВ „Елмаг“, и његова супруга... Јовановић је касније убијен испред редакције а на списку за пребијање било је још много кандидата из опозиције.

Због ових злочина није вршена истрага, а сумња се да је све организовао Веселин Вељовић. Многи тврде да је ова криминална дјела чинио уз помоћ појединих полицајаца из САЈ-а и због тога је препоручен са мјеста команданта САЈ-а на мјесто директора црногорске полиције.

Дејан Радевић, полицајац из Рожаја приликом привођења једног од локалних криминалаца је покушао да га убије, па је ухапшен и данас се налази у истражном затвору у Бијелом Пољу.

Полицијских старјешина из Тивта Милош Ђукић је крајем маја ухапшен због сумње да је преварио више странаца.

У јесен 2010. године у јужној српској покрајини ухапшен је црногорски полицајац Харис Сијарић и код њега је нађено 11 килограма хероина произведеног у Авганистану.

Полицајац из Никшића Благоје Јањушевић оптужен је за примање мита у полицијској акцији „Магнет“ током које су похапшени медицински радници и сестре, осумњичени да су преко реда и за новац дозвољавали људима снимање магнетном резонанцом.

Специјално вијеће бјелопољског Вишег суда поднијело је кривичне пријаве против Даута Калача и Мерсудина Кошуте због кривичних дјела злоупотребе службеног положаја, подстрекивања на то дијело, примања и давања мита. Са њима је ухапшен и страјешина Предраг Кукаљ из Берана, бивши командир пограничне полиције из Берана, који је након истраге пуштен кући. Неки кажу да је пуштен због недостатака доказа, а други да „вјероватно зна превише и да би се његова изјава протегла до највисочијих припадника полиције и државе“.

Наравно, и наследник Кукаља, командир Веселин Крговић, саслушаван је истим поводом у Основном суду у

Беранама по захтјеву за покретање истраге коју је поднио отпуштени гранични полицајац Енвер Дацић. Он је Крговића теретио за три кривична дјела – изазивање националне, расне и вјерске мржње, злоупотребу службеног положаја и повреду равноправности у запошљавању. Као и што се претпостављало суд у Беранама је одбацио Дацићеву пријаву, а Крговић је унапријеђен у командира пограничне полицијске јединице према јужној српској покрајини.

Да Крговић није репа без коријена доказују отпуштени рожајски полицајци Неџад Куч и Мидхат Нурковић, који тврде да је аванзовао у служби због тога што је из истог мјеста као и директор полиције Вељовић који му је помогао да добије и стамбени кредит.

Дацић, Куч и Нурковић су због угрожене безбједности напустили Црну Гору, као и полицајац из Бијелог Поља Суад Муратбашић који је јавно рекао да је 2007. године учествовао у кампањи ДПС-а.

Муратбашић је испричао медијима да га је ангажовао посланик Мевлудин Нухоџић да примора 34 грађанина да гласају за ДПС. Мевлудин Нухоџић је предсједник Одбора за безбједност Скупштине Црне Горе, а члан је и предсједништва ДПС-а.

Ранко Мартиновић, полицајац оптужен за недозвољено држање наоружања и експлозивних наоружања, ослобођен је захваљујући Управи полиције и Вељовићу.

Помоћник директора полиције Миљан Перовић, начелник сектора за обезбјеђивање личности и објеката Управе полиције свједочио је у случају убиства високог полицијског функционера Славољуба Шћекића.

Перовић је у истрази рекао како му је познато да су Љубо Биговић и Ален Кожар пријетили Шћекићу у Колашину, да би на суђењу промијенио исказ и навео да се Биговић обраћао неком другом инспектору!

Миљан Перовић и Драган Благојевић (такође бивши припадник САЈ-а), шеф Управе полиције у Никшићу, непоследно након убиства Шћекића дошли су на мјесто гдје се налазио џип из кога је пуцано на високог функционера МУП-а а затим га оставили незаштићеног. Наравно џип је одмах експлодирао, тако да су ДНК трагови уништени.

Душко Секулић

Либерална каријера једног дипломате

- *Као кадар који се одвајкада залагао за самосталну Црну Гору, Лекић је само испуњавао политичке жеље својих газда црмничког клана из Бара, којег су заступали Орландићи као најутицајнији политички представници јужне Црне Горе, али је његов први политички ангажман био постављење на мјесто шефа црногорске дипломатије. Карактеристика његове дипломатске каријере била је вођење сецесионистичке и егоистичке спољне политике Црне Горе, са пуном подршком тадашњег премијера Мила Ђукановића*
- *Многи који су тада пратили телевизијски програм РТС-а могли су да виде „јуначко“ држање југословенског амбасадора у Риму који је осудио бомбардовање земље из које је сваког мјесеца примао плату у висини од 5.000 њемачких марака. Руководства већине опозиционих странака су почеле да величају „јуначки“ поступак југословенског амбасадора у Риму*

Миодраг Лекић, наводно професор на римском универзитету, одавно је у жижи политичких збивања Црне Горе, и ових дана опет оснивајући звучну НВО „Центар за међународну политику и европске интеграције“ по хиљадити пут покушава да буде битан политички фактор на све мртвијој црногорској политичкој сцени.

Политичка сцена Црне Горе личи на старо запуштено гробље из којег вири неки још допола укопани самозвани опозиционар док се за управника гробља каднидује један једини мафијашки бос у лику и дјелу Мила Ђукановића.

Одувијек је сваки покушај Лекића да заузме истакнутије политичко мјесто изазивало мноштво питања, али је дилеме рјешавао он сам.

Лекићева политичка каријера није за потцењивање јер је стартовао као високи салонски функционер Либералног савеза Црне Горе са јаким везама у барском ДПС-у и подгоричким опозиционим партијама, какве су прије свега Социјалистичка народна партија и Српска народна странка, па Народна странка Црне Горе и на крају Демократска српска странка. Интересантно да га матични Либерални савез Црне Горе касније није прихватио за свога, за разлику од „просрпске опозиције“.

Као кадар који се одвајкада залагао за самосталну Црну Гору, Лекић је само испуњавао политичке жеље својих газда црмничког клана из Бара, којег су заступали Орланди-

ћи, као најутицајнији политички представници јужне Црне Горе, али је његов први политички ангажман био постављење на мјесто шефа црногорске дипломатије. Карактеристика његове дипломатске каријере била је вођење сецесионистичке и егоистичке спољне политике Црне Горе, са пуном подршком тадашњег премијера Мила Ђукановића.

Након обављања функције шефа дипломатије у Црној Гори, прелази у савезну владу гдје га позива тадашњи савезни премијер Момир Булатовић, и Лекић бива постављен за југословенског амбасадора у Италији.

Увијек углађен, господских манира, елегантан и у пуној форми, релативно образован, финих манира, познавалац енглеског и италијанског језика, започиње амбасадорску каријеру у вјечном граду, пун елана и са све бољим везама у дипломатским круговима западних земаља.

За вријеме бомбардовања СР Југославије од стране НАТО-а био је амбасадор СР Југославије. Тада је Лекић поку-

пио кључне поене код дијела „просрпских странака”, почевши да диже глас против бомбардовања мале земље коју су свакодневно обасипале ракете авиона осамнаест западних земаља и Турске.

Многи који су тада пратили телевизијски програм РТС-а могли су да виде „јуначко” држање југословенског амбасадора у Риму који је осудио бомбардовање земље из које је сваког мјесеца примао плату у висини од 5.000 њемачких марака. Руководства већине опозиционих странака су почела да величају „јуначки” поступак југословенског амбасадора у Риму.

Одмах су се у црногорској јавности појавиле шпекулације да би Миодраг Лекић могао бити противкандидат Милу Ђукановићу на предстојећим предсједничким изборима. Представљали су га као месију, и то највише припадници Социјалистичке народне партије и Предраг Булатовић, коме је политичка промоција Миодрага Лекића омогућивала да избјегне директан судар (или пораз) са Милом Ђукановићем.

Нити је побијеђен Ђукановић, нити се Лекић кандидовао и поред јаке преткампање. Аргументи његових опозиционара у опозицији били су јачи.

Уосталом, ни тада ни касније нико није могао српским гласачима да објасни како да гласају и бирају између два кандидата који се политички утркују како ће што прије да осамостале Црну Гору, односно да униште СР Југославију.

Наиме, то се догађало годинама. Озбиљну конкуренцију Ђукановићу дисквалификовали су на много других начина, па су бирачи одувјек бирали по принципу „мањег зла” а никако „боље могућности”.

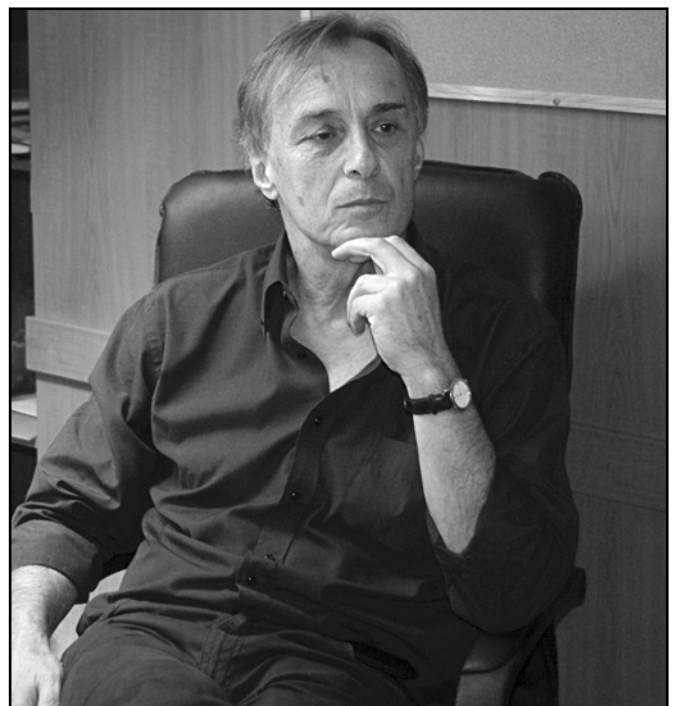
И тада се из далека видјело да Лекић има озбиљну подршку само у неким круговима СДП-а, црмничким политичким кадровским вртешкама. Многи тврде да му је најмоћнији политички промотер један од директора из „антибироградске револуције”, Драго Вучинић, некадашњи генерални директор барског транспортног предузећа „Румијатранса” и ЈП Жељезница Црне Горе.

Лекићево упирање да из професорског кабинета улети у центрифугу црногорске политичке свакодневице није до сада дало неке посебно значајне резултате.

Очито без политичког утицаја јер немају никакву политичку организовану групацију која их подржава, пропали су много политички значајнији људи од Лекића па се његов покушај оснивања НВО тумачи његовим кретањем у том правцу. Да ли је Лекић нешто научио по европским салонима, остаје да се види. Понешто могуће да и јесте. Његова политичка НВО подржава ЛГБТ популацију у свим (дугиним) бојама. Могуће да својим баршунастим гласом заузме какву добру стартну политичку позицију. Ваљда ће и имати подршку.

Очекује се само да реакција опозиционих првака који подржавају Миодрага Лекића буде на фону онога што се догађало ранијих година. Или су ти Лекићеви возови већ отпутовали у неповрат.

Р. Тошковић

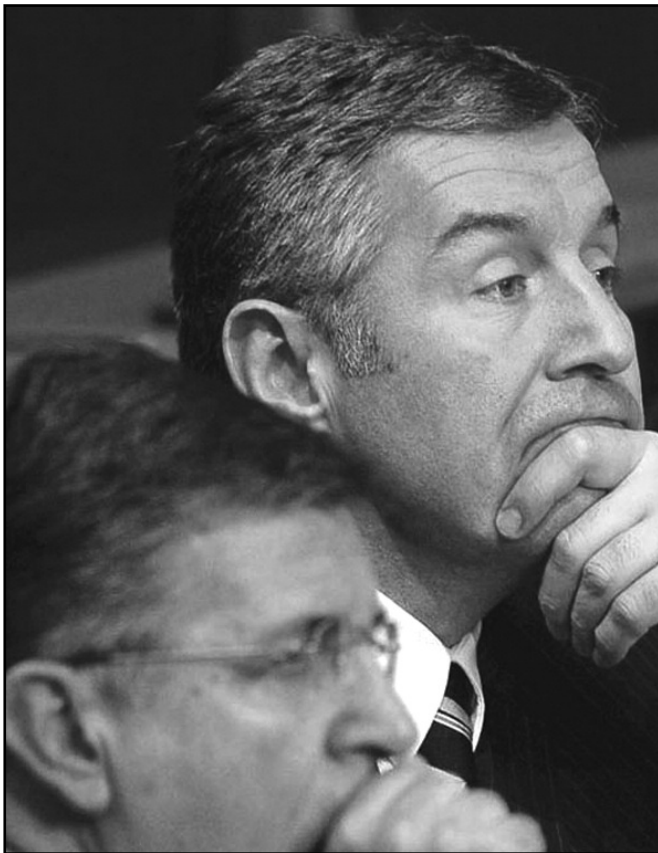
Растакање власти

- У Црној Гори нема више опозиције. Сада се у власти све боље примјећују пукотине и подјела која није ни мала ни наивна. На једној страни је свемогући Мило Ђукановић, док контра њега, такође из „револуционарних ДПС редова“ стоји Светозар Маровић, у овом тренутку најопаснији политички противник Ђукановића. О господару Црне Горе у наредном периоду одлучује такозвани међународни фактор – Сједињене Америчке Државе

Будва, градић на обали Јадрана, није само туристичка престоница (у Црној Гори би сви грађани вољели да живе у понекој престоници, Цетиње је историјска пријестоница, Подгорица административна, Будва туристичка...) већ и центар политичке пажње и посебан сегмент политичких аналитичара који помно прате једноличну и незанимљиву политичку сцену Црне Горе.

Високи функционер Демократске партије социјалиста Игор Лукшић је вербалном агресијом напао власт у Будви иако је та власт из његове странке, што је зачудило само неупућене. Игор Лукшић, потпредседник црногорске владе, најважнији је човјек Мила Ђукановића, па је Лукшићев будвански атак порука Светозару Маровићу, другом човјеку политичке сцене у Црној Гори и вјечитом тихом Ђукановићевом опоненту. Наравно, да се то све дешава (не случајно!) у процесу састављања нове Ђукановићеве владе и све јачег унутрашњег притиска на његову мутну политичку бизнис прошлост.

Није прошлост Светозара Маровића ништа сјетлија од Ђукановићеве али и код једног и код другог су огромна лична богатства и везе са мафијом суштина политичке приче и моћи.

Било је и фактора који су их удруживали и смањивали тензије међу њима, и то сваки пут када им је опасност пријетила од опозиције а и онда када је „међународна заједница“ кретала да рашчисти са криминалним радњама црногорских челника. У суштини – нити је „међународна заједница“ хтјела да похапси црногорске криминалце, нити су они урадили било шта што би се косило са америчким интересима на овом простору.

Ипак садашњи „тихи“ раскол подгријаван је због унутрашњих неповољних околности и тешке социјално-привредне ситуације у Црној Гори, чији се бунт заташкава и гаси.

И отуда „изненадни“ напад млађаног Лукшића на будванско руководство (то је у ствари емират Светозара Маровића).

Иако Будва има око 17.000 бирача, не представља значајну политичку цјелину у Црној Гори, али је овај град традиционално најбогатији и ту су концентрисани и набогатији Црногорци, а са том чињеницом се Ђукановић добро носио, до сада!

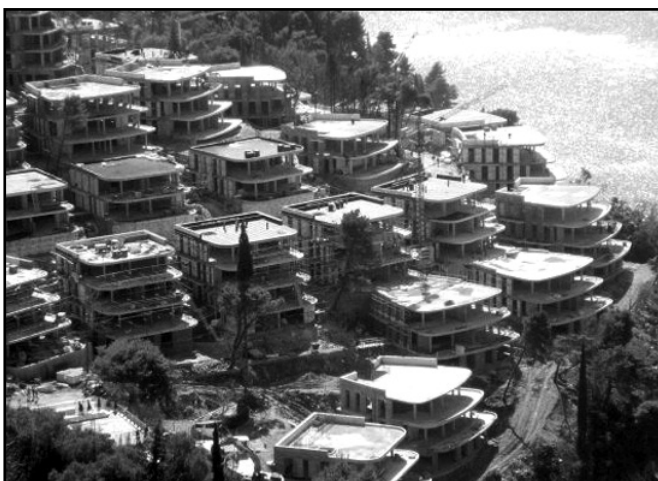
На последњим парламентарним изборима Демократска партија социјалиста, односно Светозар Маровић, добија у Будви око 75% одсто гласова. Без обзира што се ради о релативно малом бирачком тијелу, резултат који је постигнут представља својеврстан Маровићев штит у обрачуна са Ђукановићем. Многи мисле да ће овог пута Ђукановић зажмурити на оба ока и показати да му и није стало до гласова из Будве, али како ће ријешити однос са финансијском базом, остаје да се види. Или се опет може наслутити компромис.

У чему је онда прави проблем и узрок сукоба? Они који прате црногорску политичку сцену могли су да примијете једну веома важну изјаву Светозара Маровића након избора, када је децидно рекао: „Хоћу у владу како бих помогао Црној Гори за вријеме економске кризе!“

Очито да је то запазио и Ђукановић, који се изненадио жељом свог сарадника коју није изрекао на страначким за-

сједањима, што је уобичајена процедура. Маровић је директно послао поруку о својим жељама које и нијесу тако мале, пожелио је да буде потпредседник Владе Црне Горе или министар спољних послова, у најмању руку. А онда је преко ноћи услиједио медијски напад Игора Лукшића на Будву и њено руководство! Мило је тако Светозару отпоздравио преко млађаног Лукшића.

Остала два потпредседника Демократске партије социјалиста Филип Вујановић, актуелни председник Црне Горе, и Жељко Штурановић, експредседник црногорске владе, изгледа да чврсто држе руку управо Светозару Маровићу. Само један од потпредседника ДПС-а, Игор Лукшић, подржава председника своје партије. Међутим, вратимо се наводима књиге Момира Булатовића, бившег председника Црне Горе, који каже да „Ђукановић има у рукама гомилу компромитујућих папира протрив Маровића и да је то засад одлучујућа чињеница у овом сукобу“.

„Ми се не бојимо један другог, за обојицу има мјеста и ми смо ти“, објашњава Светозар Маровић однос са Ђукановићем. Очито да засад компромитујући папири имају своју улогу, али и чињеница да се стварни газда Црне Горе, Бра-

нислав Брано Мићуновић, капо ди капи, све више приклања Маровићу. Руско-јеврејски грађевински лоби скупљен и представљен на Црногорском приморју у фирми „Миракс група“ типује такође на Маровића, јер су уз његову помоћ добили ексклузиван плац у Будви вриједан десетине милиона евра. Ту се сада гради туристички мегацентар за најбогатију клијентелу а око њега су окупљени велики и моћни играчи.

Нема министра нити било којег крупног директора из ДПС власти какви су на примјер Драган Брковић, звани Вектра, или Данило Вуксановић, његов компањон и бивши генерални директор Комбината алуминијума Подгорица, да нијесу и материјално (станови, зграде, виле или хотели) везани за Будву, тако да би сваки хаос морао да се спријечи како би црногорска финансијска елита могла мирно да ужива у свом транзиционом и преко ноћи стеченом богатству. То је још један Маровићев адут. Колико ће бити јак показаће вријеме.

Душко Секулић

Афере са дрогом не престају

„Активност” Црногорца на колумбијско-венецуеланској граници

- Колумбијску полицију и војску интересује да ли је само Павловић солирао око послова са оружјем или иза тога постоји чврста веза фирме за коју је радио
- Тамошња полиција сумња да је оружје намијењено војној јединици која се, између осталог, бави производњом и продајом наркотика. Ради се о најпознатијој љевичарској и герилској организацији ФАРЦ – Револуционарне оружане снаге Колумбије. Ова наоружана јединица себе назива Народном војском и контролише 40 одсто територије Колумбије

Како јављају агенцијске вијести из Јужне Америке, у колумбијском граду Кукути ухапшен је Подгоричанин Александар Павловић (53) због кријумчарења оружја.

Полицијска истрага утврдила је Павловићеву повезаност са неким колумбијским наркокартелима, а он је, како се сада открива, био и професионални трговац оружјем.

Мање герилске јединице, изузетно опремљене и наоружане, штите велике плантаже коке од које се прави кокаин у прашумама Колумбије. Према томе, логично је што је у товару који је Павловић пребацивао преко колумбијске границе било много експлозивних направа, муниције и савремених пушака које је прозвела њемачка фабрика оружја „Хеклер”. Према извјештају колумбијске полиције откривене су и локација и јединица којој је ова ратна опрема била намијењена.

Уз Павловића, као шефа групе, ухапшено је још пет Колумбијаца а заплијењена су и возила коришћена за шверц.

Према информацијама из Црне Горе и Јужне Америке, Павловић је прије десетак година отишао из Подгорице у Венецуелу, гдје се запослио као комерцијалиста у фирми за трговину оружјем. Ова фабрика је потпуно легално и законито увозила оружје у земље Јужне Америке.

Приликом преласка границе код Кукуте из Венецуеле у Колумбију цариници су провјеравали товар на камионима

и установили да се садржај товара не слаже са спецификацијом датом царини на анализу. Након хапшења, кријумчари оружја су предати специјалној војној јединици (Колумбијска народна армија) на даљу обраду.

Огласила се и црногорска полиција тврдећи да Павловић нема криминални досије у Црној Гори и да му је прво запошљење било у ИГМ „Радоје Дакић“. Након тога Павловић је напустио Подгорицу и отишао за Либију. Потом је радио у Чешкој па онда и у Израелу и на крају у Венецуели.

Колумбијска полиција сада истражује да ли је посао кријумчарења оружја

био чест или повремен и испитује пословне везе Павловића са људима из колумбијских наркокартела.

Колумбијску полицију и војску интересује да ли је само Павловић солирао око послова оружјем или иза тога постоји чвста веза фирме за коју је радио.

Тамошња полиција сумња да је оружје намијењено војној јединици која се, између осталог, бави производњом и продајом наркотика. Ради се о најпознатијој љевичарској и герилској организацији ФАРЦ – Револуционарне оружане снаге Колумбије. Ова наоружана јединица себе назива Народном војском и контролише 40 одсто територије Колумбије.

Ова потпуно самостална војна организација има значајне пословне везе са неким европским компанијама. Многи сматрају да је ријеч о трговини наркотика. Бројно стање ове армије није занемарљиво, има око 80.000 војника од којих су неки ангажовани на производњи опијата.

Многи тврде да је основна дјелатност ФАРЦ-а производња кокаина, али се на територији на коју војно контролише ова организација појављује и као рекеташ на производњи нафте и гаса.

У Колумбији се производњом и продајом дроге бави и ЕЛН, национална војска ослобођења, која се већ 40. година бори са владом око превласти на око 10 одсто колумбијске територије.

Иако има индиција да иза „активности“ овог Подгоричанина стоји неко из Црне Горе, треба сачекати завршетак истраге која се води не само у Колумбији и Венецуели већ и на другим мјестима.

Постоје и претпоставке да су неки банке из Црне Горе повезане са пословима прања прљавог нарконовца из Колумбије, тако да истрага која је већ поодмакла мора дати ваљане резултате.

В. Ракита

Лукшић нејаки у папином загрљају

• *Црна Гора постаје и званично Terra misionaris. Католичка држава након уговора који буде потписао Игор Лукшић у Ватикану са секретаром Бенедикта Шеснаестог*

Нови премијер Црне Горе Игор Лукшић, који све више личи на лутку из луткарског позоришта, чини све како би отежао положај Црне Горе и закомпликовао ионако тешку политичку и социјалну ситуацију.

На позив поглавара Свете столице, папе Бенедикта Шеснаестог, Лукшић ће ових дана посјетити Ватикан и тамо ће са неким од кардинала католичке цркве потписати нови међународни уговор о положају католичког клера у Црној Гори.

Црна Гора, која је у католичкој стратегији означена као Terra misionaris, треба да потпише међудржавни уговор, први након конкордата из 1886. године, између тадашње Књажевине Црне Горе и Ватикана, с том разликом да данас овај уговор католичку цркву поставља у много бољи положај.

Како се незванично сазнаје, по новом уговору, католичка црква у Црној Гори треба да добије потпуну самосталност и предност у односу на црногорско-приморску Митрополију Српске православне цркве али и у односу на државне органе Црне Горе у смислу да је имовина у потпуности заштићена. Одређени број католичке дјеце која уче по програму из Ватикана може избјећи законом обавезно школовање у црногорским државним школама, тако да је на тај начин отворен пут за врвовање и васпитавање младих генерација против саме Црне Горе.

Укратко, католичка црква, са аспекта црногорске власти, добија положај државне религије број један.

Није случајно чињеница да је папа Бенедикт послао позив Игору Лукшићу, јер је позив очекивао Ранко Кривокапић, председник црногорског парламента. Наиме, Криво-

капићев отац је у Котору, гдје и сада живи председник црногорске скупштине, револуционарним законом после 1945. године отео три стана управо католичкој цркви.

Ову имовину католичка црква није хтјела да заборави, па је Ранко Кривокапић са високог политичког мјеста много тога учинио католицима како би му ову отету имовину оставили на миру.

Што се тиче имовинских питања, а има их отворених између православне Митрополије и католичке цркве, став црногорске власти ће бити регулисан најновијим уговором у коме ће ови спорови бити ријешени на штету православља а корист католика.

Славко Влаховић

Црна Гора – друга домовина многих мафијаша

Богатство Цанета Жапца у Црној Гори

- *Са посебном иронијом одбачен је захтјев тужилаштва Србије, поднет половином 2009. године, да се Станку Суботићу, контраверзном бизнисмену и једном од највећих криминалаца у Европи, одузме имовина у Црној Гори*

Суботић се захваљујући специјалном тужилаштву из Београда нашао на Интерполовој потјерници али се он у Црној Гори и Швајцарској осјећа као код своје куће. Како и не би, када му се богатство мјери стотинама милиона долара.

По тврдњи дијела црногорске „опозиционе“ штампе Станко Суботић је сувласник хотела Авала у Будви, Бјанке и Ски Ризорта у Колашину. То су јако вриједне и чак престижне туристичке дестинације у туристичкој Црној Гори. Да би ипак био сигуран у опстанак имовине коју је стекао шверцујући цигарете преко територије најмање републике бивше СФРЈ, Суботић на своје име, по писању Монитора, нема ништа. Све се то сада води на друга имена, Цанетових пословних партнера. Суботић је власнички повезан са туристичком компанијом Verper i Džejkobson а она је за добре познаваоце бизнис прилика бренд у туризму.

Прије одузимања имовине у Србији Суботић је по званичним државним подацима имао у власништву вилу Монтенегро на Светом Стефану и неколико хиљада метара квадратних плаца у близини виле, на самој обали мора.

Туристичку фирму Verper i Džejkobson званично представља Драган Бећировић а у читаву ствар је укључен и његов рођени брат Зоран. По писању Монитора, оба брата тијесно пословно сарађују са Цанетом Суботићем.

Подсјећања ради, а то пише и подгорички недељник Монитор, Цанетова фирма Caldero Trading заједно са Verper i Džejkobsonom оснива Ski-Resort Kolašin 1450.

Фирма Caldero Trading Limited основана је у Никозији 1996. године са матичним бројем 72822 и једна је од оснивача Цанетове фирме из Београда Футура плус, која је једно вријеме била највећи дистрибутер штампе и дувана у читавој Србији а након финансијских невоља прешла је у руке једног другог мафијаша, Дарка Шарића.

Ski-Resort Kolašin 1450 је према извјештају R and P Auditing, независног ревизора од Прве банке повукао неколико вишемилионских кредита за које је кеш колетралом гарантовао Суботићев Caldero и то у износу од четири милиона евра. Почетком прошле године, пишу подгоричке Вијести, Caldero је имао 53 акција власништва у Ski-Resort Kolašin 1450 а у Verperu 43 одсто.

Како пишу дневне новине у фебруару 2011. године Caldero у потпуности преузима Ski -Resort а Суботић преко фирми Катун и Ski-Resort купује преко пола милиона квадратних метара најскупље земље у Колашину и то на локацијама Смрчје и Језерине. На тим локацијама значајну површину земље има и Ацо Ђукановић са преко 275.000 квадратних метара, његов сестрић Един Коларевић са „скромних“ 45.000 квадратних метара, власник Вектре Драган Брковић стотине хиљада квадратних метара површине. Ипак, Verper има у власништву преко 3000.000 квадратних метара, од чега им је око 700.000 квадратних метара уступљено одлукама државних органа - наводи Монитор наводећи да је Суботић пословао преко више компанија у којима је могуће да и његови дувански партнери имају дио као и да је Verper и Džejkobson са сједиштем у Лондону оснивао компани-

је на више адреса. Уосталом, то ће открити нека будућа истрага.

Многи у Црној Гори тврде да је Бећировић само неко ко глуми доброг и богатог Колашинца али да су стварни власници најбољих колашинских објеката и земље, заправо, породица Ђукановић и Станко Суботић - лично!

По италијанској оптужници шверц цигаретама донио је милијарде евра актерима које су онда мафијаша убацивали у легалне токове новца улажући у некретнине, грађевину, или још неке послове. По италијанским изворима већина новца од шверца цигаретама налазила се ван Црне Горе на банковним рачунима Швајцарској, Лихтештајну, Кипру и многим другим земљама. Касније се један дио тог новца који се налазио на тајним рачунима „повратио“ у Црну Гору преко приватизације и некретнина. Једна од кључних компанија за те послове могла би бити и Verper i Džejkobson. Ова компанија је, како је већ речено, прво регистрована у Лондону као фирма за превоз терета а почетни капитал су биле двије фунте стерлинга.

Оно што је посебно интересантно јесте чињеница да је пресудом судије Ане Коларевић, Verper преузео хотел Авала. Након те пресуде Ана Коларевић је напустила судијску функцију па је постала адвокат и заступник компаније Verper.

Није само породица Ђукановић пословно повезана са Суботићем, већ је ту и породица првог потпредседника Демократске партије социјалиста Светозара Маровића. Суботића и Маровиће повезује компанија Niki bič која господари и гздује најексклузивнијим плажама.

– Према подацима Привредног регистра Niki Vič су основале компаније ЦПЛ Монтенегро и Катун. ЦПЛ је једна од будванских компанија која се доводи у везу са Милошем Маровићем, сином Светозара Маровића. Оснивач ЦПЛ-а је Зорица Поповић, са којом је Маровић основао фирму El Mar а са њом је и у МЦ Марини. Оснивач Катун је компанија Caldero.

Монитор преноси да је Милош Маровић повезан са компанијом Verper и да је њихова заједничка фирма Club 88. Ова фирма је 2010. године на тендеру добила газдовање над Ричардовом главом, најексклузивнијом плажом у Будви!

Момчило – Момо Јанков Ђуровић (1926 – 2011)

Један од оснивача Српске радикалне странке у Црној Гори, неуморни активиста и ентузијаста који је дуго обављао неке од најодговорнијих политичких функција умро је 2. јуна 2011. године, након дуге и тешке болести у родном Ђуриоцу, Даниловград.

Момо Ђуровић је био познат и ван ОО Даниловград јер је својим активностима показивао стални и неуморни рад и све док га је држало здравље помагао је у бројним предизборним кампањама широм Црне Горе.

Преко осам година био је предсједник ОО у Даниловграду. Увијек одан и привржен војник своје странке и свог лидера Војислава Шешеља, четири године је био биран за потпредсједника подгоричког окружног одбора.

У једном мандату на конгресу Српске радикалне странке биран је и за члана Централне отаџбинске управе, а након тога четири године за члана Надзорног одбора Српске радикалне странке.

Неколико пута је био одборнички и посланички кандидат, и одувијек је важио за једног од највреднијих српских радикала. Није било задатка који није ријешао и поред обавеза које је имао на свом имању.

Помагао је многим српским радикалима како би учинили што више за своју странку.

Несебично је улагао и вријеме и новац за добробит своје странке. Тешко му је пало хашко утамничење једног од највећих Срба у историји, Војислава Шешеља.

Често је препричавао сцене са суђења, не скривајући жељу да војводу још једном види и поздрави га у Црној Гори или Србији.

Није крио незадовољство и разочарање издајом Томислава Николића и Александра Вучића. Повратак генерала Делића у Српску радикалну странку веома га је обрадовао.

Био је немирног духа али поштен, принципијелан, одан и веома радан. Био је борац за истину и имао посебан ауторитет у странци. Знао је да опрости онима који су га негдје закинули, али се за идеологију странке борио до краја.

Био је носилац ордена рада из комунистичког времена иако никад није био члан Савеза комуниста.

Послије Другог свјетског рата, као члан партизанских јединица НОВ-а Југославије, постављен је на руководеће мјесто луксузне радње на тргу Николе Пашића и ту је радио до 1949. године.

Као изразити русофил подржавао је Стаљина и био против Тита, тако да се одмах нашао на списку за хапшење. Напустио је радно мјесто и пребјегао за Црну Гору са жељом да макар буде ухапшен у родној кући, гдје су му живјели отац и мајка.

У оближњем селу Лазине тада је живио човјек који је имао исто име и презиме као и он. Стигла је полицијска депеша из Београда у којој се потражује Момо Ђуровић и тако је Момо из Лазина отишао на Голи оток да робија четири - пет година и не знајући због чега је одговарао.

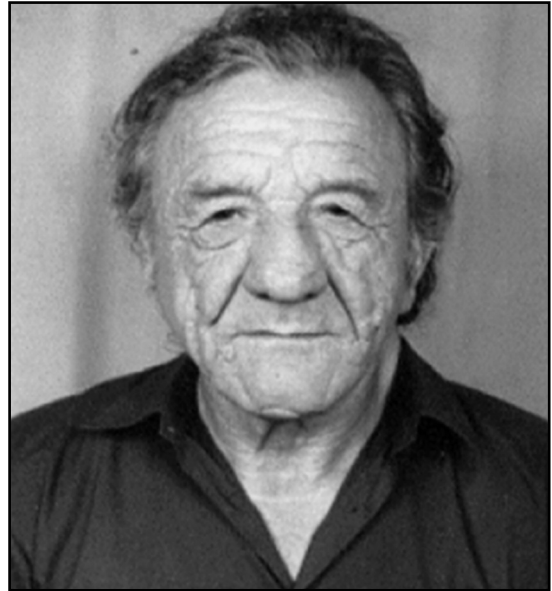
Они који су хапсили нијесу много ни провјеравали кога хапсе. Било им је битно да Голи оток буде што пунији.

Момо Јанков Ђуровић се тада запослио као возач камиона на изградњи путева кроз Црну Гору, да би након тога добио радно мјесто у барској транспортној фирми. У „Румијатрансу“ као један од најбољих радника остао је до пензије.

Прије неколико година, његова кћер, која је живјела у Београду, трагично је настрадала и то никада није преболила. Са том великом тугом отишао је у гроб. Упркос породичној трагедији иза Мома је остала часна и ситуирана породица.

Његовом смрћу многи српски радикали су изгубили право пријатеља. Отишао је Србин који никада није одустао од својих политичких увјерења и идеала.

Душко Секулић

Геј парада у Подгорици

Влада Црне Горе на сва звона промовише тзв. „параду поноса“ заједно са полицијом и НВО посредством свих средстава информисања. Како то у Црној Гори не иде баш како то ова влада замишља, имамо предлог за решење проблема.

Предлажемо да испред учесника „параде поноса“ буду највиши представници Владе Црне Горе, полиције и НВО са одговарајућом иконографијом, како би грађанима показали да су ствар узели у своје руке!

Још кад би наступили у „Евиним костимима“, по причи неких аналитичара, успијех би био загарантован.

Припреме полиције

Црногорска полиција врши опсежне припреме за постојећу „параду поноса“, тако што под ратном спремом и опремом за разбијање демонстрација врше физичке, техничке и психолошке припреме.

Између осталог, полицајци на челу колоне наступаће у два реда и то први ред према демонстрантима са штитовима напријед, а ови из другог реда са дуплим штитовима и напријед и позади.

Јес да је „парада поноса“, али за сваки случај потребно је обезбиједити задњи крај, јер никад није сигурно шта може учесницима „параде поноса“ и публици пасти на памет.

Милова црква

Да човјек не повјерује! Од настанка хришћанства још није забиљежено да је нека политичка партија доносила одлуку да направи своју цркву.

И то се чудо коначно догодило у Црној Гори или како јој властодршци тепају – Монтенегру!

Главар те партије поносно изјави да је његов циљ и циљ ДПС-а да направе заједничку цркву у Црној Гори.

И за дивно чудо човјек то рече и остаде жив. Чудна дођоше времена. Бар у Црној Гори. И послјије папе, папа Мило. Да ли је сада кардинал или монсињоре, не зна се. С обзиром на гомилу мафијашких обавеза на челу фамилије, највише му пристаје звање Мило Бос!

Мишкова штафета

Поводом 25. маја, празника и рођендана почившег највећег сина наших народа и народности, огласио се и некадашњи Титов омладинац и поборник и предводник тадашње омладине, изјавом како су то била срећна времена. Говор је био тако пун хвалоспјева, да се за тренутак заборави да је вријеме одмакло бар тридесетак година.

Бог и душа не рече нам да је он ту исту братствено-јединствену државу ритнуо ногом, а умјесто оне Јожине штафете преузео ову нову, Милову.

Има разлике. Она је била тобож братства и јединства а ова данашња има другу поруку.

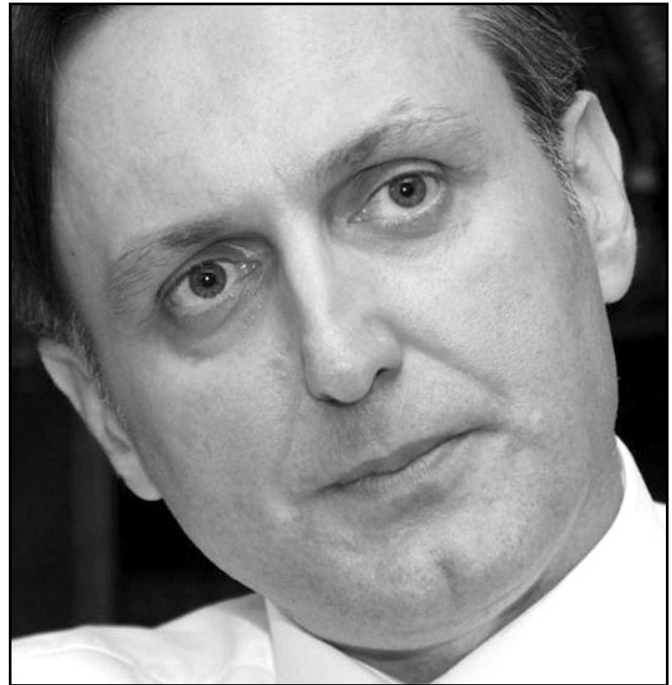
Мугијеве обилазнице

Наш велики везир жари и пали, буши и руши, нијесу му потребни закони и норме. Он их прописује на лицу мјеста, а ако и не успије да их одмах спроведе, ту

су специјалне јединице полиције, багери и булдожери да прокрче пут. Он је и судија и адвокат, тужилац али и геометар. Велики везир не зна за препреке.

Годинама је пркосио и самом Газди, али се коначно након боксерских мечева са новинарима умирио и почео да вјежба пјевање.

Ој соли мио, Везире, ће си досад био!?

Пекиншка патка

Ово се може десити само у Црној Гори. Прво је пукао братски тендер о аутопуту са Хрватима, онда је испарила понуда Грка и Израелаца, и онда је наша влада запјевала: Кинези граде аутопут!

И онда дође судњи дан.

Умјесто аутопута Кинези Црногорцима понудише пекиншку патку. Изгледа, како неки јављају, да ова патка није из Пекинга и могуће да је заглабила у Скадарском језеру.

Да ли ће Кинези промијенити одлуку или ће се патка удавити у каквој подгоричкој бари?

Куку нама ш њима. Мислим на владу. Кинезима свака част!

Михаило геј на челу колоне

Власт у Црној Гори позвала је црквене великодостојнике и вјерске заједнице да дају подршку већ заказаној „паради поноса“. Такозваној Црногорској православној цркви са мало вјерника (могу се побројати на прсте једне руке) ово је јединствена шанса да се изрекламирају и могуће учлане каквог новог симпатизера.

Пошто је „ЦПЦ“ иначе регистрована као група грађана у полицији удружени ће бити јачи и виђенији.

Михаила ће зато, геј активисти поставити на чело колоне!

Тако је Михаило изгубио надимак Пастув али је и добио шансу да га произведу у икону ове секте. А могуће да му остане надимак, па ће се Пастув, окренути у контрасмјеру!

Награда полицији од геј активиста

Свједоци смо да је додијељена награда полицији за добру намјеру у организацији геј параде. Ех, што је судбина, кад заглавиш у полицији пуца ти по задњем крају, а кад одеш на геј параду добијеш по оном другом крају.

Орден хероја правде Цимбаљевићу

Извјесни Цимбаљевић, активиста геј популације у Црној Гори добио је „орден правде“. Е што је дочекала несрећна Црна Гора. Некада су се ордени добијали у јуришима на турске, аустријске и арнаутске ровове и бункере гдје су црногорски јунаци истурали мушку десницу и јуначке груди пред непријатељским плотунима да би заслужили орден.

Дође неко чудно вријеме. Данас је довољно окренути задњи крај и за орден не брини.

ПС. Овим путем Цимбаљевићу, као редакција, честитамо брак и мужа.

Живјели младенци!

Стратегија СДП-а и ДПС-а

Ратна стратегија ДПС-а и СДП-а – М. Вуковић: Наш је циљ да останемо што дуже на власти... Ми бисмо додали – одавде до вјечности.

СДП стратегија: „Што више од власти!“

А ми кажемо и додајемо: узми све што ти живот пружа, а народ – ко њега за шта пита.

Пукла тиква

Некадашњи велики љубавници – ДПС као најмоћнија партија и СДП позната као чичак-партија по ко зна који пут глуме наводно неслагање поводом њихове заједничке коалиције.

Ови онима кажу да су збуњени понашањем оних, а они кажу, нијесу ваљда ови луди да испуне наше захтјеве. Паде ми на памет једна лијепа народна мудрост: изгледа да је овог пута... луд збуњеног.

Градоначелникова брига

Раднице бивше фабрике обуће „Ленка“ у Бијелом Пољу штрајковале су глауу данима испред зграде Скупштине општине. Након грубе интервенције за њихово уклањање градоначелник Александар Журинић је медијима дао следећу изјаву: „Полиција је само мало помјерила раднице од улаза у Скупштину општине јер сметају странкама које долазе до мене, па их позивам да имају разумијевање за мој захтјев и за полицијски поступак.“

За то што раднице данима штрајкују на отвореном, што им дјеца немају ручка ни вечере, што не могу купити школски прибор, господин градоначелник нема баш много разумијевања.

Прилаз кабинету градоначелника и даље обезбјеђује специјална јединица полиције Црне Горе. Несрећнице које гладују и годинама не примају ни цент ни ко ништа и не пита. Када би макар њихова дјеца један добар ручак зарадила у општинској мензи и на јасле државе и репрезентације.

Еврозона

Европска унија намјерава да забрани црногорској влади (зло)употребу евра јер Црна Гора није члан Уније. Потпуно бесправно је увела европску валуту, нема привредних капацитета, туризам јој је у потпуности уништен, а укинута су и многа радна мјеста и предузећа. Банкари кажу да је Црна Гора мала да би могла угрозити евро-монетарну зону. Није спорно да је Црна Гора мала, али апетити оних који су на власти премашују руске или кинеске. Коначно су се ови из Европе дозвали памети, па нас више и не помињу. А кад ћемо у ЕУ, то ћемо да питамо Ђекну из Шавника.

Факултет за приганице

У једној приватној фирми радница се повриједила пржећи приганице. Повреда на раду је завршила на суду, а директор поменуте фирме изјавио је да је за повреду крива радница јер није довољно квалификована да би пржила приганице.

Директор је у праву јер радница посједује факултетску диплому, док директор има завршених осам разреда и неку дописну цетињску или мојковачку вечерњу школу.

Е па сад како стоје ствари, директоре, привати се тигања и приганица, а радница нека обуче директорско одијело...

Јаја

Неколико жена из села Драговољића код Никшића осуђене су на новчане а затим и на затворске казне због наводног ремећења јавног реда и мира, ометања службених лица и због гађања јајима распопа и његове пратње.

Док познати криминалци и шверцери слободно шетају Црном Гором ове бакице су проведене уз стро-

га полицијска безбједоносна правила на издржавање казне у Спужу. Уз све то, невиђена медијска помпа државних медија као да се ради о тешким криминалцима. Што ти је правна држава. Кад су јаја у питању закон се мора испоштовати...

Тереза и влада

У неким медијима појавила се полускривана информација да ће некадашња музичка звијезда Тереза Кесовија коначно одржати концерт у Подгорици и то у Црногорском народном позоришту пред неких 400 гледалаца за тричавих 20.000 евра.

То му отприлике дође 500 евра по гледаоцу. Ситница.

Из добро обавијештених извора сазнајемо да је ово само једна од неколико рата уз оне слике које су красиле владине установе из времена „рата за мир!“

Надамо се да ће госпођа Кесовија имати разумијевање за следећу рату и да неће журити.

Шетање мечке – географија

Дошао Клинтон у Будву и тамо су га показивали као чудо из овалног кабинета, само уз ситницу што Бил није знао гдје се налази. Био је убијеђен да се налази у Скопљу на обали неког мора. Поздравио је домаћина македонске главешине и државу Македонију. Неки кажу да га је један од министара стално и неодољиво подсећао на Монику Левински, али шта је било након конференције остаје тајна коју ћемо рјешавати са Ђекном из Шавника.

Да ли му је Црна Гора, с обзиром на величину, личила на овални кабинет и то остаје тајна.

Посебна пикантерија је да је Клинтон обећао да поведе Мила Ђукановића по арапским земљама како би га показивао као мечку. Знали смо да ће мечка заиграли и пред арапским вратима.

Оно, истине ради, и Клинтон су водили као мечку. А мечка мечки очи не вади.

Јожа Броз по трећи пут међу Србима

– Политичка ситуација у Црној Гори је сасвим мирна и нема никакве потребе за одржавањем било каквих избора – рекао је ових дана Филип Вујановић, председник Црне Горе.

Очито да је Филипу лијепо, да је руководству ДПС-а лијепо, да је СДП-у лијепо и да просто умиру од социјалистичке љепоте.

Народ је остао без посла, хљеба и свега осталог али то и није много важно.

Изгледа да је Филип пронашао ново-стару стратегију коју је примјењивао доживотни црногорски председник Јожа Броз.

Овога пута би то било по трећи пут. Мало много!

Министар саобраћаја Ломпар одбацио кинеску стратегију

Кредитни модел финансирања аутопута кроз Црну Гору који су предложили кинески банкарски очито није добар. Министру Ломпару би одговарало да Кинези дају паре на руке и да се потом врате у Кину. Министар Ломпар би новац онда расподјељивао по свом нахођењу. А гле чуда, и Кинези знају за овај наш јадац!

СО Будва – нови црногорски речник

Познато је јавности да се челници Будве одмарају на сточној фарми у Спужу, ужа локација истражни затвор.

Новоименовани општински главари су се у будванском парламенту почастили новим црногорским специјалитетом – речником.

Између опозиције и власти измијењено је толико тешких ријечи тако што су један другог називали гуштерима, гмизавцима, кретенима, мајмунима, хијенама, слоновима, диносаурусима. Ствар је отишла толико далеко да смо помислили да се налазимо у неком афричком резервату дивљих животиња.

Не дај Боже да је Палма ово чуо, јер би ново општинско будванско руководство добило хонораран посао. Основао би још један зоолошки врт.

Војислав Шешељ

званична интернет презентација

Започела је осма година тамновања председника Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешеља у Хагу. О кафкијанском процесу века, у коме данас једини политички затвореник у Европи, упркос флагрантном кршењу његових људских и процесних права какво цивилизовани свет не познаје, успева да разори оптужницу, осујети покушај фалсификовања српске историје и разобличи лице и наличје глобализма, можете да се информисете на интернет адреси www.vseselj.com.

На интернет презентацији проф. др Војислава Шешеља можете прочитати и коментарисати најновије вести, видети најаве догађаја, погледати и преузети видео записе са суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима који помаже одбрану др Шешеља.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима су капитална научна дела „Идеологија српског национализма” и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”.

www.vseselj.com

Др Војислав Шешељ

**ХОЛАНДСКИ
КУРВИН СИН
АЛФОНС ОРИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**КОРУМПНИРАНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕЛЕГАЛНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИВНИЦЕ
ВОЛФГАНГ ШОМБУРГ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОКВАРЕНИ
МАЛТЕШКИ ПАЦОВ
КАРМЕЛ АГНУС**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**СМРДЉИВА ГВАЛАНСКА СВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЈМУН
БАКОНЕ ЦАСТИС МОЛОТО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**РЕТАРДИРАНА
ХАШКА ТУЖИТЕЉКА
ХИДЕГАРА УЕРЦ-РЕЦАЛФ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**ОЧЕРУПАНА
ХАШКА ЂУРКА
КРИСТИНА ДАА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА ЂУРКА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКА
ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА
АЛЖИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВАО ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАЈКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧНО ЖЕДАНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ЕВРОПСКА УИИДА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**СРПСКИ
БАРОН МИНХАУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**САНАДЕРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОВНО
ЈАН БОНОМИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**ЈУЖНОКОРЕЈСКА ГИИДА
О ГОН КВОН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИИЋИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008.

Др Војислав Шешељ

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008.

Др Војислав Шешељ

**ПРОПАЛИ ПУЧ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКИ ДЕНУНЦИЈАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008.

Др Војислав Шешељ

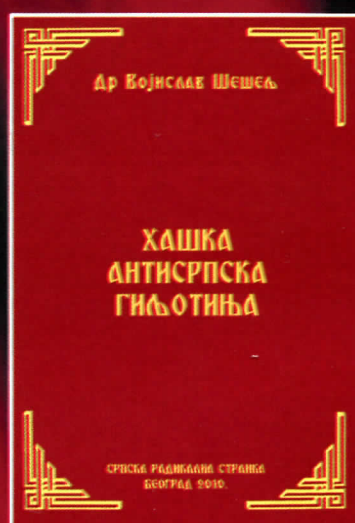
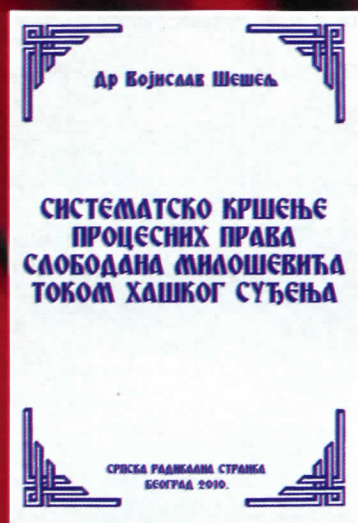
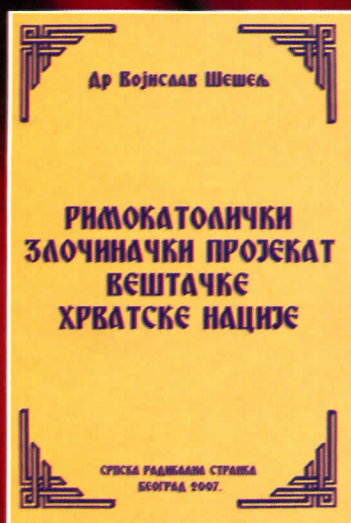
**ПОРТПАРОД
ДОПОВСКЕ СТРАНКЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008.

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.

ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интентивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељево одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

